

Dış politika "açılımlarında" yeni bir şey var mı?

TC'nin son dönemde dış politikada attığı adımlar gündemde ön sıralarda yerini almakta. AKP'nin hükümete geldiği günden bu yana dış politikasını arka plandan yönettiği söylenen Ahmet Davutoğlu'nun bakanlığa getirilmesiyle birlikte özellikle Ortadoğu'ya yönelik daha net adımların atılacağı zaten açıkça ifade ediliyordu. Daha önceki Dışişleri Bakanı Babacan'ın etkisiz kaldığı, beklenen verimi gösteremediği ve deneyimsizliği eleştirilmekte, Davutoğlu'nun ise yeni yaklaşımlara sahip olduğu iddia edilmektedir.

Dolayısıyla son dönemde ardı ardına dış politikada yapılan "açılımlar" Türkiye'nin bölgedeki yeni misyonu ve iddialarını da tartışmaya açmıştır. Ermenistan açılımı ve Azerbaycan'ın gösterdiği tepki, Irak'la ortak bakanlar toplantısı ve bir günde imzalanan 40'ı aşkın antlaşma, Suriye ile sınırların açılması ve vize uygulamasının kaldırılması, bunun yanı sıra İsrail'le askeri tatbikat ve TRT'deki "Ayrılık" dizisi üzerinden daha da bozulan ilişkiler ve Obama'nın Ekim ayının sonunda Erdoğan'la görüşmek için verdiği randevu dış politikada bir değişimin olup

olmadığının sorgulanmasına sebep olmuştur.

Öncelikle genel bir doğru olarak vurgulamamız gereken konu, yarı-sömürge yapıdaki ülkemizde emperyalizmden bağımsız bir dış politika izlemenin mümkün olmadığıdır. Türkiye'nin uluslararası siyasi sistem içindeki konumlanışı, altına imza attığı antlaşmalar, bağlı olduğu siyasi, ekonomik ve askeri örgütlenmeler ve ekonomideki bağımlılığı ve özellikle kriz döneminde karşı karşıya kaldığı büyük borç yükü sebebiyle TC'nin manevra alanı oldukça dardır. □ Sayfa 8

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 51

* 30 Ekim-12 Kasım 2009

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Gerçek açılımı emekçiler yapacak!

□ PŞTA'dan mektup kampanyası

Tutsaklarla mektuplaşma kampanyası yapan Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, "İstiyoruz ki tecrit hücrelerine kalemimizdeki prangaları kırarak, devrimci tutsakların hücrelere sığılmayacak yaşamlarına konuk olalım. Hücre duvarlarında böylelikle bir tuğla da biz sökelim!" diyerek herkese çağrıda bulunuyor. □ Sayfa 7

□ Onlar olmazsa uçaklar inemez!

Bir gün yolunuz Sabiha Gökçen Havalimanı'ndan geçerse, size bildiri uzatan eller göreceksiniz. Çekinmeyin, alın! Onlar İSG'den sendikali oldukları için atıldılar. Direnişteki işçilerin sesini daha yakından duymak için onlara bir röportaj gerçekleştirdik. □ Sayfa 5

□ Hükümeti kesinlikle yeneceğiz!

Ganapathy yoldaş, devletin başladığı büyük çapta askeri hazırlığa karşı tüm güçleriyle direneceklerini ve halkın davasına geniş kitleleri daha militan mücadeleler için seferber ederek cevap vereceklerini söyledi. □ Sayfa 12

Kürt halkı gerillayı özlemle kucakladı!

Yaz aylarından bu yana tartışmaya açılan "açılım" süreci, yeni aşamalar kat etmekte ya da kamuoyuna bu şekilde yansıtılmaya çalışılmakta. Öcalan'ın çağrısı üzerine Kandil ve Maxmur Kamplarından toplam 34 PKK'li Türkiye'ye giriş yaptı. Başta DTP'li milletvekilleri ve belediye başkanları olmak üzere on binlerce kişi, gelenleri Habur Sınır Kapısı'nda karşıladı. "Barış Grubu" nun tamamının serbest bırakılması, grubu bekleyen kitledeki coşkuyu daha da artırdı.

Serbest bırakılan PKK'liler DTP milletvekilleriyle birlikte halkı selamladı. Halkın gerillaya olan sevgisi, bağlılığı ve özlemi çırılçıplak yansıdı egemenlere ve dünyaya. □ Sayfa 6

Açılım şart!

AKP şahsında egemen, sömürücü sınıflar Cumhuriyetin, kuruluşundan bu yana korku ağları ile ördüğü hemen her konuda açılım tartışmaları yürütürken gerçekliğini de her adımda ve her vesileyle yeniden deşifre ediyor.

Devletin egemen sınıfların çıkarları dışında emekçilerden yana hiçbir adım atmayacağı ve karakterinde hiçbir değişikliğin olmayacağı Kürt ulusal sorununun çözümüne yönelik geliştirildiği söylenen ancak geline aşamada tasfiyeden başka bir anlam içermediği iyice anlaşılan açılım tartışmaları vesilesi ile bir kez daha ortaya çıktı.

Kürt ulusuna yönelik imha ve inkâr politikası, emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılar, işçi sınıfının grev ve direnişlerine yönelik tahammülsüzler açılım naraları eşliğinde sürüyor. Evet açılım şart. Ancak bir avuç asalağın, sömürücü zorbannın değil; Emekçilerin açımı!

İzmir, Karşıyaka Belediyesi tarafından işten atılan KENT A.Ş. işçilerinin İzmir-Ankara yürüyüşü 16 Ekim'de Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda sona erdi. 31 gün süren yürüyüş sonunda işçileri, aralarında DDSB'nin de bulunduğu sendika ve demokratik kitle örgütleri karşıladı. Yapılan eylemlerde KENT A.Ş. işçileri esmerleşmiş tenleri, uzamış sakalları ve siyah önlükleriyle kararlılık ve öfkeleriyle dikkat çektiler. □ Sayfa 2

İşçi-köylü'den

Kitle çalışması gerçeklere dayanan militan mücadeleyle başarılı □ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Trajik entegrasyon

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfının örgütlenmesinde sendikaların rolü -2-

Sayfa 4

Pusula

Devrimci çalışmalarda güven istenilmez, yaratılır...

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Tüm dünya vatanımızdır: Mülteciler

Sayfa 13

İzmir'den Ankara'ya KENT'leri AŞ'a AŞ'a geldiler

İzmir Kent AŞ işçileri, işlerine geri dönmek için kentleri aşı aşı 16 Ekim'de Ankara'ya ulaştılar...

İzmir, Karşıyaka Belediyesi tarafından işten atılan Kent A.Ş. işçilerinin İzmir-Ankara yürüyüşü 16 Ekim'de Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda sona erdi. Parkta çadır kuran işçiler, talepleri kabul edilene kadar burada eylemlerini sürdüreceklerini bildirdiler.

İzmir'den başlayan ve 650 kilometrelik yolda 31 gün süren yürüyüşün ardından 16 Ekim'de Ankara'ya ulaşan işçileri burada çeşitli sendikalara üye işçiler, öğrenciler ve kitle örgütleri karşıladı. Cuma günü Eskişehir yolu üzerinde karşılanan işçiler, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na kadar yürüdüler. Ertesi gün Tren Garı'nda toplanan Kent A.Ş. işçileri, burada Ankaralı işçi ve emekçilerle birleşerek Abdi İpekçi Parkı'na geldiler. Saat 11.00'de toplanmaya başlayan kitle, sloganlar ve marşlarla yürüyüşün başlayacağı saati bekledi. DISK Genel-İş imzalı "İşten çıkarılan Kent A.Ş. İşçileri İzmir-Ankara yürüyüşü" pankartı arkasında toplanan Kent A.Ş. işçileri, esmerleşmiş tenleri, uzamış sakalları, siyah önlükleri, kararlılık ve öfkeleriyle dikkat çektiler.

İşçilere destek veren Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) üyesi işçiler de eylem alanındaki yerlerini aldılar. "Kent A.Ş. işçileri yalnız değildir, zafer direnen emekçinin olacak" yazılı pankart taşıyan DDSB'li emekçiler alanda bildiri dağıttılar. "Kent A.Ş. işçisi, direnişin sesi", "Direne direne kazanacağız" sloganlarının yankılandığı Ankara caddelerinde toplanan halk, işçileri alkışlar ve ıslıklarla karşıladı.

"Yürüyüş bitti, mücadeleye devam..."

Abdi İpekçi Parkı'nda basın açıklamasını DISK Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici okudu. İşçileri işten atan belediye yönetiminin aynı gün taşeron şirketlerle sözleşme imzalandığını vurgulayan Ekici, "İşçiler taşeronlaştırma politikasına kurban edilmiştir" dedi. İşten atmaların Karşıyaka Belediyesi'nin iddia ettiği gibi belediyenin bölünmesi ya da küçülmesiyle ilgili olmadığını söyleyen Ekici, temel nedenin Karşıyaka Belediyesi'nin taşeronlaştırıcı belediyecilik anlayışı olduğunu savundu.

Ekici, yürüyüş boyunca kendilerinden desteklerini eksik etmeyen, yanlarında olan tüm işçilere, emek örgütlerine ve siyasi partilere teşekkür ederek açıklamasını bitirdi.

Daha sonra söz alan DISK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Kent A.Ş. işçilerinin sadece işlerine geri dönmek için yürümediklerine dikkat çekerek, Kent A.Ş. işçisinin, işçilerin yaşam ve çalışma koşullarını olumsuz etkileyen tüm yasal düzenleme ve uygulamalara karşı da yürüyerek Türkiye işçi sınıfının sesi

olduğunu ifade etti. İşçi sınıfının sendikasıyla mücadele etmeye ve taşeronlaştırmaya karşı çaresiz olmadığını belirten Görgün, "DISK bu konuda karardır. Kriz ve sendikalaşma bahane edilerek yapılan işçi çıkarmalara direnişle karşılık verecektir" dedi.

İşçiler, Abdi İpekçi Parkı'nda oturma eylemine başladılar

İşten atılan 276 işçiyi temsilen Karşıyaka Belediyesi önünde toplanan 60 işçi, 16 Eylül tarihinde Ankara yürüyüşünü

CHP'ye görüşme taleplerini bildiren, Kent AŞ işçilerinin Ankara'daki bekleyişi sürüyor!

başlattı. Yazın sıcağına, rampalara ve engellemelere rağmen yürüyüşlerini sürdüren Kent A.Ş. işçileri bayramın ilk günü (20 Eylül Pazar) Manisa'ya ulaştılar. Uşak köylülerinin alkışlı, ıslıklı destek ve ilgileri işçilere moral oldu. Çeşitli kaza ve rahatsızlıklarla atlatacak yürüyüşün 31. gününde (16 Ekim) Ankara'ya ulaştılar.

Abdi İpekçi Parkı'nda oturma eylemine başlayan işçiler, işlerine geri alınmaya kadar buradaki eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular. Parkta kurdukları çadırlarda, yere serdikleri battaniyelerin üzerinde yatarak gece gündüz bekleyen işçiler, CHP'nin randevu taleplerini yanıtlamasını bekliyor. Çeşitli emek ve kitle örgütlerinin, siyasi partilerin ve öğrencilerin ziyaret ettiği direniş çadırı gün boyu canlılığını koruyor. Bu durumun kendileri için önemli bir moral kaynağı olduğunu dile getiren işçiler ziyaretlerin devam etmesi temennisinde bulundular. Ayrıca önümüzdeki günlerde Abdi İpekçi Parkı'na daha büyük coşku ve canlılık katmayı düşünen işçiler çeşitli etkinlikler düzenleme tasarımlarını anlattılar.

"Geçtiğimiz her yerde haklarımızı anlattık"

Kendileriyle yaptığımız kısa bir görüşmede işçiler, İzmir- Ankara yürüyüşünü anlattılar.

- Taşeronlaştırma politikaları sonucunda Karşıyaka Belediyesi'nden işten atıldınız. Bu sürecin nasıl geliştiğini kısaca anlatır mısınız?

İdris Açıkgöz: 29 Nisan günü işten atıldığımızı öğrendik. 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak kutlamamız gerekirken, direniş halinde kutladık. Tabi bu arada da ayın dördünde Altaş firmasıyla imzalanan bir ihale var. Bu ihale doğrultusunda Altaş'a teslim edilen bir irade var. Sonuç itibarıyla bu ihaleyle birlikte işten atılan arkadaşlarımızın sayısı 276, ihale sonucu işe alınan işçi sayısı da yaklaşık 450 civarında. Bulduğumuz şantiyeyi terk etmeyerek ilk eylemimizi orada başlattık, 2 ay orada kaldık. İki ay sonra Cevat Durak, bize saldırarak oradan atmaya çalıştı. Buna rağmen yılmadık, çadır kurarak direnişe devam ettik. 146 gün direniş çadırlarında bekledik, iş makinelerini vermeyi reddettiğimiz için polis, valilikten yazılı açıklama getirerek iş aletlerini vermemezi istedi. Biz reddedince üç defa polis saldırına uğradık, üç defa polisle çarpıştık. Sonuçta iş makinelerini alarak bizi de oradan çıkardılar. Bu süreç sonunda Ankara yürüyüşüne karar verdik.

- Ankara-İzmir yürüyüşü boyunca neler yaşadınız, gittiğiniz, geçtiğiniz yerlerde insanlar sizi nasıl karşıladılar?

uğradığımız köylerdeki köylüler bizi selamladı, destekledi. Dinlenme tesislerinden, köylere kadar gittiğimiz her yerde haklı olduğumuzu anlattık. Kaldığımız her yerde çadır kurduk. Ertesi gün yine yolumuza devam ettik.

"Sonuç alınmaya kadar buradayız"

Uşak köylülerinin ilgisinden oldukça memnun kaldıklarımızı dile getiren İsmail Kaya isimli bir işçi; "Uşak'tan aklımızda kalan çok güzel anılar var. Yol kenarlarında yaşlı insanlar bize elma ikram ettiler, alkışla karşılaştığımız, çok duygulandırdığımız anılarımız oldu. Bizim için güzel bir yürüyüş oldu" şeklinde konuştu.

Ankara'ya dair henüz bir programlarının olmadığını belirten Kaya "CHP'ye görüşme talebimizi bildirdik ancak 7 gündür randevu alamadık. Bekliyoruz sonuç alana kadar da bekleyeceğiz" dedi. Oturma eylemine başladıkları günden beri Ankaralı dostlarının kendilerini yalnız bırakmadığına da değinen Kaya, "Burada, sağ olsunlar bizi yalnız bırakmadılar. Kitle örgütlerinden, sendikalardan insanlar, devrimciler, buradan gelip geçenler bizi ziyaret ettiler. Özellikle öğrenciler, gençlik en çok yanımızda olan, bizi en çok benimseyen kesim oldu" şeklinde konuştu.

Başka bir işçi "burada çok fazla bekleyecek sabrımız yok. Günler uzadıkça maddi ve manevi olanaklarımız azalıyor, işimize, evimize ailemize dönmek istiyoruz. Bunun için çok beklemeyeceğiz; en kısa zamanda hakkımızı alana alıp döneceğiz. Böyle olmasını umut ediyoruz" diye konuştu.

Bu arada KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, beraberinde KESK yöneticileriyle birlikte, direniş çadırını ziyaret etti. KESK'liler "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçi, memur ele genel greve" sloganlarıyla karşılandı. Şimşek, burada yaptığı bir açıklamada CHP yönetimine seslenerek Karşıyaka Belediyesi'nden atılan Kent A.Ş. işçilerinin görüşme talebinin kabul edilmesini gerektirdiğini söyledi. Şimşek, kamu emekçilerinin 25 Kasım'da uyarı grevine gideceklerini hatırlatarak, tüm işsiz, işçi ve emekçileri 25 Kasım'da yapılacak miting'e çağırarak açıklamasını bitirdi.

Kenk AŞ işçilerinin Abdi İpekçi Parkı'nda yaptıkları oturma eylemi, Alperen Ocakları'nın faşistlerinin saldırısına maruz kaldı. 24 Ekim günü, PKK'lı "Barış Grubunun" sınırdan geçmesini protaesto eden faşistler, yürüyüş sonunda geldikleri parktaki işçilere "PKK'lılar" diyerek saldırdı.

(Ankara)

İşçi-köylü'den

Kitle çalışması gerçeklere dayanan militan mücadeleyle başarılı

Genel ve güncel politikaların belirlenmesinde, taktik hamlelerin yapılmasında somut durumun kavranması bir zorunluluktur. Somut durum; dünyada, bölgede, egemen sınıflar ve ezilenler cephesindeki gelişmeleri içerir. Dünyadaki devrimci dalganın düzeyini ve bunun ülkemizdeki işçi ve emekçiler üzerindeki etkisini, işçilerin, köylülerin, gençliğin ve diğer emekçi kesimlerin sisteme karşı olan çelişkilerini ve mevcut taleplerini hangi yöntemlerle dile getirdikleri gerçeğini içerir. Bu ana noktalar sorunun esas yanını oluşturuyor. **Mümkün olan diğer bir şey ise; bu ana noktalar üzerinde yoğunlaşıldığı takdirde somut durumu kavramada önemli derecede yol alınacağı gerçeğidir.**

Bu konuda ileriye doğru atılacak her adım, emekçi kitlelere ulaşmada çok yönlü, zengin mücadele ve propaganda araçlarının yaratılması anlamına gelir. Çünkü demokratik halk devriminden menfaati olan tüm güçlerin taleplerini, hoşnutsuzluklarını asgari düzeyde bilmek; bu taleplerin ve hoşnutsuzlukların hangi mücadele araçlarıyla dile getirileceği gerçeğini de kavramak anlamına gelir. İşte her fırsatta altı çizilen inceleme ve araştırma, sokağa dönük haykırışlara ortak veya ön ayak olmak gibi söylemlerin altında yatan gerçek bu somut durumu anlama, kavrama kaygısıdır. Bu konuda yol alınmadığı müddetçe izlenen pratiğe, gerçeği olgulardan arayan somut bilimsel bir bakış açısı değil, subjektif ve ezberci bir tarza yön verir. Durum böyle olunca, taşıyacağımız pankartların, atacağımız sloganların, yürütülen propagandaların o somut durumdaki eyleme, faaliyete denk düşüp düşmediği yeteri kadar önemsenmez; olması gereken değil, istenilen yapılır.

Ezberci yaklaşım, ezberci tarz, sorgulama, üretim faaliyetini öldürür. Üretim ve sorgulama faaliyetinden yoksun olanların kendine has düşünceleri olmaz. Yaratıcılıkları zayıf olur; tüm enerjilerini çabalarını bilinen şeyleri tekrar etmekle harcarlar. Bu durumun değiştirilmesi, somut durumu kavramaktan, devrim yürüyüşündeki samimiyetten, ideolojik duruştan bağımsız değildir. Bu konuda net olan her anlayış sahibi işe sürecin gerçekliğine yanıt olmayan, değişimi-yaratıcılığı içermeyen ezberci-mekanik düşünüş tarzına ve pratiğine itiraz etmekle başlar. **Yeniyi, eski yanlış anlayışlarla hesaplaşarak inşa etmek en doğru devrimci yöntemdir.**

Devrimci hareketin bu düşünsel zaafı, içinden geçilen sürecin somut durumundan bağımsız olarak ele alındığı takdirde, sürecin gerçekliğini kavramada ciddi zorluklarla karşı karşıya kalınması da kaçınılmaz hale gelir. Eğer bugün işçi sınıfının, köylülüğün, gençliğin gerçek durumunu anlayarak görevlerimizi, hedeflerimizi belirlemezsek, başarısızlığa davetiye çıkarmış oluruz. Kimi başarısızlıkların, eksik ve zaafın devrimci kadro ve militanlar üzerinde yarattığı olumsuzlukları, tahribatları görmezden gelerek plan ve projeler oluşturmaya kalkarsak, aynı olumsuz akıbeta uğramaktan kurtulamayız. **İşte somut durumu kavramak, tüm bunları bir bütünlük içinde ele almaktır; çözümlenme, inceleme ve araştırma neticesinde ortaya çıkan sonuçlara uygun olarak bir plan dâhilinde harekete geçmektir.** Gerçekler üzerinde hareket etmek, gerçeklere dayanarak değiştirmede istekli ve kararlı olmak, zorlu süreçleri aşmanın en büyük teminatıdır.

Emekçiler, ezilenler içinde buldukları ekonomik, siyasi ve sosyal koşullardan dolayı kendiliğinden de olsa egemen sömürücü sınıflara karşı içten içe bir tepki duyarlar. Elbette ki kimi dönem duyulan öfkeye rağmen baskılar neticesinde yığınlar derin bir sessizliğe gömülür. Ama dinmeyen baskılar, işsizlik, yoksulluk, barınma hakkından yoksunluk onların öfkelerini sokağa taşır. Ve kendiliğinden hareketler de böyle başlar. Hiç kimsenin, yığınların kendi pratik tecrübeleriyle ulaştıkları bu sonuçları hafife alma-küçümseme hakkı yoktur. Bu sonuçları hafife almak, bu pratiklerin kitlelerde ortaya çıkardığı bilinci görmezden gelmek anlamına gelir.

Emekçilerin kendiliğinden ortaya çıkan parçalı öfkelerini ve yığını büyük bir kuvvete dönüştürmenin yolu, doğru hedeflere yöneltilmiş bir örgütlülüktür. Bunun için de, bizlerin süreci izleyen değil, her aşamada müdahale eden, örgütleyen olması gerekir. Kitlelerde kendiliğinden de olsa oluşan bu öfkeyi açığa çıkarmak, siyasi iktidar mücadelesinin bir parçası haline getirmek bizim işidir. Devrimin militanları, oluşan bu nesnel durumdan yararlanamıyorsa, orada kitleyle ilişki kurmak imkansız hale gelir. Dolayısıyla sorun yalnız kendiliğinden gelişen bir harekete müdahale etmekle de bitmiyor. Daha da önemlisi kitlelerdeki bu öfkeyi -sisteme veya çeşitli kurumlarına karşı duyulan bu tepkiyi önceden keşfetmek ve yangına dönüştürme sürecine ön ayak olmaktır.

Bunu başarmak için de, devrimci çalışmanın yürütüldüğü her alanda kitlelerin somut taleplerini doğru bir tarzda tespit etmek gerekir. Bu da sürekli bir kitle çalışmasını gerektirir. Kitlenin ruh halini, öncelikli istemlerinin tespiti için iradi bir müdahalenin zorunluluğu olmazsa olmazdır. Sözgelimi, bir semtte barınma sorunu öncelikli bir mesele haline gelmişse, buradaki çalışmalarımızın merkezine bu sorunu oturtmalıyız. Bu, kitle kuyrukçuluğu değildir; bilakis kitlelerle somut sorunlar üzerinden bağ kurup geliştirme politikasının pratiğe dönüştürülmesidir. Her alanda öncelikli somut hedefler üzerinden ajitasyon/propaganda faaliyetlerine militanca yoğunlaşılmadığı müddetçe, kitlelerle güçlü bağlar kurmak imkânsızdır. Tüm enerjimizi, gücümüzü ön görülen bu anlayış doğrultusunda kitle çalışmasında seferber etmeliyiz.

Egemenlerin planı, çözüm değil, tasfiyedir

Uzunca bir süredir devam eden “Kürt Açılımı” tartışmasının arkasında yatan gerçekleri daha doğru algılamak için, dünden bugüne kadar Türk egemen sınıflarının iç ve dış politikada izledikleri pratiği doğru bir tarzda irdelemek gerekir. Bunu yaparken de benzeri süreçlerden, yaşanmış tarihi tecrübelerden öğrenmeyi bilmeli ve devletin yapısını ve niteliğini gözden kaçırmamalıyız.

“Kürt Açılımı” eksenli başlatılan tartışmalar da benzeri değerlendirme ve tutumlarla karşı karşıyayız. Türk egemen sınıfları konuyla ilgili “**terörü bitirmek için önemli bir fırsat**” yönlü açıklamalar yaparken, sorunun muhatabı olan Kürt Ulusal Hareketi’nin farklı platformlardaki sözcüleri de “**çözüm için koşulların uygun olduğu**” içerikli mesajlar vermektedir. Egemen sınıflar tasfiye planlarından söz edilirken Ulusal Hareket tarafından “Barış Grubları” gönderilmektedir. Bir taraf “tasfiye”den söz ediyor, diğeri “çözüm”den, ama ikisi de süreçten umutlu! En azından kamuoyuna yansıyan tablo bu.

Birincisi; yukarıda bahsini ettiğimiz tarihi tecrübelerle baktığımızda, böylesi süreçlerin önce perde arkasında yaşanan bazı diyaloglarla başladığını görürüz. Nitekim bugün de, daha önceki süreçlerde taraflar arasında yaşanan bazı diyaloglar belli yönleriyle kamuoyuna yansıdı; benzer şeylerin bu süreçte de olması büyük bir ihtimaldir. **İkincisi;** “Açılım” projesi ve sonrasında gelişmeler nihayetinde bir devlet projesidir. Bu projede ABD’nin ve bölgedeki gerici ve faşist devletlerin **önemli** katkıları vardır. Yine, sahip olduğu etki gücü oranında Irak Kürdistanı Bölgesel Kürt Yönetimi’nin de katkısı vardır.

R. T. Erdoğan, “Barış Grubunun” gelişine dair şunları söyledi; “*Sınır kapısına iyi, güzel, umutlu şeyler olur. Tabii ki buna nereden bakıldığına bağlıdır. Hiç kimse ‘Milli Mutabakat’, ‘kardeşlik’, ‘barış sürecine’ gölge düşürmemelidir. Bu coşkuyu, bu umudu milletçe paylaşalım.*” Bunun yanı sıra kitlesel karşılamalara tepki gösterdi ve halkın sevinç gösterisini bir suç olarak değerlendirdi. Anlaşılan Erdoğan, projenin **sessiz ve derinden** yürütülmesinden yana...

Yaşananlar apaçık devlet politikasıdır!

Peki devletin Kürt Ulusal Sorunu’na bakışı nedir? Diyorlar ki, “evet, böyle bir sorun vardır”; ama sorunun çözümü için resmi olarak muhataplarla görüşme reddediliyor. Her fırsatta “**terör sorunu başka, Kürt sorunu başka**” tekerlemleri dile getiriliyor. Nitekim A. Öcalan, “**barış grupları gelmelidir**” açıklamasını yaptığı dönemde, Erdoğan da şu açıklamaları yapıyordu; “*Terör bitmeden bölge kalkınmaz. Hedefimiz dağa çıkışı engellemek, inişi hızlandırmaktır. Terör örgütünün taşeronları Kürt vatandaşlarımızı temsil edemez.*” Burada “taşeron” olarak gösterilen adres, parlamentoda grubu bulunan, milyonların desteğini alan **DTP**’dir.

Tüm bu söylemlerin ve açıklamaların “açılım” ekseninde atılacak adımlara karşı oluşan ırkçı-şoven tepkileri törpülemek için yapıldığını söylemek büyük bir yanılgıdır. Çünkü yapılmak istenen, emperyalistlerin bölgesel çıkarlarına uygun olarak kimi kırıntılarla, yüksek perdede demokrasi söylemleriyle iktidarlarını güvence altına almaktır. Ezilenlerin, emekçilerin demokrasi ve özgürlük çığlıklarını boğmaktır. Bunun için emperyalist efendilerinin de müdahalesiyle kimi sınırdaş ülkelerle var olan sorunları asgari düzeye indirmeye, engel olarak görülen güçleri de yok etmeye, etkisizleştirmeye çalışmaktadırlar. Bu politikanın merkezinde de bugün PKK vardır. **Dolayısıyla PKK ile sorunu olan herkes TC’nin dostudur, daha doğru bir ifade ile suç ortağıdır.** Irak, Suriye, İran ile son dönemde sürdürülen işbirliğinin temelinde de, “ortak düşman” ve bu **suç ortaklığı** vardır.

Son süreçte Irak, Suriye başbakanları, bakanları ve işadamlarının katılmalarıyla yapılan toplantılar neticesinde imzalanan kapsamlı anlaşmalar da, bundan sonra daha da artacak olan ortaklığın somut göstergeleri niteliğindedir. Ekonomik ve ticari olarak artan ortaklıklar, karşılıklı bağımlılıkları getirecektir. Ve karşılıklı bağımlılık ise, çıkar ortaklığını daha da artıracaktır. TC sözcülerinin, “**PKK bu bölgelerde artık eskisi gibi rahat edemeyecektir**” yönlü açıklamaları, derinleşen bu ilişkiler sonucudur.

Tabii bu söylemlerin pratikte ne düzeyde ha-

yat bulacağını zamanla göreceğiz. Bilindiği gibi, geçmişte de yapılan birçok anlaşma vardı. Ancak tüm bu ilişkiler TC’nin istediği sonuçları almasını sağlamadı. Tabii ki bu, TC’nin bu projeden vazgeçtiği anlamına da gelmiyor; tam aksine Kürt bölgesel yönetimi de bu süreçte dâhil edilecek tarzda ilişkiler sürmektedir. Irak Kürdistanı Bölgesel Yönetimi ile sürdürülen ilişki de “açılım” projesini belli yönleriyle içeriyor.

Tasfiye sadece silahların kırılması değildir!

Tüm bu gelişmeler ışığında PKK’nin göndermiş olduğu “Barış grubu-grupları” ve bunun muhtemel sonuçları üzerinde de durmak gerekmektedir. “Barış gruplarının” gelişini on binlerce insanın karşılaşması ve hiçbir tutuklamanın olmaması, egemen sınıfların belli kesimlerinin parlamentodaki sözcülerini ve temsil ettiği kesimleri öfkeliendirirken; yurtsever Kürt kamuoyunda büyük bir sevinç yarattı. Bunu kitlesel anlamdaki sahiplenmede görmek mümkündür. Tabii ki, bu son yaşananlar Kürt coğrafyasında yeni olabilir; ama gerillanın kitlesel anlamda sahiplenilmesi aslında yeni bir durum değildir. Bu noktada sadece sonuçlar üzerinden bir değerlendirme yapmak doğru değildir. Önemli olan bu sonuçları doğuran sürecin üzerinde durup, tartışmaktır.

Hatırlanacağı gibi yakın tarihte DTP’ye yönelik yoğun tutuklamalar yaşandı. Ve bugün de bir yandan gerillaya dönük operasyonlar sürerken, Erzincan’da yurtsever gençler “örgüt üyeliğinden” tutuklanırken, tezkerenin süresi yeniden bir yıl uzatılırken diğer yandan “Barış Grubu” adına gelen örgüt üyeleri TCK’nin 221. maddesine dayanılarak serbest bırakılıyor. Üstelik gelen “Barış Grubu” üyeleri “**pişman değiliz, teslim olmak için değil barış için geldik**” diye savunma yapmalarına rağmen! Başta Erdoğan olmak üzere sistemin sözcüleri, tüm kesimleri sorumlu davranmaya, sürece zarar vermeye davet ediyor(!) İçişleri Bakanı “Etkin Pişmanlık Yasası’ndan mı yararlandılar?” sorusuna “*biz yeni mevzuat çıkarmadık. Türk Ceza Kanunu’nun 221. maddesini uyguladık*” diye yanıt veriyor. Yani pratikte yasayı uyguluyorlar. Ama söylemde başka şeyler telaffuz ediyorlar. Bu örnek

Sınıfsal Yaklaşım

TRAJİK ENTEGRASYON

Kimisine göre Kürt sorununa ilişkin genel süreçte, kimisince “açılım” olayında kritik bir aşama olarak değerlendirilen yeni “**barış**” gruplarının Türkiye’ye “sorunsuz” girişi, bütün bunlara değil ama bazı gerçekliklerin daha iyi algılanmasına hizmet edici bakımından önemli sayılmalıdır. Bir adım teşkil etmeyeceği ve “**hayırlı**” sayılabilecek işlevler taşıyacağına görülmesi gereken bu girişim, 10 yıl öncesinden farksız bir taktik pozisyonundadır. O dönemde “**pasif**” şimdi ise “**aktif**” bir hamle olarak değerlendirilen “barış elçileri” olayının dosta ve düşmana verdiği mesajlar ve doğuracağı sonuçlar iyi okunmalıdır.

Halkta uyandırdığı reaksiyon ve karşılıklı gösterilerindeki kitlesel katılım boyutlarına bakılarak yapılacak değerlendirmeler yanıltıcıdır. Kitlelerin barış özlemi, savaş yorgunluğundan çok önderlik mekanizmasının yarattığı **iklimle** ilintilidir. (Burada, eşitlik ve özgürlük talebinin **baskın** bir rol oynadığını ileri sürmek özel bir yaklaşımdır.) Baskı, işkence, faşist terör ve imhanın kesintisiz sürdüğü topraklarda kuru ve “**onursuz**” bir barıştan, yok pahasına uzlaşmadan kimse-nin mutlu olmayacağı açıktır. Ne var ki çok az bir getiri ile yetinme doğrultusunda yürütülen politika sayesinde ki “**savaş**” ve “**silah**” bir an önce kurtuluşunu gereken bir hal almıştır. Ancak bunun daha ağır geldiği görüldüğünden daha birkaç gün öncesinde “*geri adım yok*” (21.10) diyen Tayyip, Baykal’ın deyişle frene basmıştır. Bütün bunların ihtimal dâhilinde olduğu hatırlanırsa, devletin “**çözüm**” yolunda çaldığı mehter marşının tesadüf oluşturmadığı da görülmelidir.

Bütün bu gelişmeler karşısında Ulusal Hareket’in demokratik talepler çerçevesinde desteklenmesi olgusunu,

kurma şansı da olamayacaktır.

Ulusal hareketlerin savaş/mücadele sürecinde hiç de yabancı olunmayan gelişmeler yaşanmaktadır. Öngörülemeyen, bu yüzden de şaşırtıcı olan bir tavır ya da politikaya tanık olunmadığı için çeşitli çevrelerin **alevlenmesi** ve bir bakıma kendi ikiyüzlü siyasetlerini ele veren açıklamalar yapması dikkat çekicidir. Ulusal Hareket’in “açılım” adı verilen (üstü açık ya da örtülü) tasfiye süreci potasına gönüllü biçimde dâhil olmasıyla beraber, **azami kazanca** yönelik taktikler gütmesinde anlaşılmaz ya da çelişik bir durum yoktur.

Faşist diktatörlüğün temsilcileri, son gelişmelere perde açan “*güzel şeyler olacak*” söyleminin üzerine, ha bire hamasetli nutuklar söylemekten öteye gitmemiş, somut olarak hangi adımları atacakları noktasında ketumluğu korumuşlardır. Adım, 13 Nisan “**eylemsizlik**” kararının taksit taksit “**süresizliğe**” dönüşmesi örneğindeki gibi yine Ulusal Hareket’ten gelmektedir. Nitekim son “elçiler” olayı da benzer bir girişim olmuş, Türk devleti yalnızca bu “**jesti**” kabul mahiyetinde tutum almıştır. Ancak bunun daha ağır geldiği görüldüğünden daha birkaç gün öncesinde “*geri adım yok*” (21.10) diyen Tayyip, Baykal’ın deyişle frene basmıştır. Bütün bunların ihtimal dâhilinde olduğu hatırlanırsa, devletin “**çözüm**” yolunda çaldığı mehter marşının tesadüf oluşturmadığı da görülmelidir.

Bütün bu gelişmeler karşısında Ulusal Hareket’in demokratik talepler çerçevesinde desteklenmesi olgusunu,

bir bütün olarak yürütülen tasfiye operasyonuna “**vize**” olarak algılamak yanıltıcıdır. Ulusal Hareketi de bu “**intihar**” sürecinden uzaklaştırmak ve daha önemlisi dinamizmi söndürülmeye çalışılan Kürt halkının kendi “**ulusal**” kaderi üzerinde söz sahibi olabilmesine yönelik etkin bir konum almak gerekmektedir. Sorunun bu temelde yükseliş kazandı ve zemin oluşturduğu koşullarda “**sosyal**” kurtuluşa geçit açmanın yegâne çaresi de budur. Kendi gündemini kitlelere dayatmaya çalışanların düştüğü açmazda dair yeterince pratik döne döne yaşanmaktadır...

AKP şahsında devletin (her fırsatta “**devlet politikası**” olduğunun altı çiziliyor) yürüttüğü bu operasyonun nasıl bir “çözüm” içerdiğine dair kafası hala açık olmayanlar vardır. Bunların olan bitenleri de gerçekçi olmayan yaklaşımların esiri olarak yorumlaması kaçınılmaz olmaktadır. Faşist Türk devletinin her kademedeki kurumdan temsilcisi konumunda olan kişi ve kurumların bu sürece dair söz ve pratikleri öyle sandığı ya da söylendiği kadar karmaşık ve tutarsız değil, aksine tam bir **bütünlük** oluşturacak netiktir. Öyle ki “**ihane**” söylemi tutturana Baykal ve Bahçeli’nin dahi senaryonun gereğine hizmet edici roller oynaması söz konusudur. AKP’nin çeşitli adımlar atarken onların tavrını **basamak** yapmasından söz edilmelidir. Buna emperyalistlerin yaklaşımı da eklendiğinde amacın ne olduğu, **çözülecek** şeyin sorun mu savaş/mücadele mi olduğu daha net kendisini göstermektedir.

Konuya ilişkin **arka plan** bakımından, ABD hatıda AB’nin rolüne ilişkin para-medya da yansıyacak açıklıkta görüşler ileri sürülmektedir. Bölgedeki durum ve Türkiye’nin stratejik konumu bağlamında söylenenler, konuya daha sürecin başında değinenler bakımından elbette ki yeni ve özgün bir ni-

telik taşıyor. Hakeza Ulusal Hareket’in özellikle 1990’ların ikinci yarısından itibaren izlediği ve İmralı süreciyle geri dönüşü olmayan bir raya oturan ideolojik-siyasal hattı konusundaki söylenenler bakımından da tablo aynı merkezdedir. Bütün bunların gerçek manada anlam taşınması, **sınıf mücadelesiyle** kurulan ilişkiye bağlı olarak üretilecek taktiklerle mümkün olacakken, devrimci cepheden doğru yapılanlar en iyimser yorumla, bunun uzağında kalmıştır.

Önce ABD büyükelçisi James Jeffrey sazi eline almış ve “*Biz, Türkiye ve Irak, PKK’yı silahsızlandırılması ve yok edilmesi gereken bir örgüt olarak görüyoruz.*” demiştir (07.10). Abdullah Gül’ün, “*Türkiye’nin önündeki terörü yok etmenin tam zamanıdır. 3-4 yıl önce şartlar bizim lehimize değildi. Bu terör örgütüyle uğraşanlar, kullananlar herkesin bildiği kişilerdi. Bu yıl, bunu devreden çıkarmak için olağanüstü bir çaba gösteriliyor.*” (12.10) dediği, Tayyip’in, “*Çalışmalarımızda güvenlik konusunu öncelik olarak görüyoruz.*” (11.10), “*Ne örgüt ne de uzantıları benim Kürt kökenli vatandaşlarımızın temsilcisi değildir, hiçbir zaman olmamıştır, bundan sonra da olmayacaktır.*” (13.10), “*Milletle terör örgütü arasında bir duvar örnek durumundayız, o ilişkiyi koparmak durumundayız.*” (16.10) sözleriyle tamamladığı üzere, “açılım”ın hedefi net biçimde açığa serilmeye oluyordu.

Daha da anlamakta zorlananlar için açılım koordinatörü Beşir Atalay, “*Biz bunun için paket filan düşünmüyoruz. 7 yıl önce başlattığımız sürecin bir devamı olarak düşünüyoruz. Bu sürece devam ediyor. Bu, yeni bir imve*” sözlerini sarf etti. Atalay’ın 7 yıldır devam ettiğini söylediği sürecin nasıl yol aldığını herhalde hatırlatmak gerekemeyecektir. Bırakın açıktan savaş ilanıya “**topyekûn saldırı**”lara yenilerinin eklenmesi olgusunu, AKP’nin önderlikten geçtiği

dönemde bizzat Tayyip’in ağzından “**yok**” sayılan bir Kürt sorunu ve “çokluk çoğunun katledilmesi” buyrulan bir “**düşman**” gerçekliği vardı.

Ama esas önemli olan tam da “açılım” sürecinde hemen **hiçbir şeyin** değişmediğine dair pratiktir. Öyle ki tezkerenin yenilenmesinden, DTP’ye yönelik onlarca merkezi kadroyu da içine alan tutuklamalara varan, çocukların gazla-havanla parçalanmasından, yüzlerce insanın hapsedilmesine, gazetelerin gün aşırı kapatılmasından linç saldırılarında (Sakarya, Mersin, Edirne, Elazığ) yoğunlaşmaya ulaşan panoramaya; toplu katliam mezarlarının açılması, şarkı söyleyen, zafer işareti yapan, taş atanların ağır cezalara çarptırılması, asker “intiharları”ndaki artış (son 2.5 yılda 85 ölüm), polislin dizgin-siz seri cinayetleri (aynı sürede 66 ölüm) ve illa ki durmayan askeri operasyonlar eşlik etmektedir. Sürece diğer bir katkı da AKP’nin YÖK başkanı tarafından Kürtçenin “özgün bir dil olmadığı”na dair açıklama ile gelmiştir.

Diğer yandan sürecin asıl rengi, kendisini Tayyip’in Şiwan’lı Cıwan’lı, Nazım’lı Ahmet Kaya’lı pespaye bir sahtekârlık taşıyan konuşmalarında değil, **Ceylan** için yürütülen soruşturmada, 9 kez ağırlaştırılmış müebbet cezasıyla yargılanan katliamcı Albay Cevat Temizöz’ün “**görev**” başında (Genelkurmay’ın açıklaması, 18.09) olmayı devam etmesiyle göstermektedir. Sürecin rengi sistemin rengidir. Türk-Kürt bütünleşmesi adı ya da yanıltması altında esasen entegre olunmaya çalışılan sistem budur. Bu entegrasyonun **gönüllü** bir asimilasyona denk düştüğü açıktır.

Her ne kadar Ulusal Hareket’in yönetici kadrolarının ağzından, Türk devletinin politikalarını tanımlarken, “**tasfiye**” sözcükleri, “**teslimiyet**” ifadeleri düşmüyorsa da (En son Karayilan’ın elçileri gönderirken yaptığı ko-

lince: Birinci talep A. Öcalan tarafından hazırlanan “Yol Haritası’nın” verilmesi; ikinci talep ise operasyonların durdurulmasını içeriyor. Sekizinci talep; Kürt coğrafyasını yerleşim alanlarında sürmekte olan militarist baskının son bulmasını; dokuzuncu talep ise TC’nin demokratikleşmesi için sivil-demokratik bir anayasanın hazırlanmasını kapsamaktadır. Diğer tüm talepler kültürel haklar ve yasal zeminde siyaset yapma alanının genişletilmesi ve anayasal güvence altına alınmasından oluşuyor.

“Barış” için ileri sürülen tüm talepler ırkçı-şoven kesimlerin her fırsatta dile getirdikleri “tek vatan, tek millet, tek bayrak” söylemlerine bir itiraz içermediği gibi, daha önce ifade edilen iki kurucu ulus vurgusu da açıktan yapılmıyor. Bu durum yeni talepler arasında şöyle formüle ediliyor: “*Türkiye demokratik ulusunun bir parçası olarak Kürt halk kimliğimiz temelinde ve anayasal güvenceye sahip olarak özgür, eşit ve birlikte yaşamak.*”

Şurası açık ki, içine girilen süreç inişli-çıkışlı ve tartışmalı bir şekilde ilerleyecektir. Öngörülen proje aşama aşama uygulanmaya çalışılacaktır. Taleplerin esasının kültürel ve demokratik içerikli olması, sistemin hiçbir ana kurumunun değişimini içermemesinden hareketle kısa sürede “barış” ortamının sağlanacağı düşüncesi duygusal ve nesnel gerçeklerden uzak bir düşüncedir. Sistem, sorunu sürece yayararak, her bakımdan inisiyatifli ele almaya çalışacaktır. Sınırlı da olsa, sunacağı her kırıntıyı bir karşı silaha dönüştürecektir. Örneğin son “barış gruplarının” tutuklanmalarını, “serbest siyaset” yapma ortamı sağlanmasına rağmen gelip bunu kullanıyorlar demagogisine dönüştürecektir. Her fırsatta Kürt hareketinin zayıf noktalarına oynayacaktır. Yasal ve illegal Kürt kurumlarının taleplerine karşı, kendi elleriyle yaratmış oldukları ırkçı-şoven galgayı yeri gelince bir tehdit, yeri gelince ırkçı-yözen yapılanmayı korumanın bir bahanesi olarak göstereceklerdir.

Sonuç olarak; sınıfsal tutum, içine girilen sürecin içerdiği tehlikeleri ifade etmeyi zorunlu kılar. Tehlikelere dikkat çekerek, eleştirilerini ve uyarılarını yapıcı bir tarzda ortaya koymayı bir görev sayar. Bununla birlikte her koşul altında ulusal demokratik talepleri sahiplenir-savunur.

nuşma, 18.10) İmralı’ya amade tarzda atılan adımlar başka bir **yaklaşım** karşılık gelmektedir. Nitekim elçilerle sunulan taleplerin 3. maddesindeki ifade bu yaklaşımın açılımı mahiyetindedir: “*Türkiye demokratik ulusunun bir parçası olarak Kürt halk kimliğimiz temelinde ve anayasal güvenceye sahip olarak özgür, eşit ve birlikte yaşamak.*” Bu talebin dahi karşılanma şansı bir yana “*Türkiye demokratik ulusu*” kavramında sağlanan **mutabakat** ne anlama gelmektedir? Çıtanın bu eşişe düşürüldüğü seviyede, inkarcı çizgi ile pek fazla bir mesafe kalmamış demektir. Nitekim açılımın bir diğer aktörü İlker Başbuğ da dalga geçer gibi, “*Ayrı devletten bahsedener kalmadı, merak ediyorum neredeler şimdi?*” (25.10) demektedir.

Sürekli tikanıklığı aşma derdi gütmek, devamlı iyi niyeti pratik adımlarla ifade zorunluluğunu hissetmek ve kademe kademe talepleri küçültmenin verdiği bir **mesaj** vardır. Bu da egemen sınıf sözcülerinin açıklamaktan çekinmediği, “örgütün çaresiz ve hedefsiz kaldığı”na dair nitelikleme **teyit** edici niteliktedir. Oysa faşist Türk devletinin yaşadığı **açmaz** çok daha derinliktedir. Silahlı mücadele, hak alma ve hedefe ulaşmada yeterli bir birikim yaratamamışsa, kısa/eksik kalan yerin “**diplomasi**” ile dolacağı düşünümek altıdır. Başarılı mücadele biçimlerinin **işlevselliği** mücadele/savaş cephesinde elde edilenlerle doğru orantılıdır. Konjonktürel koşulları ihmal etmemek kaydıyla, bunun başında elbette ki **silahlı güçler ve kitle desteğinin** boyutları vardır. Birbirini büyüten bu olgular ancak **sınıfsal** bakımdan doğru bir çizgiyle zafere taşınabilir. Arafat ve şimdi Mahmut Abbas’ın önderliğindeki FKÖ’den, Latin Amerika’daki bir dizi devrimci örgütün sürecine uzanan örnekler dizisinde de aynı “**trajedi**” vardır.

Sağlıkta dönüşüm masalı bitti

Şimdi direniş zamanı!

mesine tahammül edemeyen taşeron şirket ve başhekim, ilk önce öncü işçileri işten çıkardı. Bunu da "teknolojinin olanaklarını" kullanarak yaptı, ses-

ğistirdiğini övünerek anlatan işçiler bunu direnişin kazanımı olarak görüyorlar. Her gün sabah, öğlen ve akşam mesai bitiminde hastane önünde eylem yapan işçilere hasta yakınları ve SES'li hemşireler de destek veriyor. İşçiler bir yandan direnişini sürdürürken öte yandan hukuki süreci de başlatmış.

Ses kayıt cihazımızı **Ethem Akdoğan'a** uzatıyoruz. Sağlıkta dönüşüm masalının sona erdiğini, AKP politikalarının çalışanları, hastaları ve yakınlarını mağdur ettiğini dile getiren Akdoğan, sağlık alanında taşeronlaşmaya karşı mücadele ettiklerini söylüyor. Başhekimin de AKP'li olduğunu ve ciddi bir kadrolaşma yaşandığını sözlerine ekleyerek buna karşı Dev-Sağlık İş'in mücadeleyi sürdüreceğini ifade ediyor.

Naif Tekin 4.5 yıldır hastanede çalışıyor. Hasta bakıcı. Ancak bunun yanında doktorlarla birlikte ameliyata giriyor, pansuman yapıyor, temizlik yaptığı giysileri ile steril ortamlara getir-götür işi yapıyor. Tüm bunlara bir son vermek ve insanca çalışmak için sendikaya üye olmuş. "**Biz anayasal haklarımıza sahip çıktığımız için işten atıldık**" sözleri ile atılma nedenlerini dile getiren Tekin, direnişte olmanın bir gurur olduğunu da sözlerine ekliyor. **Hatiye Mısırlı**, Samsunlu 3.5 yıldır burada çalışıyor. Onkoloji bölümünde görevli. Elbette o da diğer arkadaşları gibi hemen her işi yapıyor. Daha önce sendika ile ilgili hiçbir bilgisi olmamış. İlk defa burada tanışmış. "**Sendika işe karıştıktan sonra her şey daha farklı oldu. Haklarımızı almayı, direnmeyi öğrendik**" diyor.

Hatiye Mısırlı'nın 9 yaşında bir çocuğu var. İlk başlarda insanların bakışlarından rahatsız olmuş ancak daha sonra zamanla alışmış. Bu durumu "zamanla piştik" diyerek anlatıyor. Çevresindekilerden, ailesinden destek almış. "Onlar da benim arkamda, kötü bir şey yapmıyoruz" diyor.

İşçiler 18 Ekim'de Kadıköy'de gerçekleştirilen sağlık mitingine de katıldılar. Büyük bir çoğunluğu yaşamları boyunca ilk defa böyle bir mitinge katılarak slogan atmış. Çok heyecanlanmışlar. Çok da memnun kalmışlar. İnsanın hakkını araması, bunun için mücadele etmesi güzel bir duygu diyorlar. Sendika **7 Kasım'da** Ankara'da sağlık alanında taşeron ve dönüşüm politikalarına karşı bir miting örgütleyecek, meclise yürüyecek. Önümüzdeki günlerde bir dayanışma gecesi gerçekleştirmeyi de hedefliyorlar.

(İstanbul)

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan işçilerin sendikaya üye olmaları ile başladıkları direniş yoluna devam ediyor.

Kâğıt üzerinde temizlik işi yapan gerçekte ise ameliyathaneden, pansumana kadar hemen her işe koşturan işçilere 2.5 aylık maaşlarının ödenmemesi bardağı taşıran son damla oldu. Çekilmez hale gelen çalışma koşullarının nasıl çözüleceğini kendi aralarında tartışırken sendika fikri ortaya çıktı. Sendika çalışmasına başlayan öncü işçiler, üye bulmakta zorlanmadan kısa süre içinde yüzlerce temizlik işçisine ulaştı. İşçilerin örgütlen-

li mesajlarla işten çıkarıldıklarını duyurdu.

Böylelikle sendikalaşmanın önüne geçileceğini hesaplayan başhekimin bu planının suya düşmesi uzun sürmedi. İşçiler atılan arkadaşlarına sahip çıkarak sendikalaşmaya devam ettiler. Maaşlarının yatmamasını protesto etmek amacıyla bir de iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Bu eylemin sonucunda birkaç gün içinde maaşlarını alabildiler. Bu gelişme işçilerin özgüvenlerinin artmasını da beraberinde getirdi. Sendikalaşmayı durduramayacağını anlayan başhekim, 18 işçiyi işten çıkardı. Hastane önündeki direniş böylece başlamış oldu.

Şu anda hastanede çalışan yüzlerce sendika üyesi üzerinde hapisane koşullarını aratmayan baskılar uygulanıyor. Başhekim, işçileri sendikadan istifa ettirmek için her yolu deniyor. İşçiler tehdit ediliyor, baskı uygulanıyor, bir yerden başka bir yere sürgün ediliyor.

Direnişi takip etmek ve gazetemizi ulaştırmak amacıyla **21 Ekim Çarşamba** günü işçileri ziyaret ettik. Bizi ilgiyle karşılayan işçiler, hemen gazeteyi alarak kendileri ile ilgili haberleri okumaya başladı. Haklı olmanın moralini taşıyan işçilerle son gelişmeler üzerine sohbet ettik.

Direnişten sonra Başhekimin yerini de-

Sağlık Bakanlığı'nın başlattığı ve gereğini sağlık personelinin eğitim düzeyinin yükseltilerek sağlık hizmetlerinin kalitesinin artırılması olarak açıkladığı **lisans tamamlama programları** için sağlık emekçilerinden 2 bin TL harç parası istenmesi üzerine sağlık emekçileri sokağa çıkarak uygulamayı protesto etti.

Daha önce sık sık gündeme getirilen sağlık emekçilerinin ilgili bölümlerde lisans ve lisans tamamlama programlarının açılmasına karşı imza kampanyası başlatıp eylemler gerçekleştiren SES, tıp fakültelerinde bile yıllık harç, 700 TL'yi geçmezken sağlık emekçilerinden açık öğrenim bedeli olarak 2.000 TL istenmesini "açık soygun" olarak tanımladı.

Ankara Üniversitesi İbn-i Sina Hastanesi önünde toplanan SES Ankara Şube üyeleri buradan Sağlık Bakanlığı'na yürüdüler. Sağlık emekçileri yürüyüş boyunca "**Bakan har-**

Sağlık emekçileri; "Harçları Sağlık Bakanlığı ödesin!"

cımı sen öde". "**Parasız eğitim, parasız sağlık**" sloganları atıldılar.

Bakanlık önünde basın açıklamasını okuyan Şube Başkanı **İbrahim Kara**, yüzde 2.5'lik zam oranına karşı sağlık emekçilerinden emekçilerin mağduriyetine, eşitsizliğe ve adaletsizliğe neden olacağını vurguladı. Çok sayıda sağlık emekçisinin harç bedelini ödeyemeyeceği için öğrenim hakkından yararlanamayacağını belirten Kara, "Eğitim-öğretim temel insan haklarından olup devletin asli görevleri arasındadır. Devlet eliyle ücretsiz olarak verilmesi gereken eğitim-öğretim her aşamasında farklı isimlerle alınan ücretlerle halk çocuklarının yararlanamayacağı bir noktaya getirilmiştir" şeklinde konuştu.

SES Genel Başkanı **Bedriye Yorgun** da lisans tamamlama programlarının paralı olmaması gerektiği üzerinde durarak Bakanlığın hizmet içi eğitimlerle sağlıkçıların mesleki bilgilerini güncellemek yerine, eğitim adı altında "Toplam kalite yönetimi nasıl uygulanır, döner sermaye geliri nasıl artırılır" konulu seminerler vermesini eleştirdi.

(Ankara)

Öğretmenler işsiz, okullar öğretilmez!

Ataması yapılmayan öğretmenlerin mücadelesi devam ediyor. 17 Ekim Cumartesi günü Bursa Orhangazi Parkı'nda bir araya gelen **Bursa Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu** üyeleri "**Öğretmenler işsiz, okullar öğretilmez kalmamasın, kadrolu atama istiyoruz**" pankartını açarak sloganlarla tepkilerini haykırdılar.

Platform adına yapılan açıklamada 243 bin öğretmenin atanma umuduyla KPSS'ye girdiği belirtilirken, bu sene sendikaların saptadığı kadarıyla 15 bin öğretmenin atandığı hatırlatıldı. Öğretmenlerin ayda 400-500 liraya güvencesiz olarak çalıştırıldığının da vurgulandığı açıklamada öğretmen atamamanın gereği olarak maddi sıkıntılarının gösterilmesine rağmen fütü ve silah alımlarında milyarlarca lira harcanmasına dikkat çekildi.

Eylem, Bursa AYÖP'ün başlattığı "**Okulumuza öğretmen, öğretmeni güvenceli kadrolu atama istiyoruz**" kampanyasının duyurulmasıyla son buldu. (H. Merkezi)

Krizi fırsata çevirenler

Koç Holding'in büyük gururu;

"Krizi fırsata çevirdik!"

Anadolu buluşmalarının 16.sında konuşan Koç Holding CEO'su **Bülent Bulgurlu**, 2008 yılı cirosunu yüzde 19, faaliyet kârını ise yüzde 40 yükseltmeyi başardıklarını söyledi. Son beş yılda 20 milyar liralık satın alma ve idame yatırımı yaptıklarını ve kombine cironun dört kattan fazla artarak 82 milyar liraya ulaştığı dile getiren Bulgurlu milyonlarca işsiz nasıl ortaya çıktığını ve alım gücünün nasıl düştüğünü ise açıklamadı.

Antalya'da patlama 4 işçi yaralı

Ortaoğlu Liman İşletmesi yanındaki Serbest Bölge'de Karayolları'na ait 1000 tonluk boş asfalt tankı, izolasyon çalışması sırasında büyük bir gürültüyle patladı. **17 Ekim Cumartesi** günü yaşanan olayla ilgili Karayolları Bölge Müdürlüğü'ne ait asfalt deposundaki bir tankta, taşeron firma Aydın A.Ş. tarafından yapılan izolasyon çalışması sırasında

da patlama meydana geldiği, ardından da yangın çıktığı kaydedildi. Tankın yüzeyine kaynak yapıldığı sırada gerçekleştiği sanılan patlamada biri ağır dört işçi yaralandı.

Patlama sonrası kaynak işini yapan 26 yaşındaki **Murat Çeven**, 18 yaşındaki **Harun Çeven**, 17 yaşındaki **Ökkeş Tuncer** ve 31 yaşındaki **Hikmet Kasırga** adlı işçiler yaralandı. Çok sayıda ambulans ve itfaiye ekibi olay yerine sevk edildi. Yaralı işçilerden durumu ağır olan Hikmet Kasırga, ambulansla Akdeniz Üniversitesi Hastanesi'ne götürülürken, diğer işçiler Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne götürüldü. (Ankara)

Emekçinin gündemi

İşçi sınıfının örgütlenmesinde sendikaların rolü -2-

Şöyle bir hafızamızı yoklayalım; egemen sınıflar "dikensiz gül bahçesi yaratmak", emekçilerimizi sorunsuz çalmak için işe nereden başlıyorlar? Birincisi; öncelikle güçlerimizi bölmek için her türlü hileyi-komploya başvuruyorlar. Yeri gelince bölgecilik, dini-mezhepçilik, ulusal kimlikleri kullanıyorlar. Yeri gelince çalışanlar arasında belli ayrıcalıklar yaratıyorlar. Tüm bu girişimlerin temelinde sınıfın çıkarlarına uygun olarak ortaya çıkacak olan **birleşik gücü** parçalamaktır. "**Birlikten kuvvet doğar**" şiarını hiçleştirme için, birliğe giden yolun temelinde dinamitler döşeniyor. Döşenen bu dinamitleri etkisiz hale getirmenin tek yolu dil, din, mezhep farkı gözetmeksizin devam eden bu sömürü çarkına karşı "tek yumruk" olabilme becerisini göstermekten geçmez. Bu beceri bilinçle, örgütlülükle kazanılır. **Bugün işçi sınıfı başta olmak üzere tüm ezilenlerin güçsüzlüğü kendi sınıfları adına dö-**

vüşebilecek bir bilince, örgütlülüğe sahip olmamalarında yatıyor. Ve bu aşılma müddetçe egemenlerin "böl-parçala-yönet" politikaları da hayat bulmaya devam edecektir.

Sınıf bilincinin kazanılması pratik mücadeleyi içeren eğitimle olur. O halde önce örgütlü güçlerimizde, yakın çeperimizde başlayacak tarzda bir eğitim süreci içine girmeliyiz. Bu eğitimin kapsamı, temel bilgilerden başlayarak işçi sınıfının dünkü ve bugünkü mücadele deneyimlerini kapsayacak, karşılaştığı sorunların çözümüne ışık tutacak tarzda olmalıdır. Yukarıdan aşağıya doğru şekillenecek örgüt ve örgütlülük bilinci, sendikal alandaki çalışmalara olumlu temelde katkı sunacaktır. Bir işçi, kitle örgütlerinin ekonomik ve demokratik mücadeledeki önemini yeteri kadar bilince çıkarmazsa, ne sendikaya üye olur ne de sendikal mücadele içinde bedel ödemeye kendini hazır hisseder.

Sınıf bilincindeki gerilimden dolayı sendikalara üye olan birçok işçi, görevlerini sendikaya aittir ödemekle ve ara-sıra sendikaya gidip gelmekle, seçimler döneminde bir oy kullanmakla sınırlıdır. Bu durumun ortadan kaldırılması için sendikaların bu durumu düzeltmesi gerekmektedir. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in her faaliyetçisi programında ifade edilen şu düşünceler doğrultusunda hareket etmek zorundadır.

"**Ekonomik haklar uğruna savışı politik içerikten soyutlamayan, mücadeleyi emek sömürüsünün sonuçları ile sınırlamayan, ufku sömürü sisteminin kaldırılması yolunda çizen sınıf sendikacılığını ilke edinir.**"

Ufkunu sömürü sistemine karşı mücadeleye çeviren her işçi, egemen sınıfların tüm sömürü ve zulüm politikalarına karşı aktif mücadele etmeyi, diğer ezilen kesimlerin sorunlarını sahiplenmeyi bir görev olarak kabul eder. Bugün zayıf olan, ama her halükarda büyütülmesi gereken bu anlayıştır. Bu anlayışın kökleşmesi, işçi ve emekçiler içinde geniş taraftar bulması için her şeyden önce Sendikal Birlik faaliyetçilerinin bu konuda daha ileri bir tutum içinde olmaları gerekir. Ancak programda ifade edi-

len ilkeler ve amaçlar doğrultusunda yürütülecek planlı-sistemli bir çalışmayla işbirlikçi, bürokrat sendikacılık anlayışına karşı mücadelede başarı elde edilebilir.

Diğer önemli bir nokta ise; mevcut sorunları kolektif bir tarzda tartışarak bir ortamın yaratılmasıdır. Örgütlü güçler ve yakın çeperle birlikte somut gündemler çerçevesinde yürütülecek tartışmalar, ortak bir bilincin oluşup gelişmesi sürecine hizmet eder. Elbette ki sorun yalnız dönemsel tartışmalarla sınırlanamaz. **Çıkan bülten ve gazetelerin, eleştirel bir gözle irdelenmesi, herkesin çalıştığı iş kolundaki gelişmeleri rapor haline getirmesi vb. görevler de yerine getirilmelidir.** Tüm bu çabalar bilinç düzeyinde bir gelişmenin yolunu da açabilir. Ama daha ileri düzeyde sıçramalı bir gelişme istiyorsak, başta çalıştığımız iş kolları olmak üzere, her alanda örgütlenme çabası içine girmemiz gerekir. **Çeşitli iş kollarında gelişen direnişlere karşı desteği sembolik düzeyden çıkararak güçlü bir sınıf dayanışmasına dönüştürmek gerekir.** Safarımızdaki bürokrat, bencil-bireyci, küçük burjuva düşüncesinin tarzını alt edilmesi için de böyle bir militan bir

pratiğe ihtiyaç vardır.

Bu militan pratiğin örgütsel boyuttaki yansımalarına gelince; kitle örgütlerinde, fabrika çalışmasında sınıf bilincini proletar çizgiyi uygulayacak komitelerin-hücrelerin oluşturulması, tüm çalışmaların bu komiteler aracılığıyla yönlendirilmeye çalışılması ana prensibimiz olmalıdır. Bu anlayış doğrultusunda kitle örgütlerinin olduğu her yerde sınıf sendikacılığı anlayışını uygun bir çalışma içine girmek; kitle örgütlerinin olmadığı yerlerde ise bu örgütlenme araçlarını yaratmak için bir ön çaba içine girilmelidir. İlkeli yaklaşım, ne kadar reformist, bürokrat sendikal anlayışla hesaplaşmayı içeriyorsa, ne kadar da birleştirici-kucaklayıcı bir çizginin izlenmesini de zorunlu kılıyor. Çünkü, sorun belli bir kesimin ikna edilmesi değildir, sorun en geniş kesimi harekete geçirecek, örgütleyecek bir çizginin oluşturulmasını sağlamaktır.

İşçi sınıfı örgütleri içindeki çalışmanın, işçi ailelerini kapsayacak tarzda genişletilmesi, yürütülen çalışmanın yoksul sınıflara taşınması anlamına gelir. Objektif olarak da her zaman fabrika çalışmaları ile semt çalışmaları arasında bir bağ, bir ilişki vardır. Doğru bir tarzda ele alındığında semtler-

den fabrikalara ve fabrikalardan semtlere ulaşarak daha geniş yeni ilişkiler ağı yaratmak mümkündür. Temel sorun öncelikle böylesi bir bakış açısını içselleştirmek, daha sonra ise bakış açısına uygun olarak yaratıcı ve ısrarcı bir tarzda hareket etmektir. Koordineli bir tarzda yürütülecek böylesi bir çalışma hem alanların birbirlerinin sorunlarına karşı duyarlılıklarını artıracaktır hem de faaliyetçilerde değil, bütünü sorunları çerçevesinde pratik görevlere yaklaşma anlayışını geliştirecektir.

Tabii ki esas sorun, emekçi sınıflar ile fabrikalar arasındaki koordinasyon değildir. Esas sorun, sınıf hareketinin toplumun diğer ezilen kesimlerinin sorunlarına karşı ortaya koyacağı duyarlılık sorunudur. **Sınıf bilinçli proletarlar bu yönlü tarihsel rollerini oynamak için bilinçlendirmeye-aydınlatma görevlerini yerine getirmek zorundadır.** Ezilenler, emekçiler arasında zayıflayan dayanışma bilinci neticesinde ortaya çıkan güvensizliklerin yeniden güvene dönüştürülmesi için güçlü devrimci pratiklere ihtiyaç olduğu açıktır. Bugün açısından bu ihtiyacı görmek yetmiyor. Önemli olan yapılması gerekeni yapmaktır.

Onlar olmazsa uçaklar inmez!

Bir gün yolunuz **Sabiha Gökçen Havalimanı**'nin oradan geçerse ya da bindiğiniz uçaktan orada inerseniz, mutlaka etrafınıza bakın! Birileri size bildirilerini uzatacaktır. Korkmayın, çekinmeyin sakın, alın! Onlar, sizin bavullarınızı taşıyan, kargolarınızı yükleyen, boşaltan, uçakların temizliğini yapan ya da uçaklara koordinatlarını bildiren işçiler... Belki, şimdiye kadar hiç fark etmediniz onları. Ama şimdi, farkına varmak zorundasınız! Çünkü onlar daha iyi çalışma koşulları ve emeklerinin karşılığını almak için sendikali oldular, işten atıldılar. Şimdi de hem sizin daha kaliteli hizmet görmeyi hem kendi yerlerine apar topar alınan ve yapacağı iş konusunda tecrübesiz olan işçilerinin başına bir kaza gelmemesi hem de işlerine geri dönmek için onurlu bir mücadele yürütüyorlar.

Gazetemizin geçen sayısında, İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı'nda sendikali oldukları için işten çıkarılan Hava-İş üyesi işçilerle ilgili bir haber çıkmıştı. Direnişteki işçilerle dayanışmak ve emeklerini daha ayrıntılı bir şekilde öğrenebilmek için, bu sayıda da onlarla iletişim kurduk. Davet ettikleri Pendik'teki Anadolu Şubesi'ne giderek onlarla sohbet ettik, röportaj yaptık.

Hava-İş Anadolu Bölge Temsilcisi **Sezgin Uzun**, bize kısaca süreci aktardı; "Bu havalimanı ne devlete ne de özel sektöre ait bir yerdi. Savunma Sanayi Müsteşarlığı'na aitti ve bir süre sonra ticari alanda öne çıkmaya başladı. Özellikle Laleli Bavul Ticaretinden çok kâr etti. Bunun üzerine burası ihaleye çıkarıldı. İhaleyi bir Türk (Lİ-MAK), bir Malezya (Malezya Airport), bir

de Hint (GAAR) firması kazandı.

Birçok işçi, özel şirketin çalışma koşullarını iyileştireceği umudunu taşıyordu. Ancak gerçek kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Mesailerimiz kesintiye uğruyor, ikramiyelerimiz verilmiyordu. Biz de mücadeleyi seçerek, sendika çalışması yürüttük."

Verilmeyen ikramiyelerini konuşmak için bir grup oluşturarak görüşmeye gittiklerini ancak çevrede daha kötü koşullarda çalışanların kendilerine örnek gösterilerek durumlarına razı olmalarının söylendiğini belirten Uzun, patronun çeşitli oyunlarla işçilerin sendikadan ayırmaya çalıştığından da bahsetti. Umutsuz olmadıklarını söyleyerek, "**Bizim savaşımız sınıfsal bir savaş; elbette zorlukları var. Bizi bu şekilde yıldırılmazlar!**" dedi.

İSG'de işçiler, direnişlerini büyütmekte kararlı

Direnen işçilerden **Turan Eryiğit**; aldıkları maaşın 500-600 TL olduğunu, ikramiyelerini, zaman zaman da mesailerini alamadıklarını anlatıyor; "**Tam da kriz dönemi, İstanbul gibi pahalı bir şehirde, bu parayla ev geçindirmek gerçekten imkânsız!**"

Ufuk Dursun, havalimanını satın alan şirketin bir toplantı yaparak herkese açıklama yaptığını söyledi. Şirketin, hiçbir şeyin değişmeyeceğini taahhüt ettiğini ancak aradan bir ay geçmeden durumun giderek kötüleşmeye başladığından bahsetti.

Deniz Şeker de müdürlerin ikramiye dönemi geldiğinde, kendilerine birkaç ay

içinde ikramiyelerini ödeneceğine dair söz verdiklerini ama aradan 5-6 ay geçmesine rağmen hiçbir şeyin çözülmediğini söyledi. Şeker, sendikali olmanın önceleri hiç akıllarından geçmediğini ama birkaç arkadaşının sendikali olarak kendilerine öncülük ettiğini belirterek "**İyi ki de sendikali olmuşuz!**" diyor ve süreci şöyle aktarıyor: "Şirket, sendikadan haberdar olduktan sonra üzerimizdeki baskıyı iyice artırdı ve bir süre sonra, Haziran ayında, 23 arkadaşımızı işten attı. Bunun üzerine biz de, gün içerisinde işlerin en yoğun olduğu saatte 700'den fazla kişiyle iş bıraktık. Şirket, böyle bir şeyi beklemediği ve bu durumu atlatılabileceği alt yapısı olmadığı için bizimle anlaşmak zorunda kaldı. Bir hafta sonra arkadaşlarımızı işe geri aldılar."

Ama bu olaylardan sonra, şirketlerin gizlenen iş çevirmeye başladığını fark ediyor işçiler! Çünkü bir süre sonra, çeşitli yerlerden işçiler getirilmeye ve işe yerleştirilmeye başlanıyor. Yani, şirketler sendikadan kurtulmak için "altyapı" hazırlamaya başlıyorlar. Şeker de, zaten kısa bir süre sonra müdürlerin onları işten uzaklaştırmaya çalıştığını, hatta bir keresinde çalışmak için gittiklerinde patronların korumacılığını üslenen polis tarafından engellendiklerini ve son olarak da 8 Eylül'de evlerine tebligat gönderilerek işten çıkarıldıklarını söylüyor.

Direnişçilerden **Adnan Ali**, havalimanının özel statü bölgesi olduğu için önünde çadır kurup, orada fiili direniş gösteremediklerini ancak her gün sendikada toplanıp, vardiya giriş-çıkışlarında havalimanını önüne giderek meslektaşlarına ve yolculara bildiri dağıttıklarını anlattı.

Şimdi direnişçiler! Tam 230 işçi... Aynı işyerinde çalışan, sendikali olan/olmayan diğer yüzlerce işçi de onların arkasında ve onları destekliyorlar. (Kartal)

İşten atılan işçilerden ortak eylem

İSG Havalimanı'ndan işten çıkarılan Hava-İş üyesi işçiler, Esenyurt Belediyesi'nde işten çıkarılan Belediye-İş üyesi belediye işçileri, Sinter Metal'den işten çıkarılan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler ve çıkartıldığı işyeri önünde direniş geçiren Entes işçisi Gülistan Kobatan bir araya gelerek ortak bir basın açıklaması düzenlediler. Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirilen açıklamayı kitle adına İSG direnişçisi Reyhan Kadirhan yaptı.

(H. Merkezi)

Sinter'de herşeye rağmen direniş

Dudullu Organize Sanayi'nde bulunan Sinter Metal Fabrikası'nda sendikali oldukları için işten atılan işçilerin direnişleri devam ediyor. Bu sürece kadar direnişlerini kararlılıkla sürdüren işçilerden hukuksal süreçlerinden ve şuan ki süreçleri hakkında sohbet ediyoruz.

Geçtiğimiz aylarda bir mahkemeleri olduğunu biliyoruz ve nasıl geçtiğini soruyoruz. İşçilerden biri kısaca mahkeme süreçlerinden ve şuan ki durumlarından bahsediyor.

Mahkeme sürecinin devam ettiğini ve patronun mahkemeye şahit ve delil getirmediğini ifade ederek reddi hâkim talebinde bulduklarından bahsediyor.

İşçiler şuan 30 kişi direniş devam ediyor. Ekonomik koşullardan kaynaklı 30 kişi kaldıklarını ama kararlılıkla haklarını alana kadar vazgeçmeyeceklerini söylüyorlar. 13 Kasım'da mahkemeleri olduğunu bu mahkeme günü yürüş düzenleyecek olduklarını ve kitlesel olmayı hedeflediklerini ve bunun çağrısını yaparak konuşmamızı sonlandırıyoruz. (Kartal)

Entes'te mücadele sürüyor

Emek cephesine yönelik saldırılar artmaya devam ederken, saldırılara en güzel cevap direnişteki işçiler veriyor. Cevaplardan biri olan Entes-Elektronik'te çalışan işten atılan Gülistan Kobatan'ın tek başına başladığı direniş... Devam eden direniş ve mahkemeler hakkında sorular soruyoruz Kobatan'a...

Kobatan: "22 Ekim tarihinde bir mahkemem oldu. İlk olarak patronun şahitleri dinlendi. Bütün işverenlerin yaptığı gibi; üretim düştü, performans düşüklüğü olan işçileri çıkarıldı gibi söylemlerde bulundu. Duruşma er-telendi. Diğer duruşmada, ben işten çıkarılmadan bir ay öncesi ve sonrası işçi alımlarının ve çıkarılan işçi sayısı tespit edilecek ve işçilerin şahitleri dinlenecek.

İki haftada bir basın açıklamalarımız oluyor. Direnişteki işçilerle ortak bir platform var, orda bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Ancak en çok dayanışma gerektiren bu dönemde direnişlere bir ilgisizlik var. Onun dışında 200. gün yaklaşıyor bir dayanışma gecesi yapacağız. Şu an önümüzdeki eylemler bunlar! (Kartal)

KESK'li emekçilerden greve çağrı

KESK Bursa Şubeler Platformu, 25 Kasım uyarı grevi öncesinde toplu sözleşme talebi ve krizin yükünü emekçilere yüklenmesine karşı "insanca yaşam" taleplerini duyurmak amaçlı 23 Ekim günü İŞ-KUR Bursa İl Müdürlüğü önünde eylem yaptı. Açıklamayı platform adına, BES Şube Başkanı **Süleyman Ayyıldız** okudu. AKP hükümetinin, krizin yükünün emekçilere yükleyerek, milyonlarca emekçiye işsiz, açsız ve umutsuz bir yaşama mahkûm ettiğini belirten Ayyıldız, uyarı grevindeki taleplerini açıkladı ve "Krizle karşı mücadelenin yolu insanı öne çıkarmaktan geçer" dedi. (Bursa)

Esenyurt direnişinden notlar...

Esenyurt Belediyesi'nden atılan işçilerin hak arama mücadelesi saldırılara karşın devam ediyor.

İşçiler, iki ayı aşkın bir süre önce sendikadan istifa etmedikleri ve taşeronu kabul etmedikleri için işten çıkarılmış ve direniş geçişlerdi. Belediye-İş Sendikası 2 No'lu şube öncülüğünde anayasal haklarına sahip çıkan 16 işçi, belediye karşısında astıkları pankartların altında direniş sürdürüyor.

Hatırlanacağı üzere işçiler, direniş ilk başladıkları günlerde Belediye Başkan Yardımcısı **Emin Batmazoğlu**'nun saldırısına uğramıştı. Bundan kısa bir süre sonra da 2 Ekim günü direnişin 46. gününde bizzat Be-

lediye Başkanı **Nemci Kadioğlu** direnişteki işçilere ağza alınmayacak küfürlerle saldırarak pankartlarını yırtmış, korumaları ile birlikte onları darp etmişti. Saldırının ardından olay yerine gelen polis, başkan yerine işçileri gözaltına almış, Nemci Kadioğlu da işçiler hakkında kendisine hakaret ettikleri ve saldırdıkları iddiası ile dava açmıştı.

AKP'li belediye başkanının sendikaya olan tahammülsüzlüğü ve bu saldırısı onun gerçek niteliğini de ortaya koymuştu. Seçimler sırasında "**Durmak yok, yola devam!**" sloganını kullanan AKP'nin bundan ne anladığı da böylece bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Sendikasızaştırmaya, taşeron-

laşmaya, sömürüye ve yolsuzluğa devam... Durmadan gece gündüz bunun için çalışacaklar. Bu noktada tutarlı oldukları da söylenebilir.

Elbette direniş Kadioğlu'nun saldırısı ile sona ermeyecekti. Aksine saldırı ile işçilerin AKP'ye olan öfkeleri artmış, kinleri biliniyordu. Gözaltından çıkar çıkmaz soluğu direniş pankartının önünde aldılar. Ve direniş daha kararlı bir şekilde devam ettiler. 65. günde, yani 22 Ekim günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde Mitaş işçileri ile birlikte eyleme katılan Esenyurt işçileri ile görüşerek direnişin geldiği aşamayı verdik.

İşyeri temsilcisi **Alişan Abalay**, Necmi Kadioğlu'nun saldırısına ilk uğrayanlardan. Ağza alınmayacak küfürlerle kendisine saldırdığını dile getiren Abalay, "**Başkan kendisine yakışanı yaptı!**" sözleri ile belediye

başkanının niteliğine dikkat çekiyor. Saldırının işçiler üzerindeki etkisini de "**Hırsımıza hırs kattı!**" şeklinde yorumluyor. Esenyurt halkının direnişe desteğinden memnun olduklarını, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerle çalışmaların devam ettiğini söyleyerek 1 Kasım'da düzenleyecekleri dayanışma etkinliğine bizi davet ediyor. "**Onurlu mücadelemiz devam edecek!**" diyerek kararlılığını ifade ediyor.

Mustafa Güneş ise, Necmi Kadioğlu'nun işçilere saldırdığı gün sendikadan istifa etmediği için işten çıkarılmış. Direniş yerine geldiğinde saldırıyı öğrenmiş. Şimdi diğer işçilerle birlikte direniyor. O da diğer işçiler gibi direniş devam diyor. Esenyurt'ta işçiler halkın desteği ile direniş taşlarını bir bir örüyor. (İstanbul)

"Sağlıkta Dönüşüm" ile halkın sağlığı tehlikede!

SSGSS yasasının Meclis'ten geçirilmesinin üzerinden henüz bir yıl geçmişken, üzerindeki sivaler dökülmeye başladı. Bu bir yıl içerisinde ardı ardına Meclis'ten geçirilen paketlerle, "**Sağlıkta Dönüşüm**" adı altında sağlık hizmetlerini özelleştirilerek, bu hizmetin kalitesi "para" koşuluna endeksleniyor, böylelikle halkın sağlığı tehlikeye atılıyor.

SSGSS'nin "**herkese ücretsiz sağlık!**" maskesi de düşüyor! Artık muayene için hastanelerden 2 ile 15 arasında "muayene ücreti" alınıyor. Ama şimdilik! "Nüfus cüzdanının sağlık hizmeti almaya yeteceği" yalanı yerini devletin gerçekliği olan "paran varsa hizmet var" a bıraktı.

18 Ekim günü Kadıköy, güne farklı başladı. Saat 12.00'den itibaren Tepe Natilious'un önünde

binlerce insan toplanmaya başladı. **İstanbul Tabip Odası**, **SES**, **Dev Sağlık-İş**, **İstanbul Dişhekimleri Odası**, **İstanbul Veterinerler Odası** ve **İstanbul Eczacılar Odası**'nin organize ettiği mitinge; **Partizan**, **Halk Cephesi**,

BDSP, **ESP**, **EMEP**, **ÖDP** gibi devrimci, demokrat, ilerici kurum ve siyasi partilerin yanı sıra sendikalar da katıldı. Üniversitelerde eğitim gören tıp öğrenciler, Eğitim-Sen, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, onurlu hak alma mücadelesini sürdüren Birleşik Metal-İş'te örgütü

Sinter direnişçileri, Okmeydanı Araştırma Hastanesi'nden sendikali oldukları için çıkarılan ve hastane önünde direniş geçiren Dev Sağlık-İş üyeleri, çalıştıkları Esenyurt Belediyesi'nden yine sendikali oldukları için işten çıkarılan Belediye-

İş'te örgütülü işçiler... On bini aşkın insan "sağlık hakkı" için Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdü. Mitinge "**SSGSS 1. Yılında! Sağlıkta Masal Bitti! Herkese Eşit, Parasız Sağlık!**" pankartı ile katılan Partizan kitleyi yol boyunca "**Susma sustukça sıra sana gelecek!**", "Sağlık haktır, satılmaz", "**Parasız eğitim, parasız sağlık!**" vb. sloganlar attı.

Burada açıklama yapan İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri **Hüseyin Demirdizen**, "Sağlıkta Dönüşüm Programı" ile devletin hastaneleri özelleştirdiğini, sağlık hizmetlerinin kalitesini düşürerek, halkın sağlığını tehlikeye attığını ve tıp eğitiminin niteliğini düşürdüğünü söyledi. Demirdizen, konuşmasını "Herkese eşit, ücretsiz, nitelikli sağlık hizmeti; güvenli ortamlarda güvenli çalışmak ve yaşamak istiyoruz!" diyerek sonlandırdı. Konuşma yapan diğer oda ve sendika temsilcilerinin ardından sahne alan Bandista ile miting sona erdi. (İstanbul)

İşçiler AKP'li belediyeyi protesto etti

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan işçiler, sendikalarını tanımayan ve her sözleşme döneminde işçi çıkararak AKP'li belediyeyi protesto etti. **21 Ekim Çarşamba** günü saat 12.00'de Saraçhane Parkı'nda bir araya gelen işçiler, Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü. Esenyurt Belediyesi'nden çıkarılan işçilerin de katıldıkları eylemde işçiler oldukça öfkeliydi. Büyükşehir Belediyesi önüne gelen işçiler adına konuşan Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı **Nihat Altaş** Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan ve sendikaya üye olan 1.500 işçinin yasal haklarının yok sayıldığını söyledi.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Bimtaş A.Ş.'de çalışan işçileri üye yapan sendika Kasım 2008'de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na TİS yapmak için başvuruda bulunmuş. İşyerinde çoğunluğu sağlayan ve başvurusu kabul edilen sendikadan TİS imzalamasının önünde herhangi bir yasal engel yok. Tüm bunlara rağmen Büyükşehir Belediyesi sendikayı tanımayarak hukuksuz bir şekilde işçilerin örgütlenmesine engel olmaktadır. Büyükşehir Belediyesi her toplu sözleşme döneminde 8-10 işçiyi işten çıkarmakta, sendikaya üye olan işçileri tehditlerle istifa ettirmektedir.

Eyleme 68 gündür direnişte olan Esenyurt pazarcılar da katıldı. AKP'li Esenyurt Belediyesi tarafından Pazar yerleri ellerinde alınan pazarcılar buna karşı Esenyurt belediye işçileri ile birlikte aynı yerde direnişlerini sürdürüyorlar. (İstanbul)

Davutpaşaları istemiyoruz...

Davutpaşa patlamasından sorumlu olanların yargılanması için mücadele eden aileler 17. kez Taksim tramvay durağında eylem yaptılar. 17 Ekim Cumartesi günü bir araya gelen aileler seslerini en geniş kesimlere duyurup gerçekleri anlatmak için eylemlerini yinediler. Basın metnini patlamada hayatını kaybeden **Hübeytullah Güleç**'in abisi **Hakkı Güleç** okudu. Güleç, Tuzla'da, madenlerde, kot taşlamada yaşananların hepsinin birer "Davutpaşa faciası" olduğunu ve Davutpaşaların olmaması için mücadele ettiklerini belirtti.

Güleç, Adalet Bakanlığı ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığının yasal yetkilerini kullanmaktan kaçtığını, sorumlulardan ikisinin tutuklanma taleplerinin Zeytinburnu Sulh Ceza Hâkimliği tarafından kabul edilmediğini belirterek yasalara uyulmadığını belirtti.

Davutpaşa eylemi 18. haftada da devam etti.

24 Ekim Cumartesi günü de yine Taksim Tramvay durağında bir araya gelen aileler adına basın metnini okuyan **Hikmet Günel**, patlamanın üzerinden 22 ay gibi bir süre geçmesine rağmen hala bir ceza davası dahi açılmadığını hatırlattı.

Kürt halkı gerillayı özlemle kucakladı!

Yaz aylarından bu yana tartışmaya açılan "demokratik açılım" süreci yeni aşamalar kat etmekte ya da kamuoyuna bu şekilde yansıtılmaya çalışılmakta. PKK lideri Abdullah Öcalan'ın hazırladığını söylediği "Yol Haritasıyla" birlikte yaşanan süreçte de görece bir hareketlenme olduğunu söyleyebiliriz. Bu hareketlenme bugünlerde çok daha üst boyutlara ulaşmış ve hatta "tarihi bir dönem" tespiti yapılmıştır.

Abdullah Öcalan'ın çağrısı üzerine Kandil ve Maxmur kamplarından toplam 34 PKK'li Türkiye'ye 19 Ekim Pazartesi günü giriş yaptı. Başta DTP'li milletvekilleri ve DTP belediye başkanları olmak üzere on binlerce kişi, gelenleri karşılamak üzere Habur Sınır Kapısı'nda beklemeye başladı. Bekleyenler halaylar çekiyor, şarkılar söylüyor, sloganlar atıyorlardı. Sınırı getirilen 4 savcı ve 1 hâkim ile bir mahkeme kuruldu ve gelen PKK'liler "suça karışıp karışmadıklarının belirlenmesi" için Savcılığa çıkarıldı. Gelen kişilerin 26'sı BM denetimindeki Maxmur Kampından, 8'i ise Kandil'deki gerilla kampından geliyordu. Gelenlerin 29'u Savcılıkta ifade verdikten sonra serbest bırakılırken; 3'ü gerilla toplam 5 kişi ise tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi. Ardından mahkeme tarafından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Gücümüz gerilla!

Türkiye'ye giriş yapan PKK'lilerin tamamının serbest bırakılması, grubu bekleyen kitledeki coşkuyu daha da artırdı. Serbest kalan PKK'liler, DTP milletvekilleri ile birlikte halkı selamladı. Yerel seçim sonuçlarının açıklandığı 29 Mart akşamının coşkusu katlanmış ve gerillaları görebilmek, selamlayabilmek adeta bir yarışa dönmüştü. Halkın gerillaya olan sevgisi, bağlılığı ve özlemi çirliçiplak yansıdı egemenlere ve dün-

yaya karşı. Kürt halkı, büyük bir tutkuyla bağlanmıştı gerillaya. Irak Kürdistanı'ndan gelen grup için düzenlenen kitlesel karşılamaları, yol güzergâhının üzerinde olan her yerde görmek mümkündür. Silopi, Cizre, Nusaybin, Kızıltepe, Mardin ve Amed'de kutlamalar yapılıyor, gelenler coşkuyla karşılanıyor. Konvoyun yolu kesiliyor ve hava fişekler atılıyor.

19 Ekim'de, Türkiye'ye giriş yapan grup, Silopi'den Amed'e ancak 21 Ekim akşamı vardı. Günlerce süren bekleme son buluyor ve gerillalar Amed halkıyla buluşuyordu. Miting meydanına toplanan yüz bini aşkın kişi, gerillaların sözcüleriyle birlikte attıkları sloganlarla yüzlerini çevirdikleri yönü işaret ediyorlardı. Halk, hep bir ağızdan "Gücümüz gerilla" diye haykırarak özlemini ve tutkusunu dile getiriyordu.

Bir yandan kitlesel karşılamalar yaşanırken, Kürt halkı "şov yaparken" gerillanın halk tarafından bu kadar sahiplenilmesi egemenleri ve şovenistleri rahatsız etmiş olacak ki; Kürt ulusuna ve Harekete yönelik birbiri ardına tehditler gelmeye başladı. İki grubun Türkiye'ye gelişinin ertesi günü İçişleri Bakanı Beşir Atalay gelişmeleri değerlendirirken yaşananların "Açılım" süreci içinde gerçekleştiğini, hükümetin kontrolü altında sürecin ilerlediğini ve daha 100-150 kişinin daha geleceğini ifade etti.

Ancak sonrası gelişmelere baktığımızda halkın bu sahiplenişini hazmedemediklerini görmekteyiz. TSK'dan tutulmuş Cumhurbaşkanı'na; AKP'den tutulmuş CHP'ine, MHP'ine, yargısından medyasına kadar sistem DTP'yi hedef tahtasına oturtmuş ve Kürt ulusuna yönelik şoven saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Yapılan açıklamaların akabinde de Avrupa'dan gelecek olan 3. grubun Türkiye'ye girişi için gerekli olan izni vermeyerek, tasfiye sürecini işleteceği-

ni göstermiştir.

Yaşanan bunca gelişmeden sonra kafalarda şu soru beliyor: "Bundan sonra süreç nasıl ilerleyecek?" Sürecin nasıl işleyeceğini, şimdiye kadarki deneyim ve tecrübelerimizden ya da sadece gözlemlerimizden çıkarabiliriz aslında. Öncelikle gelen PKK'liler için teslim olmaya geldikleri ve TCK'nın 221. maddesine düzenlenmiş olan "etkin pişmanlık" kapsamında serbest bırakılabilecekleri ifade edildi. Ancak gelen grup teslim olmaya gelmediklerini, Abdullah Öcalan'ın çağrısı üzerine bir takım görüşmelerde bulunmaya geldiklerini ve "etkin pişmanlık yasasından" yararlanmayacaklarını açıkça ifade etti. Hatta Kandil Kampı'ndan gelen gerillalara "Pişman mısınız?"

Her bir çocuk öldüğünde... Acılara boğuluruz!

"Her çocuk ölümü birçok aileyi darımsınan etti, acılara boğdu. Bugün bir kez daha bir çocuk ölümü ile acılar içerisindeyiz!" diyor, Av. Eren Keskin, katledilen Kürt çocuğu Ceylan Önkol için yapılan protestoda... 15 Ekim akşamı, Galatasaray Lisesi önünde, Ceylan Önkol İnişiyatı'nın çağrısıyla toplanan binlerce kişi, katillerin yargılanmasını istedi. Açıklamayı okuyan Keskin, "Ceylan'ın fotoğrafından yansıyan o kocaman gözleri, bu olayı sorgulamayı bizler için zorunlu kılıyor" dedi ve ekledi; "Ceylan'ın katili militarizmdir!"

Basın açıklamasının ardından protesto eylemine katılan sanatçılardan İlkay Akkaya ve Yasemin Göksu kitle ile birlikte "Gezme Ceylan bu dağlarda..." türküsünü söyleyerek Ceylan'ı

sorusu bile sorulmadı. PKK'lilerin Türkiye'ye giriş şekline ve yaklaşımlara baktığımızda öncesinden bir takım görüşmelerin yapıldığı açıklığa kavuşuyor. Ne var ki; Kürt Ulusal Hareketi'nin "açılım" sürecine yönelik bu hamlesi beklenenin ötesinde bir etki yaratmış ve TC, sürecin dizginlerinin elinden çıkmakta olduğunu görünce tehditler artmıştır.

34 kişi, bir takım taleplerle geldi. Ancak bu taleplere ilişkin görüşmek istedikleri Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve Meclis Başkanlığı'nın konuya hiç de sıcak bakmadığını yaptıkları açıklamalardan görebilmekteyiz. Hatta İçişleri Bakanı Beşir Atalay açıkça Ankara'ya gelmemeleri gerektiğini açıkladı.

Operasyonların durdurulmasını talep eden PKK'liler henüz sınırı geçip Amed'den havalanan savaş uçakları, Kandil Dağı üstünde uçup yapmaktaydı. Askeri operasyonlar hız kesmeden devam ediyor. Kürtlerin artık zulüm, katliam görmemesini isteyen yanıt Lice'de askerlerin attığı havan topuyla bedeni parçalanan Ceylan'la verildi. Adana'da hâkimler, Kürt çocuklarına ardı ardına hapis cezaları veriyor. Elazığ'da, Sakarya'da,

"Dağa çıkmaya hazır" gençleri, Diyarbakır polisi "rehabilitasyon" edecek!

TC, "terörle mücadele" için "yaratıcı" uygulamalar üretmeye devam ediyor. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü TMS, "Ergen sorunları, madde bağımlılığı ve sosyal ortama adapte" adıyla yürüttüğü projeden ırkçılık ve asimilasyon çıktı. Diyarbakır'daki Dicle Üniversitesi'ne yeni kayıt yaptıran binlerce öğrenci hakkında rapor hazırlayan TEM, öğrencilerden en çok "adaptasyon" sorununu yaşayacak olanların, aileleriyle birlikte Diyarba-

kir'da oturan 1.200 kişi olduğunu tespit etti!

Hazırlanan raporda, Diyarbakır merkezden kayıt yaptıran bu öğrenciler için "terör örgütü sempatisi, şiddet yanlısı" gibi tanımlamalar kullanılıyor. Hatta bu öğrencilerin yaklaşık 200'ü de "dağa çıkma potansiyeline sahip!" Bu durum karşısında, hemen harekete geçen TMS; rehber öğretmenlerin eşliğinde bu öğrencilerin evlerine giderek aileleri "çocuklarına karşı uyararak eğitecek" ve "işbirliği" yapmaya çağırılacak. Listenin en başında da "dağa çıkma" potansiyeline sahip öğrencilerin aileleri var!

Ankara'da DTP'liler linç edilmeye çalışılıyor. Anadilde eğitim hakkı için yapılan eylemlerde üniversite öğrencileri tutuklanıyor, örgüt üyeliklerinden yargılanıyor, ağır cezalar alıyorlar. Polis, askerinin ne kadar haksızlığı, haksızlığı varsa üstü örtülmeye çalışılıyor. Kürt halkı yeni süreçten hem umutlu hem de kaygılı. Yaşananları gördükçe, karalamaları gördükçe sisteme olan nefreti artıyor sadece.

(Amed İK Okurları)

andılar. Açıklamadan sonra zincir halinde Tünel'e doğru yürüten binler, oradan toplu halde yürüyüşe geçerek Tramvay Durağı'na geldiler. Yürüyüş esnasında Barış Anneleri bir açıklama yaparak, "devlet 'açılım' yapıyoruz, diyor. Biz bu 'açılımdan' korkuyoruz. Çünkü bugün 18 aylık bir bebeğin evine gaz bombası atılıyor" dediler. Tramvay Durağı'nda ise Ceylan'ın öldürüldüğü yere giderek inceleme yapan İHD grubu içerisinde yer alan yazar Cengiz Algan, "devletin hiçbir kurumunun gitmeye cesaret edemediği o yere devletten hesap sormak için gittiklerini" söyledi.

"Çocuk katilleri hesap verecek!"

Ceylan'ın katledilmesini, "onun su-

çu" şeklinde yansıtan düzmece raporlarla örtbas etmeye çalışan katillere inat Barış ve Demokrasi Platformu, Partizan,

ÖGD ve Nor Zartok tarafından hesap sormak için, 17 Ekim'de de alanlardaydı. Akşam saatlerinde Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan binlerce insan "Ceylan'ın katili TC devleti", "Biji bratiya gelan" sloganlarıyla Galatasaray Meydanı'na kadar yürüdü ve sesli ajitasyonla halka seslendi.

Alinteri, BDSP ve DHF; 28 Eylül'de Ceylan'ın havan mermisiyle katledilmesini ve devletin Kürt ulusuna üzerindeki baskılarını protesto etmek amacıyla ortak bir basın açıklaması düzenlediler. Kitle adına açıklamayı okuyan Eren Onur, devletin katliamcı ve kirli savaş geleneğinden vazgeçmediğini belirterek, Kürtlere yönelik imha ve inkârın devam ettiğini söyledi. (İstanbul)

Barış Grupları Türkiye'de!

Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla oluşturulan ve Türkiye'ye gelen Barış Grupları, tüm ülkede Kürtler tarafından coşkuyla karşılandı. Birçok ilde sokaklarda eylemler, yürüyüşler, mitingler düzenlendi; yöresel kıyafetler giyildi, halaylara duruldu. "Açılım" maskesiyle, Kürtlerin kimlik ve barış umutlarını vampir misali sömüren hükümet, tehditler savuran, orta yolculuğu tercih eden diğer egemen klikler de açıklamalarıyla tablonun geri kalan kısmını doldurdu. Linçler, ölümler tezgahlandı, "umut dolu" tehditler savruldu...

Barış gruplarının geleceğinin öğrenilmesinin ardından birçok yerde eylem hazırlıkları yapıldı. 18 Ekim'de başlayan eylemler, Barış Gruplarının geldiği 19 Ekim ve sonrasında da sürdü.

Barış Gruplarının Türkiye'ye giriş yaptığı Şırnak'ta on binlerce insan, düzenlenen mitingde katıldı. Yöresel kıyafetlerini giyen kadınlar, çocuklar, erkekler sloganlarla, halaylarla Barış Gruplarını karşıladı. Aynı saatlerde İstanbul, Dersim, Mardin, İzmir, Mersin, Adana, Urfa, Batman, Van, Hakkâri, Bitlis, Iğdır, Ağrı, Kars, Muş ve Ardahan'da binlerce kişinin katılımı ile yürüyüşler, mitingler düzenlendi.

Barış Gruplarının gelişinin ardından açıklamalar yapan egemenler, kimi za-

man ne kadar "iyi" olduklarıyla övündüler kimi zaman "aba altından sopa göstererek" açık/gizli tehditlerde bulundular, kimi zaman da ırkçı/faşizan açıklamalarla halkı kışkırtmaya çalıştılar. Egemenlerin ikizlülülüğü, daha çok, DTP'ye yönelik tehditlerde kendini gösterdi. "Bazı kesimlerin hassasiyetleri dikkate alınmalıdır" ikazlarıyla(!) başlayan açıklamalar, giderek sertleşmiş/tehditkarlaşmış; son olarak da soruşturmalara dönmüştür.

Ankara

Barış Gruplarını destekleyerek uzatılan barış elinin tutulmasını isteyen çok sayıda kitle örgütü ve siyasi partinin içinde bulunduğu kurumlar Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamaya DTP, SDP, ESP, ÖDP, EHP, EMEP, Sosyalist Parti ve İHD Ankara Şubesi, 78'liler Girişimi, Devrimci 78'liler Federasyonu, Barış Meclisi, Kürt-DER, Ankara Halkevleri, Demokrasi İçin Birlik Hareketi katıldı. "Yaşasın halkların kardeşliği" ve "Yaşasın barış" pankartının açıldığı eylemde kitle "Biji biratiya gelan", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Yaşasın barış" sloganlarını attı.

DTP'li için işkencede katledildi!

Bir Barış Annesi, bir yürüyüş esnasında, "açılım" ile ilgili şöyle diyordu: "Biz bu 'açılımdan' daha fazla ölüm getirecek, daha fazla zulüm getirecek diye korkuyoruz!" Annenin ne kadar haklı olduğunu, TC'nin faşizmde ne kadar "ustalaştığını" göre göre anlıyoruz. Özellikle son dönemlerde yaşananlar, "barış için cesur davrandığı" iddia edilen "açılım uzmanlarının" ikizlülülüğünü daha fazla ortaya sermektedir.

Adı Ceylan... 12 yaşındaydı. 28 Eylül'de, Diyarbakır-Lice'de, koyunlarını otlatırken karakoldan atılan havan mermisiyle katledildi. Adı Mehmet... 18 aylıktı. 9 Ekim'de polislin attığı gaz bombasının kafasına isabet etmesi ile yaralandı ve 10 gün yaşam mücadelesi verdikten sonra hayatını kaybetti.

Adı Resul için... 52 yaşındaydı. 21

Ekim'de, Şırnak-İdil'den Batman'a doğru giderken Özel Harekât Timleri tarafından yolu kesildi. "Şüpheli" denilerek gözaltına alınarak karakola götürüldü. Ve orada, 15 dakika içinde, kolluk kuvvetleri tarafından işkencede katledildi. Cellâtlar, DTP'li için'in, sorgu esnasında yere düşerek yaşamını yitirdiğini iddia etti! Ancak İçişleri'nin başının her iki tarafının da parçalandığı ve omuzlarında darp izlerinin olduğu tespit edildi.

Barış Gruplarını karşılamak için Şırnak'a giden İçişleri yapılanlar, bir intikamdır. Kürtlerin barış umutlarını böylesine coşkulu bir biçimde dile getirmesine duyulan nefretin, yıllardır uygulanan imha politikasının bir yansıması... İçişleri ile birlikte cellâtlığı meslek edinen egemenlerin maskeleri bir kez daha düştü!

"Açılım"ın yeni bölümü: Yine linç!

Her geçen gün bir kez daha görüyoruz ki; TC'nin, Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik tasfiyeyi amaçlayan ikizlül "açılımı" daha fazla ölüm, baskı, tutuklama, saldırı anlamına gelmektedir. Son bir hafta içerisinde Kürtlere linç girişimleri artmış; özellikle ırkçılığın kolayca beslenildiği illerde oturan Kürtler için, buralar, birer tehlike haline gelmiştir.

* 21 Ekim'de, Elazığ'daki Fırat Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenciye ailesiyle telefonda Kürtçe konuşması üzerine okuldaki faşist bir grup saldırdı. Gidercek büyüyen kavga sonrası yurtta toplanan satarlı ve birkaç faşist grup, olaya tepki gösteren Kürt öğrencilere saldırarak ikisi-

ni ağır yaraladı. Bunun üzerine öğrenciler gece sabaha kadar yurtta ve okul binası önünde eylemler yaptı.

Bu saldırıyı protesto etmek için DTP, 24 Ekim'de, bir basın açıklaması düzenledi. Açıklama başlar başlamaz, yine bir grup faşist, eylemcilere saldırdı. Eylemlerine devam etmek isteyen DTP'lileri polis engelledi.

* Yine 21 Ekim'de linç girişimlerinden biri de Mersin'in Anamur ilçesinde yaşandı. Mardinli Şamil Aydın ve akrabası, yollarını kesen ve kendilerinden para isteyen bir gruba tepki gösterince bıçaklı saldırıya uğradı. Ardından "Kürtler bize saldırı-

yor" denilerek, Aydın ve akrabası linç edilmeye çalışılmış, ancak olaylar kısa sürede yatıştırılmıştır.

* Abbas Güçlü'nün hazırladığı "Genç Bakış" adlı programın, Sakarya'da düzenlenen ve Saadet Partisi Genel Başkanı Numan Kurtulmuş'un katıldığı bölümünde söz alarak Kürt sorunu üzerine konuşan iki öğrenci, program çıkışında 10 kişilik bir faşist grup tarafından linç edilmek istendi.

* 22 Ekim'de, gece yarısı DTP Balıkesir İl Binası taşlı saldırıya uğradı.

* 23 Ekim'de ise sıra Edirne'nin İpsala ilçesindeydi. Alışveriş yapmak için pazara çıkan Vanlı tarım işçileri

tarihine bir sayfa daha ekledi.

9 Ekim'de Şırnak'ın Cizre ilçesinde, Abdullah Öcalan'a yönelik komployu protesto eden kitleye saldırın polislin, azgınca ve rastgele savurduğu gaz bombalarından biri, 18 aylık Mehmet Uytun'un başına isabet etmişti. Annesinin emzirdiği sırada yaralanan minik bebek hemen hastaneye kaldırılarak yoğun bakıma alınmıştı. 10 gün boyunca hayatta kalmaya mücadelesi veren minik Uytun, 19 Ekim'de yaşamını yitirdi. Uytun, devletin Kürtlere dönük saldırılarında öldürülen yüzlerce çocuktan sadece birisi... Soruyoruz; asil "bebek katili" kim? (H. Merkezi)

Ümit Baran ve iki kardeşi,

Baran'ın telefonunun Kürtçe çalması nedeniyle esnaf ve çevredekiler tarafından linç girişimine maruz kaldılar. Linç edilmekten kurtulmak için sığındıkları caminin önüne faşistler tarafından yığılan bin kişiye, camidekilerin "kızlara laf atıldığı" söylendiği ve jandarma tarafından camiden çıkartılarak gözaltına alınan Baran kardeşlere "Beldede hiç Kürt kalmamasın. Bir süre ortalıkta gözükmeyin" diye "telkinde" bulunduğu öğrenildi.

* Ankara'da yaşayan ve kardeş olan 3 kişi, faşistler tarafından önce bıçaklandı, sonra linç edilmeye çalışıldı. (H. Merkezi)

Kalemimizdeki prangayı kıralım, hücrelerden bir tuğla da biz sökelim kampanyamıza çağrı

Sömürü ve zorbalığın işçi ve emekçilere, ezilen halklara dayattığı kölece yaşama karşı isyan eden, yetinmeyerek ezilenleri isyana, mücadelede saf tutmaya çağırıyor; özgür bir gelecek uğruna giriştikleri bu kavgada egemenlerce tutsak edilmektedir. İradeleri dışında fiziki olarak tutuldukları tecrit hücrelerinde direnmeyi, yaşamı devrimci üretimin bilgelğinde çoğaltmayı sürdüren devrimci tutsaklar için özgürlük güncel, kavgaya karşıcakları günler ise her daim sayılıdır.

Yabancılaşmanın, yozlaşmanın, bencilleşmenin, çürümenin yaşamımıza envai çeşit araç ve yöntemlerle pompalandığı günü-

müzde değerlerimizden soyundurmak, yaşamımızı hücreleştirmek isteyenlere inat direnmeyi, isyan etmeyi seçenler olarak devrimci tutsaklarla aynı dili konuşuyor, aynı değerler üzerinde yükselen yaşamı çoğaltıyoruz. Direnenlerin kültüründe paylaşımın, değerlerin, sevgi ve kolektif yaşamın, dayanışmanın edindiği hacimli yer hiçbir şey değişilemeyecek denli kıymetli ve vazgeçilmezdir. İçeride ve dışarıda değerlerimizin ortak silsilesi üzerine inşa olan yaşamımızın birbirine karşıyan yanlarını artırmak, duvarların arkasına dışarıdan uzanabilmek, içeriye dışarının nefesiyle ısıtmak her birimizin tereddütsüz isteyeceği bir şey(dir) olmalıdır.

İstiyoruz ki tecrit hücrelerine kalemimizdeki prangaları kırarak yazdıklarımızı "tutsak yaşamlarla" buluşturalım. Devrimci tutsaklarla yazınsal bir faaliyete girişerek onların hücrelere sığdıramayacak yaşamlarına konuk olalım. Hücre duvarlarından böylelikle bir tuğla da biz sökelim!

"Baykuş sesini seven var mı? diye insanlara bir soru sorulsa hiç düşünmeden bu soru baykuş sesi sevilir mi? diye yanıt-

lanacaktır. Ama öyle mekanlar ve anlar vardır ki; başka zaman ve mekanlar da hiç sevmediğiniz o sesi bile arar olursunuz." Bir tutsağın kaleminden dökülen bu satırlar tecrit hücrelerini, paylaşma, iletişime, dayanışmaya duyulan ihtiyacı yalın bir şekilde anlatıyor. Tutsakları yalnızlığa sürüklemeye, kendine yabancılaştırmaya, teslim almaya yeminli egemenlerin tüm beyhude çabaları ise hücrelerde hükmünü sürdüren devrimci yaşamın ve mücadelenin direncinde soluksuz kalmaktadır.

Tecrit duvarlarının ardına ulaşacak sesimiz, tecritten dışarıya açtığımız her pencere devrimci tutsakları daha da dirençli kılmaktadır.

İçimizdeki duvarları tutsaklara yazarak yıkalım!

Partizan Şehit Ve Tutsak Aileleri olarak dışarıdan içeriye; kalemimizdeki prangaları kırarak tutsaklarla yazınsal bir faaliyete seferber olma çağrısı yapıyoruz. Direnenlerin; grev çadırlarını, okul boykotlarını, sokak eylemlerini, türkülerini, halaylarını,

ni, şirlerini anlatmaya, paylaşmaya çağırıyoruz. Yoksulların nafakasından her gün biraz daha azalan ekmeğe, sefaletle koyun koyuna süren yaşamlara, işsizliğe, sömürüye tanıklık edenleri tutsaklarla buluşmaya davet ediyoruz. İçimizdeki duvarları yıkarak yazmaya, yabancılaşmanın tutsağı olmayı reddetmeye çağırıyoruz.

Sonuç olarak;

Kampanyamız ülkemiz zindanlarında tutsak edilen bütün devrimcileri, yurtseverleri kapsayarak, dayanışmayı geliştirme ve hapishaneler sorununa duyarlılığı artırma hedefine sahip olacaktır. Özellikle hasta ve tedavi engellenen tutsaklara, taşra hapishanelerinde tutsak edilenlere kampanyamız çerçevesinde duyarlılığımızı daha güncel tutmamız yerinde olacaktır. Devrimci tutsaklarla yazınsal faaliyetimiz dışarıdan içeriye kuracağımız bir köprü vazifesi göreceği gibi hapishaneler sorununu, tutsakların yüzyüze bulunduğu hak ihallerini, tecrit ve izolasyonu kiteler arasında anlatma, teşhir etme ve tutsakların taleplerinin anlatıcısı olma görevini

açıya çıkarmaktadır. Tutsaklardan gelen mektupların hak ihallerini içeren bölümlerinin, öykü, şiir, kart vb. ürünlerin aşağıda belirteceğimiz iletişim adresinde toparlanması ve yahut elden ulaştırılması gerekmektedir. Hapishaneler konulu ileriki süreçte yapacağımız çalışmalar için bu materyaller değerlendirilecektir.

Kampanya döneminin sonlanmasının ardından yazınsal faaliyetin süreklileştirilmesi esas olmalıdır. Aynı zamanda çevremizdeki insanların tutsaklarla yazışmaya yönlendirilmesi, maddi manevi taleplerinin çözümünde duyarlı hale getirilmesi ve harekete geçirilebilmesi önemli bir yerde durmaktadır.

Kampanyamızın pratikleştirilmesinde şehit ve tutsak ailelerimiz doğal bir sorumluluk üstlenmeli ve inisiyatif kazanmalıdır. Faşizmin zulmü altında örselenen, ayrılığı, acıyı, hasreti en fazla yaşayan ailelerimiz kampanyamızın örgütlenmesinde, yaygınlaşmasında daha fazla söz söylemeli, emek katmalı, enerji harcamalıdır.

E mail: psta_bulten@hotmail.com

(Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri)

CUMARTESİ ANNELERİ

"Oğlumu katleden faşistler bizi yıldırılmaz!"

238. Hafta

Faili meçhul katliamların aydınlatılması ve failerin yargılanması için Cumartesi Annelerinin başlattığı oturma eylemi 238. haftasında da devam etti.

17 Ekim Cumartesi günü bir araya gelen kitle "Failler belli, kayiplar nerede?" pankartı açarak oturma eylemini gerçekleştirdi. Bu hafta 1994 yılında İstanbul'un Kocamustafapaşa semtinde ailesinin gözü önünde gözaltına alındıktan sonra bir daha kendisinden haber alınmayan Hüseyin Toraman'ın kardeşi Sakine Kaçar bir konuşma yaptı. Hüseyin Toraman'ın annesinin "Oğlumu katleden faşistler bizi yıldırılmaz" sözleri ile gönderdiği mektup ise eylemde ilgi çekti.

Basın metnini İHD Kayıplara Karşı Hukuki Yardım Komisyonu Üyesi Leman Yurtsever okudu. Yurtsever, devletin sınırsız desteğini alan ölüm makinesine dönüşmüş cellâtların binlerce muhalifi, devrimciyi katlettiğini belirterek, kayıplar için o dönemde askerlik yapmış kişilerin konuşmasını istedi.

239. Hafta

"Failler belli kayiplar nerede?" pankartı açarak, başlayan oturma eyleminde basın açıklamasını İHD Kayıplara Karşı Komisyonu Üyesi Selda Arcan okudu. Arcan bugüne kadar Türkiye'de devlet kurumlarının kayıplar konusundaki tavrını hep görmedim, duymadım, bilmiyorum şeklinde olduğunu, yargının da bu tutuma ortak olduğunu belirtti. Bu hafta eylemde 2 Ekim 1994 tarihinde gözaltına alınan Lütfiye Kaçar'ın gözaltında yapılan işkencelerin ardından kaybedildiği anlatıldı. (İstanbul)

Kırıklar F Tipi'nde tutsaklara yönelik baskı arttı

Kırıklar I Nolu F Tipi Hapishanesi'nde tutsaklara yönelik baskı ve saldırılar gün geçtikçe artıyor. Tutsaklar, Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutsakların havalandırmalarına atılan "ölü güvercinler" ile tanınan Aryan Çapacı'nın hapishaneye müdürü olarak geldiği günden itibaren kendilerine yönelik baskı ve saldırı politikalarının arttığına dikkat çekiyor.

"Düzene sokmak"= Baskı ve Saldırı

Geldiği günden itibaren hapishaneyi "düzene sokacağımı" söyleyerek saldırılarını meşrulaştıran müdür Çapacı ve aynı anlayışa sahip hapishane görevlilerinin "düzene sokmaktan" ne anladığı tutsakların anlatımları ile somutlanmaktadır.

Tutsakların en doğal haklarına bile tahammül edemeyen yönetim, baskı ve şiddet yoluyla onları sindirmeye çalışmaktadır. Son süreçte tutsaklara yönelik baskılarla beraber şiddet artarak devam etmektedir. Bu dönemde ziyaretten dönen tutsaklara gardiyanlar tarafından uygulamada olmayan arama dayatılmış, tutsakların karşı çıkması sonucunda tutsaklar dövülerek yerlerde sürüklenmiş, sözlü hakarete ve tehditlere maruz kalmışlardır. Yine sayım sırasında gardiyanlar bir tutsağa fiziki saldırıda bulunmuş, olayı protesto eden diğer tutsaklara da soruşturma açılmıştır.

Ekim ayı başından itibaren keyfi olarak kılıf kıyafet yönetmeliği diyerek ziyaret ve sohbet çıkartılan tutsaklara şapka, tespih, eşofman ve terlik yasagi ge-

tirilmiştir. Tutsaklar keyfi olarak vasileleriyle götürülmemektedir. Tutsakların sohbetleri sırasında gardiyanlar içeri girerek, sürekli tutsakların etrafında dolaşarak taciz etmektedir. Bu duruma tepki gösteren tutsaklar hakkında soruşturma açılmış ve ortak kullanım alanlarına çıkartılmama cezası almıştır.

Kırıklar I Nolu F Tipi Hapishanesi'ndeki tutsaklardan yoğun hak ihalleri konusunda çok sayıda başvuru aldıklarını belirten İHD İzmir Şubesi konu ile ilgili bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Yapılan toplantıda Kırıklar I Nolu'daki son durumun bütün insan hakları savunucularını endişelendirdiği, uygulamaların insanlık dışı olduğu ve bu uygulamaların bir an önce durdurulması gerektiği söylendi. (İzmir)

Devrimcilere saldırılar durmuyor...

Devrimci, sosyalist ve yurtsever basının baskılara, saldırılara karşı mücadelelerini sürdürüyor. Emekçilere gerçekleri taşıyan, onları aydınlatan devrimci basına yönelik tahammülsüzlük hız kesmeden devam ediyor.

Kızılbaşrak çalışanlarına saldırı

13 Ekim günü Cevizlibağ Metrobüs durağı üst geçidinde Kızılbaşrak gazetesinin dağıtımını yapan gazete çalışanları ve haber yapmak üzere orada bulunan Kızılbaşrak muhabiri sivil polis ve zabıtalardan saldırıya uğradı. Sivil polislerden ve zabıtalardan oluşan 15-20 kişilik kalabalık bir grup hareket ve küfürler eşliğinde satış yapan çalışanları darp ederek üst geçitten aşağı sürükledi. Fa-

şist grup gazete dağıtımının haberini yapmak üzere orada bulunan Kızılbaşrak muhabiri Yılmaz Yaşar'a da saldırıldı. Zabıta ve sivil polisler Yılmaz Yaşar'ı 100 metre yerde sürükleyerek yakındaki Shell benzin istasyonunda bekleyen İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait resmi bir araca zorla bindirerek kaçırdı. Arabanın içinde de saldırılarına devam eden faşist grup Yaşar'ı ölüme tehdit ederek fotoğraf makinesini parçaladı ve basın kimliğine el koydu. Bir süre araçla "gezdiren" Kızılbaşrak muhabiri Zeytinburnu sahili civarında araçtan atıldı.

Yaşananlara ilişkin 16 Ekim günü saat 12.00'de İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenleyen Kızılbaşrak Gazetesi saldırıları kınadı.

ESP'lilere gözaltı ve taciz

"Kürt sorununa adil, onurlu, demokratik barış, barış elçileri muhaprat alınınsın" başlıklı bildirileri dağıttıkları sırada gözaltına alınan 2 ESP'li, gözaltında darp edilerek, tacize uğradı.

Konuyla ilgili İHD İstanbul Şubesi'nde bir açıklama yapan ESP'li Gökben Keskin, bildirileri dağıttıkları sırada, resmi polis ekipleri tarafından gözaltına alındıklarını belirterek, "Daha sonra arkadaşım Yılmaz Selçuk ile birlikte Üçyüzlü Karakolu'na götürüldük. Karakolda iç çamaşlıklarımızı dahi çıkarmamızı söylediler ve çıplak arama için ısrar ettiler. Bunu reddedince de 'Ağzına şarjörü boşaltırım' denilerek tehdit edildim. Tehdide tepki gösteren Yılmaz'ı yere yatan polisler tekme tokat dövdüler. Özellikle vajinal, göğüs, bacak ve karın bölgesine vurduklar" dedi. (İstanbul)

Bize ölüm yok!

Kanser hastası Güler Zere Adana Balcalı Hastanesi'nin penceresiz ve sağlam insanları dahi hasta edebilen bir mahkûm koşusunda kalıyor. Aylardır tutulduğu mahkûm koşusundan tahliye edilmesi beklenirken, aksine saldırıları artıyor. Son olarak bir kez daha ameliyat masasına yatan Güler için kemoterapi tedavisine başlanma kararı alınmışken, bulunduğu yoğun bakım ünitesinde "kaçma ihtimaline karşılık" ayakların yatağına kelepçelenmişti.

"Adli Tıp, siyasal iktidarın kanlı havlusudur!"

Sistemin hasta bir tutsak karşısındaki bu acizliği 15 Ekim Perşembe günü İstanbul'da-

ki Adli Tıp Kurumu (ATK) önünde protesto edildi. **TAYAD'lı Aileler** adına açıklamayı yapan Av. Behiç Aşçı, Adli Tıp Kurumu'nun siyasi iktidarın kanlı havlusunu, ne kadar adaletsizlik varsa onu örtmek ve silmek dışında hiçbir işlevi olmadığını belirtti.

22 Ekim Perşembe günü de, yine Adli Tıp Kurumu önünde bir araya gelen **Güler Zere'ye Özgürlük Platformu**, yaptığı basın açıklaması ve oturma eylemi ile iktidarın hasta tutsaklara yönelik tutumunu protesto etti.

Güler Zere ve diğer hasta tutsakların tahliye edilmesi için sürdürülen eylemlerin yanı sıra bundan sonra her Perşembe (ATK Genel Kurul toplantılarının yapıldığı gün) **ATK**

önünde saat 12.30'da yapılacak olan oturma eylemlerine katılım çağrısı yapıldı.

"Bu ülkenin hapishanelerinde insanlarımızı katlediyorlar"

Güler Zere'ye Özgürlük Platformu'nun her Cuma düzenlediği eylemin 11. si 16 Ekim'de gerçekleştirildi. Saat 19.30'da Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan yüzlerce kişi, sloganlar ve alkışlar eşliğinde Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Burada açıklamayı Emekli-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Taşkın yaptı. "Hasta tutuklu ve hükümlülerin sistemli bir politikayla katledildiğinin" altını çizen Taşkın, "bu vicdansız politikayla, iktidarın, tutsakların ancak ölü bedenlerinin hapishane duvarlarını aşabileceğini göstermeye çalıştığını" vurguladı.

23 Ekim Cuma günü de eylemin bir yenisi daha yapıldı. Eylemde basın açıklamasını ÜHD üyesi Hakan Karadağ okudu. Karadağ ülkemiz hapishanelerinin insan öğütme devam ettiğini ve son 9 yıl içinde 309 kişinin yaşamını yitirdiğini belirtti. (İstanbul)

Dersim

Demokratik kitle örgütleri, 24 Ekim'de Güler Zere ve tüm hasta tutsaklar için bildiri dağıtıp çağrı yaptıkları eylem için, saat 17.00'de Sanat Sokağı'nda toplanarak, temsili tabut ve kefenler eşliğinde AKP II Binası'na yürüdüler. AKP il binası önünde, tüm hasta tutsakların durumuna dikkat çekilen eylem, sloganlarla sonlandırıldı. (Dersim Partizan)

Hasta tutsaklar için 3 günlük açlık grevi

TKMP (Tecrite Karşı Mücadele Platformu; **Partizan**, Halk Cephesi, **Alinteri**, DHF, **Odak**, **ESP**) Güler Zere ve hasta tutsaklar için 3 günlük açlık grevi kararı aldı. 24 Ekim Cumartesi günü Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda saat 12.00'de yapılan açıklama ile açlık grevi kamuoyuna duyuruldu.

Eylemde "**Keyfiyete son verin! Güler Zere'yi serbest bırakın!**" pankartı açılırken parkin girişine "**Güler Zere ve hasta tutsaklar için 3 günlük açlık grevindeyiz- Tecrite Karşı Mücadele Platformu**" yazılı pankart açıldı. Sık sık hasta tutsaklarla ilgili sloganların atıldığı eylemde basın açıklamasını Av. Behiç Aşçı okudu.

Açıklamanın ardından Platform bileşenlerinin oluşturduğu bir grup 3 günlük açlık grevinin başladığını açıkladı. Çadırlarda türküler söyleyerek ilan etti. **24 Ekim Pazar** akşamı, **Partizan** açlık grevine bir ziyaret gerçekleştirdi. (İstanbul)

Erzincan'da baskı ve gözaltı terörü

Yurtsever öğrencilere gözaltı

16 Ekim'de Erzincan'da yurtsever öğrencilere yönelik operasyon gerçekleştirildi. 30 öğrenci sabah saatlerinde kaldıkları evlere baskın düzenleyen polisler tarafından darp edilerek gözaltına alındı ve Erzincan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Bu keyfi gözaltılara karşı bir grup devrimci, demokrat ve yurtsever kurum ve kişiler aynı gün bir araya gelerek olayı protesto etti. Cumhuriyet Meydanında toplanan yaklaşık 60 kişi sloganlar eşliğinde basın açıklaması gerçekleştirdi. Gözaltına alınanlardan 14'ü tutuklandı.

Bir YDG'li tutuklandı

Erzincan'da İşçi-Köylü çalışanları ve Yeni Demokrat Gençlik okurlarına düzenlenen operasyonda alınıp tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan bir YDG okuru **11 Ekim Pazar** günü akşam saatlerinde doğru yolda keşif bir şekilde neden belirtmeksiz tutuklanmıştır. Neden olarak tutuklanmadan sonra katıldığı iki basın açıklaması gösterilmiştir. (Erzincan)

Dış politika “açılımlarında” yeni bir şey var mı?

TC'nin son dönemde dış politikada attığı adımlar gündemde ön sıralarda yerini almaktadır. AKP'nin hükümete geldiği günden bu yana dış politikasını arka plandan yönettiği söylenen **Ahmet Davutoğlu**'nun bakanlığa getirilmesiyle birlikte özellikle Ortadoğu'ya yönelik daha net adımların atılacağı zaten açıkça ifade ediliyordu. Daha önceki Dış İşleri Bakanı Babacan'ın etkisiz kaldığı, beklenen verimi gösteremediği ve deneyimsizliği eleştirilmekte, Davutoğlu'nun ise yeni yaklaşımlara sahip olduğu iddia edilmekteydi. Bunda Davutoğlu'nun yazılarında değindiği “**stratejik derinlik**” üzerine teorisinin de etkili olduğu üzerinde durulmaktadır.

Dolayısıyla son dönemde ardi ardına dış politikada yapılan “açılımlar” Türkiye'nin bölgedeki yeni misyonu ve iddialarını da tartışmaya açmıştır. **Ermenistan** açılımı ve **Azerbaycan**'ın gösterdiği tepki, **Irak**'la ortak bakanlar toplantısı ve bir günde imzalanan 40'ı aşkın anlaşma, **Suriye** ile sınırların açılması ve vize uygulamasının kaldırılması, bunun yanı sıra İsrail'e askeri tatbikat ve TRT'deki “Ayrılık” dizisi üzerinden daha da bozulan ilişkiler ve Obama'nın Ekim ayının sonunda Erdoğan'la görüşmek için verdiği randevu dış politikada bir değişimin olup olmadığının sorgulanmasına sebep olmuştur.

Öncelikle genel bir doğru olarak vurgulamamız gereken konu, yarı-sömürge yapıdaki ülkemizde emperyalizmden bağımsız bir dış politika izlemesinin mümkün olmadığıdır. Türkiye'nin uluslararası siyasi sistem içindeki konumlanışı, altına imza attığı antlaşmalar, bağlı olduğu siyasi, ekonomik ve askeri örgütlenmeler ve ekonomideki bağımlılığı ve özellikle kriz döneminde karşı karşıya kaldığı büyük borç yükü sebebiyle manevra alanı oldukça dardır. Hele ki Ortadoğu ve Kafkaslar gibi emperyalistler arası rekabetin oldukça yoğun olduğu, enerji ve hammadde kaynaklarının zengin olduğu bir coğrafyada kuruluşundan bu yana emperyalizme bağımlı bir statüye sahip olan TC'nin bağımsız bir hat izleme-

si mümkün değildir. Soğuk Savaş döneminde Türkiye'nin ABD emperyalizminin ileri karakolu rolünü üstlendiği, askerini pazarlayarak ve Sovyet tehdidini gerekçe göstererek emperyalistlerin gözünde önemini artırmaya çalışmış, mali, askeri ve siyasi açıdan bağımlılığını sürdürmüştür. Öyle ki ülkenin dört bir yanında ABD'ye ve NATO'ya askeri üsler vermiştir. Hakim sınıflar, ABD ile SSCB arasında çıkabilecek olası bir savaşta ülkemizi savaş meydanına çevirmeyi göze alacak kadar zayıf ve bağımlı bir konumdaydı.

Ancak Türkiye'nin bağımlılığı yalnızca teşhir olduğu Soğuk Savaş dönemine özgü değildir. “Bağımsız” ve “haysiyetli” bir dış politikanın izlendiğinin iddia edildiği Mustafa Kemal döneminde de bugünküne benzer adımlar atılmıştır. 1934'te Türkiye'nin çabalarıyla Yugoslavya, Yunanistan, Romanya, Arnavutluk ve Bulgaristan'la oluşturduğu **Balkan Antantı** Alman emperyalizmine, İran ve Irak'la 1937'de imzaladığı **Sadabat Paketi** ise İtalyan emperyalizmine karşı İngiliz emperyalizminin çıkarları ve isteği doğrultusunda birliklilikler kurmuş ancak bu “barış” çabaları uzun süreli olmamıştır.

Planlar emperyalistlerin, figüranlar ise tanidik...

Son dönemdeki adımların ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda atıldığı genel bir doğrunun ifadesidir ancak bu değişimlerin nedenlerini açıklamaya yeterli olmamaktadır. Bir başka açıdan ele alırsak, TC'nin ve bir bütün olarak hükümetlerinin attığı hangi adımlar ABD emperyalizminin bilgisi ve isteği dışında, çıkarlarına rağmen atılmıştır? Zaten ABD emperyalizmi de bunu saklama ihtiyacı duymakta, bizzat Obama ve Clinton'un ağzından ifade etmektedir. Sürecin başında ve önemli adımların atılmasının hemen ardından Ekim ayında Erdoğan'ın Amerikalılara kadar gidip rapor veriyor olması, Ermenistan'la imzalanan protokol esnasında sorun çıkması üzerine biz-

zat Clinton'un telefon ederek açıklanan müdahale etmesi bu ilişkiyi göstermektedir.

Gündemi çokça işgal eden Ermenistan ile TC'nin imzaladığı protokol esnasında ABD, Fransa ve Rusya'nın eşbaşkanlığındaki **Minsk Grubu**'nun Yukarı Karabağ üzerine aldığı kararlar ve İsviçre'nin gözetiminde iki ülkenin yaptığı toplantıların sonucunda gerçekleşmiş-

tir. Dolayısıyla Rusya, ABD ve Fransa gibi kendi içlerinde çıkar çatışması yaşayan emperyalist devletlerin ortaklaştığı kararların zayıflığı için bir boyutuken diğer boyutunda bu üç emperyalist devletin talimatına Ermenistan ve Türkiye gibi yarı-sömürgeci karşı çıkması mümkün değildir. **Mesele Türkiye ve Ermenistan'dan öte Kafkaslar'da emperyalistler arası çatışma, pazarlık ve uzlaşmaların sonucuyken iki devlet de bu büyük oyunda figüranlıktan öteye gitmemektedir.** Azerbaycan'ın bu sürece yönelik muhalefeti de esnasında “dostlar alışverişte görsün”den öteye gitmeyen, esasta iç kamuoyuna dönük politik tavrıdır. Çünkü zaten bu genel sürecin bir diğer parçası olarak Ermenistan ile Azerbaycan, devlet başkanları düzeyinde Minsk Grubu'nun gözetiminde görüşmeleri sürdürmektedir.

Aynı dönemde Suriye ve Irak'la imzalanan antlaşmalar da dünya kadar medya üzerinden hor görülen, nefret duyguları saçılan bu ülkelerle “paylaşılan” yüzlerce yıllık ortak hatıralar akla getirilerek halka yansıtıldı. Bu üç ülkenin ortak şekilde paylaştığı en acil konunun Kürt ulusal sorunu olduğu açıktır. Bölgenin üç gerici, zalim devletin Kürt ulusuna yönelik

nefretinin birleştirilmesi ortak hareket etmelerinin çıkarlarına olmasına neden olmaktadır ve işletilmeye çalışılan Kürt sorununu tasfiye amaçlı ABD planının hedefine ulaşmasını içermektedir. Bunun yanı sıra Suriye hakim sınıfları açısından ABD ve AB emperyalizmleriyle ilişkilerini geliştirmek kriz ortamında daha faydalı bulunmaktadır. Ayrıca bir türlü engel olunamayan sınırdan kaçak ticareti legalize etmek açısından da bu antlaşmaların işlevi olacaktır.

Dış politikada değişmeyen ABD planlarıdır

Ancak Ortadoğu üzerine bu “açılım”ın esas yönünün Irak'la yapılan antlaşmalar olduğu açıktır. Bu antlaşmalar hem Irak'taki kukla yönetimi ve Irak Kürdistanı yönetimini rahatsız eden Ulusal Hareket'in çevrelenmesi için hem de Irak'tan çekilme planları yapan ABD'nin Irak'taki belirli siyasi, askeri ve ekonomik çıkarlarını korumak için Türkiye'ye biçtiği misyonun hayat bulması açısından imzalanmıştır. Irak'tan bir an önce çekilerek savaşın odak noktasına Af-Pak denilen Afganistan-Pakistan sınır bölgesine yoğunlaşmayı hedefleyen ABD'nin aynı zamanda İran'a yöne-

lik baskılarının da daha etkili hale getirilmesi açısından bölgedeki güvenilir uşağı olan Türkiye'ye daha fazla görev vermesi oldukça doğaldır.

Bunların yanı sıra Türkiye'nin zaman zaman daha büyük bir istekle oynamaya çalıştığı ancak pek de başarılı olamadığı Müslüman ve “geri” Ortadoğu rejimlerine örnek ve öncü Batılı Türkiye rolünün de bu misyonları kapma hevesinde etkisi bulunmaktadır.

Ortadoğu'daki halkların ve kimi rejimlerin sempatisini ve desteğini kazanmanın en hızlı yollarından birisi de İsrail ile ilişkilerin gerilmesi ve Filistin davasına açık desteğin sunulmasıdır(!) Türkiye de bu taktiğe bazı dönemlerde başvurmayı yararına bulmaktadır. İsrail'i ilk tanıyan Müslüman devlet olma özelliği taşıyan TC'nin bölgede İsrail'in en güvenilir müttefiki olduğu açıktır. Bu anlamda İsrail ile ilişkilerde temel ilkelere bir değişim söz konusu değildir. Zaten Filistin davasında da Türkiye'nin tutumu ABD'nin savunduğu “iki devletli çözüm”den başka bir şey değildir.

Obama yönetiminin başa gelmesinden bu yana birçok kez Netanyahu yönetiminin iki devletli çözüme yaklaşımını ve İsraililerin yeni yerleşim yerleri kurmasına destek vermesini eleştirmesi ve İsrail'in Lübnan ve Gazze konularında aldığı yenilgiler sebebiyle çeşitli sınırların olduğu bilinmektedir. Bunun da etkisiyle TC'nin İsrail yönetimine daha rahat tavır alması ve Ortadoğu'da kendisine yönelik sempatiyi büyümesi için koşullar daha uygun olmaktadır. Fakat tekrar vurgulamak gerekirse, bu “sorunlara” karşın TC'nin İsrail'e yönelik politikasında esasta bir sorun mevcut değildir.

Görüldüğü üzere TC'nin birçok yönelik açılımlarında taktiksel düzeyde siyasi farklılıklar olsa da TC'nin temel dış politika hattında ve bu politikanın şekillenmesinde bilhassa ABD emperyalizminin rolü konusunda temel parametlerde bir değişim söz konusu değildir. Ve bölgenin bu kıyıcı, zalim devletlerinin aralarında işbirliğinin gelişmesi elbette ki bölge halklarının çıkarlarına olmayacaktır.

DESA'da sendika koşusu

her gün yeniden başlıyor

yor. En son protokol imzalandıktan sonra, protokolün kendilerine verdiği güvenceyi de kullanarak arkadaşlarını sendikaya davet eden bir bildiriyi içeride mola saatlerinde dağıtmaya çalışan sendika üyesi işçiler engellendi. İdareye götürülen işçilere bildiri dağıtılmalarının yasak olduğu ve suç işledikleri söylendi. Oysa ki her işçi mesai saatleri dışında, molalarda işin bozulmasına, aksamasına neden olmayacak sürelerde arkadaşlarını sendika üyeliğine çağırabilir ve bununla ilgili çalışma yürütebilir. **Bu aynı zamanda anayasal bir hak ve tersine işçilerin bu haklarını kullanmalarının engellenmesi suç.**

Başka bir gün, sendika üyesi olmak istediğini belirtip notere gitmek için idareden izin isteyen bir kişi, izni almasına karşın ertesi gün hakkında işe geç geldiği iddiasıyla tutanak tutulmuştu. Protokole göre, sendika ve Desa patronunun işçilere karşılıklı seslenecekleri bir toplantı Sefaköy ve Düzce fabrikalarında gerçekleştirilmiş, ama Desa patronu bunun da önlemini almaya çalışarak, panolarla işçilerin toplantıya katılmalarının zorunlu olmadığı, katılmak isteyenlerin isimlerini yazmaları gerektiği gibi işçileri caydıracak, korkutacak çalışmalarına devam etti. Toplantı öncesi, bir güvenlikçinin ve bazı işçilerin tezgâh tezgâh dolaşarak işçilere toplantı olacağını ve katılırlarsa kendileri için iyi olmayacağı yönü tehditleri de cabası...

Maraton sürüyor...

Tüm bu gelişmeler ve sendika üyeleri üzerindeki baskının devam etmesi nedeniyle Düzce'de bir basın toplantısı yapıldı ve protokolün gereği yapılmadığı takdirde kampanyanın geri döndürüleceği Desa'ya hatırlatıldı. Şu an hem işçilere hitap edilen toplantının yapılması hem de sendikanın uzun bir süredir söylediklerinin

Desa'da sendikalaşma mücadelesini devam ettiren **Deri-İş Sendikası** gelinen noktada Desa ile **24 Ağustos**'ta bir protokol imzaladı. Protokole kadar olan sürede uluslararası kampanyanın Desa'yı olumsuz etkilemesi sonucu Desa, sendika ile görüşme yapmayı kabul etmiş ve nihayetinde sendika ile protokole yanaşmıştır.

Söz konusu protokol hiçbir hukuki sorumluluğu bulunmamakla birlikte bazı gelişmelere yol açması ve mevcut tikanıklığı açması gibi bazı yönler taşıması bakımından önem taşıyordu. Öncelikle şunu da belirtmek gerekir ki; söz konusu protokol taraflara yasalar önünde hiçbir hukuki sorumluluk yüklemiyor olsa da karşılıklı olarak bir hukukun oluşturulması ve bunları beyan etmeleri açısından önemli bir gelişmedir. Neticede, **protokol sendikanın elini güçlendirmekte ve bu açıdan talepleri tam olarak karşılamasına da önemli bir taktiksel adım olmaktadır.** Protokolle her iki taraf neyi yapmaları ve neyi yapmamaları gerektiğini belirlediler ve altına imzalarını attılar. Protokol her iki tarafa da sorumluluklar yüklemesi, kendi sorumluluklarını kamuoyuna açıklamaları açısından da oldukça önemliydi. O güne kadar işyerine sendikanın girmeyeceği düşüncesini her türlü baskı ve nefrete aralıksız sürdüren

Desa yöneticilerinin hem işçiler üzerindeki etkilerinin sarsılması hem de sendikanın işçiler üzerindeki prestijinin büyümesine yol açacak olması nedeniyle olumluluklar taşıyordu.

Elbette, Desa patronunun bu protokole ne kadar uyacağı soru işareti olarak bir yerde duruyor. Hatta sendika, Desa patronunun protokolün kendine olan hükümlerini yerine getirmekte direteceğini öngörüüyordu. Bu nedenle işçilere ulaşmada bir fırsat sağlayan ve sendikal çalışmanın önünü bir nebze de açacak olan ileriki süreci değerlendirmeye çalışıyor. Kaldı ki bu olumlu havayı lehte kullanma ve mevcut baskılar artsa da bunun da sendikaya işçileri yakınlaştıracakı düşüncesi yavaş yavaş doğrulanmaya başladı.

İşçiyeye karşı işçiler devrede...

Desa her ne kadar protokolü imzalayan taraf olsa da, yaşadığı acı deneyimlerden ders çıkarıncasına, yöneticilerinin artık devrede olmayarak bazı işçileri el altından yönlendirmesi ve sendikal işçiler üzerinde baskıyı devam ettirmesi sorunların henüz bitmediğinin işaretiydi. Şu anda sendika üyesi işçiler üzerinde yoğun bir baskı devam ediyor. Ve bu, Desa yöneticileri ve patronunun bilgisi dâhilinde yürütül-

arkasında açık ve net duruşu, birkaç kişi dışındaki kalmamış olması (davası sürenlerin dışında), protokolle gelinen noktaya işçiler üzerinde olumlu etkisini sürdürüyor.

Şu aşamada sendika üyeliği için kapı kapı dolaşılıyor, toplantılar düzenleniyor, ikna çabaları devam ediyor. Son günlerde sendika üyesi olan işçilerin üye olmalarındaki arka plana bakıldığında üye olmayı önceden de isteyen, belli nedenlerden kaynaklı bir adım geri duran ancak sendika üyelerine yapılan ayrımcı davranışlara, baskılara karşı artık dayanamayarak üye olmayı tercih eden bir görünüme büründü. Bu nedenle üyeliğe ilk alınanlar belli ücret, çalışma şartları vs. nedenlerle gelen bir talepten ziyade (ki şartlar şu an çok daha iyi konumda) Desa patronunun söylediklerinin hiçbir inandırıcılığının kalmaması, zaman içinde işçilere karşı olan riyakârca tutumunun ayıyuka çıkması işçiler üzerinde vicdani bir sorgulamayı da beraberinde getirdi.

Dürüst davranan, söyledikleri ve yaptıklarıyla güven kazanan hep sendika oldu. İşçilerin içinde bulunduğu bu ikircikli durum zamanla netleşmeyi, taraf olmayı zorunlu kılma-ya başladı. Baştan beri sendikalı olan ve inatla, sabırla sürdürdükleri bu mücadeleyi devam ettiren, ilk üyelere bir grup zamanla bildi. Yirmi ayı aşkındır süren bu mücadelenin onların hayatlarında kendilerini adadıkları en önemli dava haline geldiğini söylemek abartılı olmayacaktır. **Düzce'nin tanık olduğu bu ilk direniş ve sendikal deneyim, en çok önyargılara ve kalıtsal haline gelmiş pek çok ezberi bozmaya başlamasıyla da ilk oldu.**

Türbanlı kadınlar, muhafazakâr ve MHP tabanının ağırlıkta olduğu işçiler direniyor, hakları için mücadele etmeye, sendikaları tanımaya,

değişmeye başlıyordu. Bu önyargı sadece bulduğumuz tarafta değil, işçiler nezdinde de kırılıyordu. Sendika yöneticilerinin Kürt olmaları başta olumsuz algılsa da, ortaya konulan bedel ve mücadele, aynı tarafta olduğu ve işçilerin milliyetleri farklı olsa da çıkarlarının bir olduğunu göstermesi açısından önemliydi. Olaylara bakışları birbirinden çok farklı değildi belki. Muhafazakar-milliyetçi cepheden yorumlasalar da pek çok şeyi literatürlerine; direniş, sınıf, sendika, hak alma, mücadele, bedel, örgüt, birlik, zafer, örgütlü mücadele, sömür gibi sözcükler yerleşmiş ve yaşamlarının birer parçası haline gelmişti.

Ne yazık ki, dürüst, onuruyla, emeğiyle geçinen, bu temiz insanlar emeğin dostları solcularla, devrimcilerle, karşılaşmadıklarından alternatif olmayan bir milliyetçilik ve muhafazakârlık atmosferinde yaşamak zorunda kalmışlardı. Sol kültürün bırakalım geleneğini, kendisinin hiç olmadığı bir yer Düzce. Ve burada türbanlı kadınlar da, MHP'li işçi de direnebiliyordu. Bir yandan Allah'tan yardım diliyor, içerideki baskıların son bulması için dua ediyor, dini vazifelerini yerine getiriyorlar ama baskılara karşı yılmıyor, sendika haklarını kazanmak için her türlü baskıyı göğüslemeye çalışıyor ve örgütlenme çalışması yürütüyorlar, bildiri dağıtıyorlar. Kendisine yapılan baskı ve hakaret sonrasında hemen Ayet-El Kürsi okuduğunu ve o kişinin kendisine bir süre dokunmadığını söyleyen Desa işçisinin inancıyla, “iman gücüyle mücadele”yi sürdürmek gerektiğini belirten Desa direnişçisi Emine Arslan gibi mücadelesinde tavizsiz duran yiğit işçi kadınların mücadelesi öğretiyor. Ve Desa işçisi sendikasını Desa'ya sokmak için maraton koşusunu sürdürüyor...

(Bir DDSB'li)

Parıldayan karşılaşma

Bu topraklar sadece zulmü yaşamışlığıyla değil dağları, ovaları ve nehirleri ve yabani görüntüsüyle de farklı olduğunu gösteriyordu. Bunlar tarihten bu yana azalmadan çoğalan ve giderek artan farklardı. Nedenleri tarih ve toprak kadar sınıfsal, bir bakıma da ulusaldır. Bu topraklar sadece direniş ve isyanlarıyla değil teslimiyet ve boyun bükmeleriyle, ihanet ve çözümleriyle de farklıdır. Kalleşlikleri geçit vermez vadilerin derinlikleri kadar uçsuz, kahramanlıkları aşılmaz dağları kadar heybetlidir. **Bu toprakların yoksulları insanlığa ait devrimci özelliklerin en diri dokusunu taşımaktadır.** Bundandır ki önder yoldaş, bu topraklara ve insanlarına en güçlüsünden sevdalanmıştır.

Son yaz sıcaklığı etkisini azaltsa da gölgede yürümeyi her zaman tercih ettim. Yollar uzadıkça varmam gereken sürenin azaldığını düşünerek baktım saate. Daha vardı randevu saatine. Arabanın penceresinden beynime yansıyan her bir görüntü farklı bir bölgeye ve topraklara yaklaştığını hatırlatıyordu. Bu topraklar sadece zulmü yaşamışlığıyla değil dağları, ovaları ve nehirleri ve yabani görüntüsüyle de farklı olduğunu gösteriyordu. Bunlar tarihten bu yana azalmadan çoğalan ve giderek artan farklardı. Nedenleri tarih ve toprak kadar sınıfsal, bir bakıma da ulusaldır. Bu topraklar sadece direniş ve isyanlarıyla değil teslimiyet ve boyun bükmeleriyle, ihanet ve çözümleriyle de farklıdır. Kalleşlikleri geçit vermez vadilerin derinlikleri kadar uçsuz, kahramanlıkları aşılmaz dağları kadar heybetlidir. **Bu toprakların yoksulları insanlığa ait devrimci özelliklerin en diri dokusunu taşımaktadır.** Bundandır ki önder yoldaş, bu topraklara ve insanlarına en güçlüsünden sevdalanmıştır.

Tarihten günümüze adına kirvelik, musayiplik dedikleri ilişkilere yükledikleri anlam devrimle karşı-devrimin en çetin yaşadığı yerler olmuştur. Bu topraklarda koruyan kollayan sahiplenip dostluğu yaşatan kirvelik, aynı zamanda dostluğu arkadan hançerlemenin de kirli adı olmuştur. **Ünlü Dersimli direnişçi Qopo'yu kirvesi ihbar ederek, onun katledilmesine neden olmuştur.** Keza birçok yiğit direnişçi en yakınları tarafından hançerlenmiştir. Bu toprakların sertliği ve dağların güçlülüğü kadar zulmü ve direnişi de sert ve güçlü olmuştur. Özgürlük tutkusu ve başkaldırı geleneği kirvelik kadar kutsal, aynı zamanda ihanetleri de meşhurdur. Zıtların çatışmasının tarihi coğrafyası kadar güçlüdür. Sosyal dayanakları sağlamdır.

Bu topraklarda devrimci mücadele yürütmek, gerilla olmak her zaman bir ayrıcalık olarak algılanmıştır. Aynı zamanda her illegal yoldaş görüşmesi, sevinç-heyecan dolu umutlu bekleyiş, bir o kadar risk ve tehlike doludur. Karşıtların yaşamı ve çatışması devrimci yaşamın her anında farklı renkte ve tonda gelişir. Bu topraklarda her yoldaş görüşmesi düşman sınıfın gizli ve açık kuşatmasını ve engelleni aşmanın da adı olur. Olası en küçük bir gevşeklik ve dik-

katsizlik, düşülecek bir ilkesizlik yaşamın karanlık yerlerine zamanı belli olmayan davetsiz misafiri olunacağı gibi mücadelenin zamanı belli olmayan bir kesintinin de doldurulmaz boşluğu olacaktır aynı zamanda. Oysa bugün devrimci mücadelenin ekmek ve su kadar ihtiyaç duyduğu görevlerin yerine getirilmesi ilkesizliğe, düşülen boşluklara aman tanımaz. Bugün proletarya partisinin politik çizgisinin ve ilkelerinin güçlü uygulanma zamanıdır. Ertelemez saatidir. Bugün daha derinlemesine bilinçlenmenin ve savaş ve illegal ilkelere yön verdiği bir sürecin politik adımlarının atılması gerektiği sürecektir. Bundandır ki önder yoldaş, bu topraklara ve insanlarına en güçlüsünden sevdalanmıştır.

Her yoldaş karşılaşması aynı zamanda bir suskunluk anıdır. Yapılacak her özgür görüşmenin ilk anı her zaman sıkıntılı ve anlatılmaz bir heyecan duygusuyla doludur. Her zaman yaşanabilecek en büyük kötülüklerin ve beklenmedik olayların davetsiz anı olur. Ve o ilk an atıldığında, derin bir soluk alındığında sıcak ve yoldaşça görüşmenin rahatlığını yaşamak için hemen tenha bir sokak aranır. Eğer başarılı bir çalışma sonucu görüşme yapılıyorsa gözlerdeki parlaklık ve ışıltı sönmüş bir közü bile yeniden harlandırarak kadar güçlü olur. Başarının rengi gözlerdeki parlaklığa yansır. Karşısındaki yoldaşı da aydınlatır.

Dudaklardan dökülen **merhaba** belli eder çalışmanın ve yerine getirilen görevin niteliğini. Ve yoldaşla karşılaşmada gözlerden gelen içten parlaklığı öylesine derinden hissettim ki kendimi tutmasam yol ortasında yoldaşın boynuna sarılıp içtenlikle öpecektim.

Yoldaş görüşmesinde ağır ve dikkatli, her adım aynı zamanda söylenmesi gereken ilk sözlerin başlangıcı oldu.

- Merhaba yoldaş! Nasılsın?
- Merhaba, iyiyim ya sen?
- Gördüğün gibi ben de iyiyim.
- İyi olduğun her halinden belli oluyor.
- Yoldaş, bizimkiler bu yıl iyi çalıştı. Görevlerini esasta yerine getirdiler.
- Yoldaşların çalışmasını olumlu buluyorsun öyleyse.
- Evet. Geçen yıla göre, gözle görülür bir fark ve ciddi bir adım var.
- Nasıl bir fark gözlemledin?
- Geçen yıl daha sınırlı ve dar bir kesime gidilirken bu yıl daha geniş yaygın kesime gidildi ve geçen yıla nazaran daha etkili bir propaganda çalışması yürütüldü.

- Yoldaşlar gidilmesi gereken köylerin büyük çoğunluğuna gittiler mi?
- Evet, gidilen köy ve ev sayısı geçen yıla kıyaslanmayacak düzeyde ileriye. Dağıtılan bildiri ve broşürlerin niteliği ve sayısı açısından hem de köy toplantılarının örgütlenmesi açısından olumlu ve etkili bir çalışma yapıldı. Yoldaşlar ilk başlarda köylülerle ilişkilende biraz tutukluk yaşadıysa da daha sonra üzerlerindeki tutukluğu attılar. Daha etkili bir köy çalışması yaptılar. Zaten uzun bir süredir bölgede istenen ve beklenen buydu. Bizim de beklentimiz buydu. Yapılmasını istediğimiz buydu. Bu çalışmaların daha sistemli, düzenli ve sürekli devam etmesini bekliyoruz.
- Haklısın yoldaş! Sekizinci konferans kararlarımızın ve partimizin politik çizgisinin de emrettiği budur. Kitle çalışmasına ağırlık vermek ve ciddi ele almaktır. Yapılmayanlar yapılmaya çalışıldı. Partiye yüründüğünde onun politik kararları doğrultusunda adımlar atıldığında başarılamayacak hiçbir şey, aşılamayacak hiçbir engel yoktur.
- Yoldaş! Gerillaların ilk barınak çıkışında gözlerinin parlaklığı gördüğümde bu yıl başarılı olacağımıza inanıyordum.
- Sen gözlerden mi anlıyorsun yoldaşların durumunu?
- Aynen öyledir yoldaş, ben adamın gözlerine bakınca ruh halinin ne olduğunu hemen anlıyorum. Geçen yıl yoldaşların gözleri o denli güçlü parlamıyordu ancak bu yıl belli ki sekizinci konferans kararları yoldaşların gözlerini ışıltılamıştır.
- Yoldaş! Sen yine de gözlerle değil çalışmaya baksan iyi edersin...
- Doğru, ancak unutma ki insanın gözleri ruh halini ortaya koyar. Yılların öğrettiği bir tecrübeyi sana hatırlatmak istedim. Ha unutmadan hatırlatayım. Yoldaşlar bu yılki çalışmalarını son bir askeri hamleyle tamamlayacaklarını söyledi. Bekliyoruz.
- İşte bu habere sevindim. Parti kitemizin ve halkımızın buna ihtiyacı var. Süren suskunluğa parçalamak, parti kitlesi başta olmak üzere kitlede devrimci bir bilinç gelişimi yaratmak açısından bu adımlar gerekli.
- Hele sen bir gerillalara ulaş! Ayrıntılı ve güzel haberleri onlardan dinlersin. Ha! unutmadan söyleyeyim. Bölgede bir alçağı da köylülerin ortasında köylülerle birlikte yargılayıp cezalandırdılar. Bütün köylerde hep bu haber konuşuluyor.
- Bugün cesur ve yiğit seslere ihtiyaç var. Bugün halkın bu seslere büyük ihtiyacı var.
- Bu sesleri çoğaltacak olan partimizdir. Geril-

laldır.

- Haklısın, biziz yoldaş! Biz!

Bir yandan gidilmesi gereken yöne doğru ilerlerken yoldaşça gülüşmeler hiç eksik olmadı. Adımlar ileri doğru atılırken etrafın dikkatle gözetlenmesi de hiç eksik olmadı. Yoldaşların konuşmaları kendini yeniden suskunluğa bıraktı. Çünkü araca doğru ilerlemek zorundaydılar. Ve araç yeni bir suskunluk anının başlaması demektir.

İlk karşılaşma doyasıya konuşamamanın eksikliği içinde geçti. Yarım bırakılan sohbet araçtan inilince yeniden ileri doğru atılan adımlar gibi tamamlanmaya çalışıldı. Bir yandan gerillalara varmak için adımlar hızlandırılırken diğer yandan eksik bırakılan sohbet tamamlanmaya çalışıldı. Bölgede son dönemde gerçekleşen faaliyetler üzerinde ana hatlarıyla konuşuldu. Sekizinci konferans kararlarıyla atılan adımların niteliği, başarılar ve karşılaşılan engeller, henüz aşılamayan sorunlar üzerinde konuşmalar yoğunlaştı.

Akşamın karanlığı yoldaşların görüntüsünü kaybediyordu. Atılan her adım gerillalara varmanın yolunu kısaltırken arada bir atılan yanlış adım sonucu sendeleme ve düşme yaşansa da yoldaşlardaki enerji ve kararlılık ilk karşılaşmayı engelleyemedi. Mevzilenen iki yoldaş gelenlerin yoldaş olduklarını anlamak için kullanılan parolaya karşılık aldıklarında rahatladılar. Ve gerillalarla sınırsız bir kucaklaşma sonucu diğer yoldaşın ayrılık zamanının geldiği hatırlatıldı. Birlik komutanı tarafından fazla zaman kaybetmeden gerillaların ayrılması gerektiği, gitmesi gereken yoldaşa ifade edildi. Önce gerillalar buluşma noktasını terk etti. Köylü yoldaş sevinçle ve hızla hareket eden gerillaların arkasından onların gözden kaybolmasına kadar baktı. Ağır bir ayrılık hüznü, aynı zamanda görevini başarmanın karmaşık duygusu içinde bir müddet hareketsiz kaldı.

Gerillaya bir katılımın daha gerçekleşmesi rahatlıkla geri dönen yoldaş, gerillalara teslim ettiği yoldaşın gözlerindeki parlaklıkla gerillaların gözlerindeki parlaklığın aynı olduğunu düşündü, bu inancını daha güçlü atesledi.

Gerillaya bir yoldaş daha aktarmanın rahatlığı ve görevini başarmanın sevinciyle attığı adımlar kendi kendine söylenmesine engel olamadı.

- Aha burada ilan ediyor ve diyorum, bu yıl da yoldaşların gözleri parıldayacaktır. Eğer ben bu dağların dilinden anlıyorsam insanların da gözlerinden anladığım görülecektir. **Yoldaşların gözleri bu yıl da parıldayacak.**

(Dersim'den bir Partizan)

Her yoldaş karşılaşması aynı zamanda bir suskunluk anıdır. Yapılacak her özgür görüşmenin ilk anı her zaman sıkıntılı ve anlatılmaz bir heyecan duygusuyla doludur. Her zaman yaşanabilecek en büyük kötülüklerin ve beklenmedik olayların davetsiz anı olur. Ve o ilk an atıldığında, derin bir soluk alındığında sıcak ve yoldaşça görüşmenin rahatlığını yaşamak için hemen tenha bir sokak aranır. Eğer başarılı bir çalışma sonucu görüşme yapılıyorsa gözlerdeki parlaklık ve ışıltı sönmüş bir közü bile yeniden harlandırarak kadar güçlü olur. Başarının rengi gözlerdeki parlaklığa yansır. Karşısındaki yoldaş da aydınlatır.

Karanlık dünyamızın zincirlerini “kelebekçe” kıracağız!

dir. Ve aslında bireylerin uyguladığı şeyler olarak görülseler de toplumun azımsanmayacak bir kısmı tarafından ya da olumlandığından ya da yadırganmadığından ki şiddet, bugün kadına sadece bireyler tarafından değil **toplum tarafından** da uygulanmaktadır.

Yapılan araştırmalardan elde edilen istatistikler, gerek ülkemiz özgülünde gerekse de dünya çapında kadına yönelik şiddetin vahametini gözler önüne sermektedir.

Kadınlar, emperyalizmin yarattığı yoksulluk ve şiddetten, işgal ve haksız savaşların dayattığı zorunlu göçlerden en çok etkilenenlerdir. **Dünya genelinde mültecilerin yüzde 80'ini, yoksulların yüzde 70'ini kadınlar oluşturmaktadır.** Dünyada her yıl, yarım milyondan fazla kadın, gebelik ya da doğum sırasında yaşamını yitirirken, 5000'den fazla kadın namus nedeniyle öldürülmekte ve hala kadınlar sünnet, berdel, recm gibi vahşetlerle karşı karşıya bırakılmaktadır. Ev içi şiddet nedeniyle her yıl binlerce kadın (yaklaşık olarak İngiltere'de 150, Fransa'da 90, İsveç'te 50, İspanya'da 100, ABD'de 400, Türkiye'de ise son bir aylık gazetelerin 3. sayfa haberlerinden edinilen bilgi 200'den fazla kadını göstermekte!) yaşamını yitirmektedir.

Cinayetlere kurban edilen kadınların yüzde 70'i eşleri ya da sevgilileri tarafından katledilmektedir. İnsan sağlığının paraya endekslenip sağlık sektörlerinin ticarethaneye dönüşürülmesinden en çok zarar görenlerin başında yine kadınlar ve onlarla birlikte çocuklar gelmektedir. Yoksulluk nedeniyle okula gönderilmeyenler öncelikle kız çocuklar olurken, dünyada okur-yazar olmayan her 3 kişiden 2'sini kadınlar oluşturmaktadır. Bugün dünyanın pek çok ülkesinde çocuk yaşta kadınlar boğaz tokluğuna, kölelik koşullarında çalıştırılmakta ya da bedenleri satılmaktadır.

İşyerlerinde kadın emekçiler hala yedek ve ucuz işgücü olarak görülmektedir. Kadın-

lar günü geldiğinde Bursa'da dokuma fabrikasında sigortasız olarak çalıştırılırken yanan, Ceylanpınar'da tarım işçisi olarak kamyon kasasında ya da Bağcılar'da tekstil işçisi olarak kamyon kasasında yük yerine taşınırken sel sularında boğularak yaşamını yitiren olabilmektedir. Dünyada her 3 kadından 1'i hayatının bir döneminde fiziksel şiddete maruz kalmakta her 5 kadından 1'i ise hayatının bir döneminde tecavüz veya taciz girişimi kurbanı olmaktadır. Yarı-feodal toplumsal yapının bedelini kadınlar namus, töre cinayetleri ile ödemektedir. (5 yıllık süre zarfında sadece ülkemizde 1000'in üzerinde kadın bu cinayetler sonucu yaşamını yitirmiştir.)

İş yerinde, sokakta, gözaltında tacize ve tecavüze maruz kalan kadınlar bu yaşananlardan kaynaklı psikolojik anlamda geri dönmeyiz yıkımlar da yaşayabilmektedir. Ülkemizde kadınlar günde ortalama 5 saatlerini ev işlerine harcamakta ve haftada 35 saatini ev içinde çalışarak geçiren 20 milyondan fazla kadın bulunmaktadır!

Kriz, şiddeti artırıyor!

İçinden geçtiğimiz günlerde kadınların yaşam koşulları daha da zorlaşmakta, şiddetin katmerlisine maruz kalmaktadırlar. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı kriz yaşanan psikolojik çöküntülerden kaynaklı kadına yönelik sadece fiziki şiddeti artırmakla kalmakta, ekonomik açıdan da kadını birçok saldırıya siper etmektedir. Kriz dönemlerinde kadınlar “kemer sıkma politikalarının” başrolünü oynamaya zorlanmakta, eğer çalışıyorsa ilk elden işten çıkartılanlar olmakta ya da çalışılan yerde kadın emeğinin sömürüsü yoğunlaşabilmektedir. Ve böylece kadın tüm yaşadıklarının yanı sıra ekonomik açıdan da bir kez daha şiddete maruz kalmaktadır.

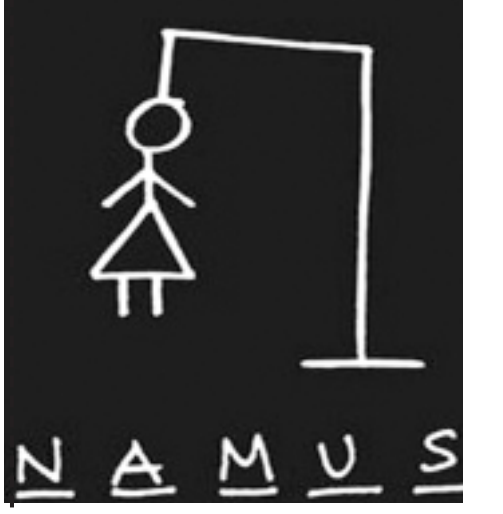
Tüm bunların üzerine, 25 Kasım “**Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü**”nün yaklaştığı şu günlerde kadına yönelik her türlü şiddete karşı gene 25 Kasım'ı yaratanların bizlere rehber olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

3 kadın, 3 direniş sembolü, 3 özgürlük savaşçısı; Mirabel Kardeşler

1960 yılının 25 Kasım'ında 30 yıldır Dominik Cumhuriyetini yönetmekte olan faşist diktatör Rafael Trujillo'nun diktatörlük yönetimine karşı mücadele eden 3 kadın tecavüz edilerek, işkence yapılarak katledilmişti. Bu 3 kadın da diktatörlük karşısında mücadele yürüten kadınlardı, diktatörlüğe karşı direnişi örgütleyen **Clandestina Hareketi**'nin öncülerindendi. **Patria Mirabel, Mineva Mirabel** ve **Maria Mirabel** kardeşler ve bir süre sonra Mirabel Kardeşler olarak anılmaya başladılar. Özgürlüğü çağırdığından “**Kelebekler**” deniliyordu onlara. Aradan geçen uzun yıllara rağmen Mirabel Kardeşlerin mücadelesi ve verdikleri devrimci mücadele sonucunda katledildikleri gün unutulmadı ve 1981'de Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda 25 Kasım tarihi, Mirabel Kardeşlerin anısına “**Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü**” olarak ilan edildi.

Kelebeklerin katledildiği günden bu güne 49 yıl geçti ve öncesinde olduğu gibi bugün de kadına yönelik şiddette değişen hiçbir şey olmadı. Dahası şiddet günümüze kadar katmerleşerek geldi. Mirabel Kardeşler, eşitlik ve özgürlük uğruna mücadele eden kadınlardı ve verdikleri mücadeleden dolayı zalimce bir şiddet ile yaşamlarını yitirdiler. Böylesi bir örnek doğrultusunda bugün bizlere miras kalan 25 Kasım gibi bir günde kadına uygulanan şiddete sadece “cinsiyetten” doğru tanımlamak elbette ki bu mirasın üzerinden atlamak olamaz. **Bizler bilmeliyiz ki kadınları bağlayan her zincir sisteme aittir ve öfkemizi, gücümüzü yönelteceğimiz tek yer de gene sistemin kendisi olmalıdır. Ve gene bilmeliyiz ki bizlere dayatılan karanlık dünyalarımızdaki zincirlerimizi koparıp örgütlü bir bünye ile bu sistemi değiştirmeye soyunduğumuzda, bir kelebek gibi evrimleşmeye yüz verdiğimizde nice “kelebekler” doğacaktır mücadelemizde.**

YORUMSUZ

* Şanlıurfa'nın Viranşehir İlçesi'nde **Zerug Karahan** adlı bir kadın, kocası tarafından silahla vurularak öldürüldü.

* Manisa'da yaşayan **Sermin A.** adlı bir kadın, 14 Ekim'de, boşandığı eşi tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

* 16 Ekim'de, Siirt'te 18 yaşındaki **L.A.** adlı bir genç kadın, şiddet gördüğü eşinden ayrılarak döndüğü “baba evinde” de eşi-ne dönmesi için baskı görünce, intihar etti.

* 25 Eylül'de, **Sıdıka Platin** adlı kadının, kulağının bir bölümü kesen, yüzüne ve kafasına vurduğu darbeler sonucu onu feci şekilde yaralayan eşi, serbest bırakıldı.

* 14 yaşındaki **H.C.**, telefonda tanıştığı A.Ş. tarafından Sakarya'da tecavüze uğradı. A.Ş. çıkartıldığı mahkeme tarafından tutuklandı.

* İstanbul-Ümraniye'de, **R.G.** adlı özürürlü bir genç kadın, kandırıldığı E.B. ve arkadaşları tarafından tecavüze uğradı.

* 22 Ekim'de, Ağrı'da eşinden boşanarak ailesinin yanına dönen **Yasemin Şahin** adlı genç kadın, 16 yaşındaki kardeşi Levent Şahin tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

KİTAP TANITIMI: KADINLAR, İRK VE SINIF

“Kadınlar İrk ve Sınıf” ABD’li siyahi bir felsefe profesörü olan Angela Davis’in 1981 yılında yayımlanan kitabının adıdır. Kitabın çevirisini İnci Çeliker yapmış. 265 sayfa olan kitap, Sosyalist Yayınlar tarafından 1994 yılında yayımlanmış.

Kitapta, Amerika'nın keşfiyle kıtanın doğal zenginliklerinin yağmalanmasına ve kıtanın gerçek sahipleriyle birlikte Afrika'dan ve dünyanın dört bir yerinden getirilen siyahların köleleştirilerek sömürü zincirine sokulmasına tanık oluyoruz. Kadın kölenin hem farklı bir ırka hem ezilen sınıfa hem de ezilen ikinci cinse mensup olması dolayısıyla yaşadığı cinsel baskıyı, sömürüyü, şiddeti okuyoruz. Kitap bunlara karşı kadın kimliğiyle var olmanın mücadelesini veren siyah kadının tüm acılara rağmen onurla yürüttüğü mücadelesinin Amerika özgünlüde bir kesitini sunuyor bizlere.

Angela Davis'in kitabı kadının ezilip sömürülmesinin tanımının aslında bildiğimizden çok daha derin ve çeşitli olduğunu düşündürüyor. Sınıfsal, cinsel sömürünün yayınında ırkçı siyasetin yarattığı derin trajedinin kadın perdesini aralıyor. Siyah ırk mal olarak tanımlayan kölelik sistemi; siyah kadını emeğiyle birlikte bedeninin sahibi olan “beyaz efendisinin” insafına bırakıyor. Kadın ve erkek köle birlikte insanlık dışı yaşam şartlarında, eşit koşullarda çalışıyor. Tarlada, fabrikada, madende, demir atölyelerinde... Erkeğin çalıştığı her işte o da var. **Cinsel kimliği ya da fizyolojisi onun için bir avantaj oluşturmuyor.** Aksine kitaptan köle sahiplerinin kadın kölelere davranışlarını **yararlılığın** yönlendirdiğini öğreniyoruz. Kaba gücünden yararlanılacağına cinsiyetsiz olarak

bakılıyor kadın köleye. Ancak cinsel sömürü yöntemleriyle cezalandırılıp bastırılabilirdiklerinde “**dişi rolleri**” öne çıkarılıyor. Efendisinin cinsel güdülerini tatmin edeceği bir araç olarak ya da bir buzağıyla eşdeğerde tutulan çocukların doğurucusu olarak görülmekten kurtuluyor. Kendisi gibi bebeği de bir mal ve efendisinin onu annesinin göğsünden satmak üzere çekip alması olağan bir durum. Kitaptan uluslararası köle ticaretinin kaldırılmasından sonra köle edinmenin zorlaşması nedeniyle kadının doğurganlığının fiyatının belirlenmesinin kistaslarından biri olduğunu öğrendiğimizde; kadın kölenin isyankarlığı ya da itirazı karşısında bir köle olduğu gerçeği hatırlatılıp tazelenmek için dövülüp kırbaçlandığını, yetmeyip tecavüze uğrayıp öldürüldüğünü okuduğumuzda dehşete düşüyoruz.

Özgürlüğün tutkusunu, yürekleri sarıp ölümü yenileri çoğalttığına isyan, dalgalarını gidererek büyütür. Nitekim bu, köleliğe başkaldırı anlamında da böyle olmuştur. **Köle olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih edenlerin sayısı her geçen gün artmış ve kadınlar da mücadelenin en ön saflarında yer almıştır.** Ancak bu uzun ve zorlu bir mücadeledir. Kaldırılan kölelik ırkçılığın bir devlet politikası haline getirilmesinin toplumda yarattığı etkiyi söylememiştir. Sosyal hayattan dışlandıkları gibi ırkçılık siyah halkın bir gölge gibi peşinde kalmıştır. Tecavüz, hala beyaz egemen terörün bir aygıtı olarak varlığını sürdürüyor. Baskının rutin bir silahı olarak kullanılıyor. Linçler, diri diri yakılmalar gene yaşamlarının bir parçası. “1872 Ku Klux Klan ve Beyaz Camellian şövalyeleri gibi yaşadığı düzen sağlayıcı grupların ortaya çıktığı yılı takip eden dönem boyunca ye-

ni bir önyargı uyduruldu. Linçler beyaz halk üzerinde siyah egemenliğini önlemek için bir önlem olarak sunuldu”. (Syf: 176)

Bunlar ve daha fazlasını ırkçılığın, cinsiyetçiliğin kan donduran, kahreden etkisini ve aslında bunun kimlere hizmet edip, neyin amaçlandığının ipuçlarını Angela Davis'in acı ve öfkeyle yoğrulmuş kitabında bulacaksınız. Benzer politikaların ülkemizde ve dünyada yaşama geçirildiğini zihninizde tazelediğindeyse acı ve öfkeniz katlanacak. Tıpkı ABD'nin uşaklığını yapan Dominik Cumhuriyetinde efendilerinin politikalarını uygulayanların **Mirabel Kardeşlere** tecavüz edip, sonrasında katletmeleri karşısında hissettiklerimiz gibi...

(Gebze Kadın Hapishanesi'nden tutsak Partizan)

KESK'li kadınlar tutuklu arkadaşları için yürüdü

28 Mayıs'ta örgütlü emek güçlerine yönelik yapılan operasyonlarda KESK Genel Merkezi ve şubelerine baskınlar düzenlenerek 35 emekçi gözaltına alınmış ve 22'si de tutuklanmıştır. Türkiye polisinin “Terörle Mücadele Yasası”ndaki son değişikliklerden sonra son yıllarda merkezi olarak düzenlediği operasyonlarına bir yenisi de 6 ilde yapılan baskınlarla bu şekilde elenmiştir.

Yaklaşık 5 aydır tutuklu bulunan emekçilerin serbest bırakılması için Türkiye'nin birçok ilinden Ankara'ya gelen **KESK'li kadınlar**, Adalet Bakanlığı'na yürüyerek eylem yaptı ve **19 Kasım'da İzmir'de** görülecek KESK'lilerin duruşmasına da katılacaklarını belirtti. Türkiye'nin birçok ilinden gelen çok sayıda KESK'li kadın, YKM önünde bir araya geldi. Adalet Bakanlığı'na kadar yürüyen kadınlar, “KESK'li tutuklulara özgürlük” pankartı, “**Vardık, varız, var olacağız**”, “Adalet istiyoruz”, “**19-20 Kasım'da mahkeme öndeyiz**” sloganları atıldı. Burada konuşan Eğitim-Sen Genel Başkanı **Zübeyde Kılıç**, şu an tutuklu bulunan ar-

kadaşlarının alanlarda sendikal, barış ve kadın mücadelesine öncülük etmiş kişiler olduğunu ifade ederek, hepsinin ortak paydasının “örgütlü güç” olduğunu söyledi.

Arkadaşlarının gözaltına alındıkları andan itibaren hukuksuz uygulamalara maruz kaldığına dikkat çeken Kılıç, Gülçin İsbert'in erkek jandarmalar tarafından otobüsten indirilerek üst aramasının yine onlar tarafından yapılmak istenmesini örnek gösterdi. Bergama Hapishanesi'nde kalan arkadaşlarından kötü haberler geldiğini ifade eden Kılıç, koğuş aramalarının erkek gardiyanlar tarafından yapılmasının kabul edilemeyeceğini belirterek, hasta olan **Elif Akgül** ile **Süeda Demir** arkadaşlarının tedavilerinin diğer tüm hasta tutuklular gibi yapılmadığına dikkat çekti.

Kılıç, arkadaşlarının bugüne kadar serbest bırakılmalarını KESK'li ve KESK'li kadınları yıldırma politikalarının sonucu olduğunu vurgulayarak, “KESK'li kadınları tutuklamak emek barış demokrasi ve kadın mücadelesini tutuklamaktır. Bizler arkadaşlarımızın mahkemesinin olduğu gün orada olacağız” dedi. (H. Merkezi)

BİR GÜN... AMA MUTLAKA!

Sabah serinliğinin düştüğü çiglerle kaplı otlara basarak ilerlerken, aramızda çizgi gibi izler bırakıyorduk. Gün doğumunu selamlayan kuşlar, havayı civıltılarıyla dolduruyordu. Devriye bölgesine vardığımızda kuş sesleri arasından farklı sesleri yakalamaya, alacakaranlıkta gözlerimizle etrafı taramaya çalışıyorduk. Gözümüz kulağımız dört bir yanı kollasa da randevudaki yoldaşların geleceği istikamete çevriliyordu en çok. Yeni gelecek yoldaşları ilk biz karşılayacaktık, sabırsızlığımız bundandı. Ama gelen olmadı. Devriye görevini devralmaya gelen birimdeki yoldaşlardan aldık müjdeyi; beklenen yoldaşlar gelmişti. Başka bir istikamete kullanmışlar. Ne de olsa gerilla için her yol, adım basılabilecek her yer patikadır... Güvenliği zayıflatmamak için ve tabii yeni gelen yoldaşları bir an önce görmenin, onlarla tanışmanın sabırsızlığıyla hızla görevi devrediyor, koşar adım konaklama yerine ilerliyoruz.

Yeni gelen yoldaşlar yeni haberler demektir. Umu-dun daha da büyümesinin müjdesidir onlar. Coşku ve mutluluk anlamına gelen armağandır her biri. Kalabalık bir grupla karşılaşıyoruz konaklama yerinde. Tüm yoldaşlar yeni gelen yoldaşların etrafını sarmış, sohbet çoktan kuyulaşmış. Kucaklaşıyoruz, tanışıyoruz. Her zamanki gibi dikkatimizi ilk olarak "yaşlı" ve de çok genç olan yoldaşlar çekiyor. Ama bir tanesi var ki adeta çocuk; **Aşkın yoldaş**.

Yeni gerillalara hemen yeni isimler konulur. Onlar için yeni olan bu alanda eski bir gelenektir bu; toprağa düşenlerimizin mücadelelerini, silahlarını, kararlılıklarını devralmanın bir simgesidir onların ismini almak. **Aşkın**'ımızda **Doğan Altun** yoldaşın ismi veriliyor.

Doğan yoldaş, sadece küçüklüğü ile değil yüzü ile de dikkatimizi çekiyor kimimizin. Bu yüzü daha önce görmüş gibi hissediyoruz. Gizlilik gereği herhangi bir şey de soramıyoruz. Sonradan anlıyoruz; yüzü, amcası olan hain **Selahattin Günel**'e benziyor. Doğan yoldaş, zamanında sevdiği amcasının bir hain olduğunu öğrenince şaşırılmış, etkilenmiş. Fakat bilinci ve mantığı ile hareket ederek o haini değil, yine akrabası olan **Bahattin Günel** ve **Sinan Günel** yoldaşların yolunu izliyor, hep ileri akıyor: Devrim için ileri.

Yüreğine koca bir dünyayı sığdıranlar, halkın acısını, öfkesini, mutluluğunu, umudunu içinde taşıyanlar için dur-durak olur mu hiç? Sarılıyor her şeye Doğan yoldaş. Bedeni, yaşı küçük olsa da büyük bir yüreği ve büyük idealleri var.

Sürekli kendini aşma, hep ileri atılma isteği ile kendini devrime sundu. Açıklığı ve mütevazılığı, onun hızlı gelişiminin önemli nedenlerindendi. Duru bir su gibiydi; baktığımızda içini görebileceğiniz. **Bu açıklığın nedeni yoldaşlara, partiye olan güveniydi...** Sevinci ni, özlemlerini, hatalarını, sorunlarını rahatlıkla, kendini gizleme, "koruma" kaygısı gütmekten açar, anlatırdı... Kapalılığın, bir bataklık gibi sürekli insanı geri yanların, zaafının içine çektiğini tez öğrenmişti.

Alçakgönüllüydü... Çok biliyor gibi görünmeye çalışmaz, bilmediği her şeyi rahatlıkla sorardı. Bilmediği şeyler açığa çıktığında gururu kırılmazdı; aksine büyük bir merak ve hevesle öğrenmeye çalışırdı. Eksiklik-

lerine gülmesini bilirdi, çünkü onları fark ettiğinde bir yıkımı değil, uğraşılacak-ilerleminin adımlarını atacağı bir yenilenme olanağı olarak görürdü...

Meraklıydı, her şeye karşı oldukça ilgiliydi. Hep kendini yeni görevlere önerir, deneyimi olmayan şeylere çekinmeden girerdi...

Doğan yoldaş ilkokulu yarıda bırakmıştı. Gençcik yaşında bir matbaada işçi olarak çalışmaya başlamıştı. Bu çalışma deneyimi, yaşadığı ekonomik zorluklar onda emek bilincini ve disiplinli olmayı geliştirmeye de yaratmıştı. Gerillaya yeni katılan, özellikle öğrenci kökenli yoldaşlar, daha sert olan askeri disiplin konusunda en başlarda zorlanırlar da o bu konuda zorluk yaşamamıştı... Emek bilinci ile maddi değerlerimizi korumaya özen gösterir, yoldaşları bu konularda yönlendirirdi. Ama emek bilinci, sadece maddi değerlerle sınırlı değildi. En büyük emek, insana verilen emektir. O da yoldaşlara, kitle faaliyetinde halka karşı bu sorumluluğunu en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyor, aynı zamanda yoldaşların kendisine verdiği emekleri boşa çıkarmıyordu.

Okul eğitimini yarıda bıraktığı halde, okuma ve yazma konusunda büyük çaba harcıyarak geliyordu gün geçtikçe. Militanlık, özünde politik bilinçtir çünkü. Yoksa tek başına askeri yetkinlik değildir. Askeri yetenekler de dâhil her türlü gelişimin motor gücüdür politiklik... Parti, devrim sorunları, an'ın sorunlarını doğru kavrayıp çözüm üretebilmeye de kendine bir sorumluluk olarak görüyordu. Kendini sadece "askeri bir gerilla" olarak sınırlandırmadı hiçbir zaman. Geçici Kış Üssü'nün saba-

hin çok erken saatlerinden akşam geç saatlere dek süren yoğun eğitimlerinin ve yorucu faaliyetlerinin sonunda, herkes bitkin düşüp yatma vakti geldiğinde, uymaya çalışırken, komutan yoldaştan izin alarak uykusundan feragat edip gaz lambasının kısık ışığında okumayı tercih eden az sayıda yoldaştan biriydi o...

Yine kitle faaliyeti, operasyonlar ve eylemlerle oldukça yoğun geçen faaliyet dönemlerimizde de bir molada veya kısa konaklayacağımız dinlenme yerinde yeleğinin sırtında taşıdığı kitabı açıp okurken görebilirdiniz onu.

Girdiği sayısız çatışma ve eylemlerdeki coşkusu ve militanlığı ile hep öndeydi... Ateş üstünlüğümüz karşısında düşmanın silahlarının susması, ilk kez deneyeceğimiz bir bombayı kullandığında düşmanın şaşkına dönüp ateşi kesmesi, bir şortlandi devirip düşman askerlerine kayıp verdirerek şehitlerimizimizin hesabını sormamız ve benzeri nicelerini yaşarken de anlatırken de o taşkın coşkusu üzerindeydi hep. Düşman bilinci sürekli diri idi. Operasyonların çok yoğun olduğu, her gün sık sık düşmanla karşılaşma ve çatışmaların yaşandığı günlerden birinde, düşman operasyonlarda koku takibinde kullandığı köpeği oracıkta sessizce öldürmüşlerdi, onun fikriydi bu.

Elbette herkes gibi o da hatalar yaptı, disiplin cezaları aldı. Fakat hataları, zaafaları karşısında geri adım atmadı... Eleştirileri diklakte alıp kendini gözden geçirerek ve bunların sonunda daha da güçlenerek üstesindedi... Hataları, eleştirileri kendisini ileri taşımanın, değişimin basamakları olarak kullanmayı bildi. Açık yüreklilikle öz eleştirisini verip kendini sorgulayarak, hatalarını bir yıkım değil, yeniden inşa aracı olarak gördü. Zaafalarını mahkûm ederek ilerledi.

Bu açıklık, coşku, özveri, yalınlık her şeyiyle biz olmanın, küçük-bireyci kaygılardan arınmanın sade ve açık ifadeleridir... Yaşamın, doğanın zorlukları, ihanet, düşmanın saldırıları, kayıplar, bu bağlılık ve coşkuyu hiçbir zaman yok edemedi, aksine hep kamçılardı.

Doğan'ımız, sevgili ufaklığımız kuru toprağın yağmur damlalarını hızla emmesi gibi doğruları içine çekip sindiriyordu. Ve **Muharrem Yiğitsoy** yoldaşın şehit düştüğü pusuda, o yine aynı tereddütsüzlük ve bağlılıkla yoldaşları ve dostları korumak için ateş hattında kalmış; o esnada yaralanmıştı. Günlerce süren çatışmalar sonucunda kendisi gibi yaralı olan **Cafar Kara** yoldaşla birlikte, grubu engelleyip riske sokmamak için kendilerini bırakmalarını istemişler; sloganları ve mermileri ile direyerek, çatışarak şehit düşmüşlerdi.

Çatışma sonrası bir köye giden gerillalar evde gündüzlüklerine bir lokma bile koymamış ve sürekli ağlayan bir kadınla karşılaşmışlar. Yoldaşlar halkı öyle etkilemiş, öyle kaynaşmışlardı ki, halk kendini unutmuş şehitlerin yasını tutmaktadı. "**Geliyorsunuz, kendinizi sevdireyorsunuz sonra da şehit düşüyorsunuz**" diye sitem eder gerillalara kadın...

Şimdi o dağlarda onların adımladıkları patikaları yeni savaşçılar adımlıyor; onların isimlerini, silahlarını, kararlılıklarını kuşanan yeni savaşçılar.

Bir gün yeryüzü cennet olacak. Mavi göğün altında çiçeklerle kaplı yeryüzünün üstünde yeni bir dünya kurulacak, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya. Ancak onların emekleri ile büyüyüp, kanları ile sulanmış topraklarla var olacak o güzel dünya. Bir gün. Ama mutlaka!

(**Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nden bir yoldaş**)

Tuncay Çarıkçıoğlu;

1962 yılında Kastamonu'da dünyaya gelen Tuncay Çarıkçıoğlu, 1982 yılında İstanbul Mühendislik Fakültesi'nde okurken Partizanla tanıştı. İleriye, gelişmeye açık yönleri ile hızla kendini yenileyerek öne çıktı. 1985 yılında düşmanın bir operasyonunda gözaltına alındı. İşkencehanelerde düşmana kök söktürdü. Mahkemede de aynı tavrını sürdürdü. İki yıllık tutsaklıktan sonra dışarı çıktığında gençlik alanında faaliyete devam etti. **İsmail Oral ile birlikte gençlik faaliyetini kurumsallaştıran ilk önderler arasındadır.** 1989'da gerillaya katılmadan önce Kayseri, Sivas ve Çukurova'da faaliyet yürüttü. Gözlerinin bozuk olmasından dolayı gerilla alanında ciddi zorluklar yaşadı. Ancak hiçbir fiziksel zorluğun faaliyetin önünde engel olamayacağı bilinci ile hareket etti. **2-3 Kasım 1992'de Tokat Almus'ta bir randevu yerinde düşman tarafından kurşunlanarak katledildi.**

Pusula

Devrimci çalışmalarda güven istenilmez, yaratılır...

Devrimci çalışmalarımızda, kadro ve militanlara duyulan ihtiyacı dikkate aldığımızda ilişkilerin dejeneren olmadığı ve gelişme olanaklarının görece daha fazla olduğu alanlara öncelik tanımak dönemsel bakımdan yanlış değildir. Bu bazen bir il olabilir, bazen bir semt veya fabrika... Dönemsel bu yoğunlaşma politikası, daha yeni **aktif güçlerin** açığa çıkmasını sağlar. Ortaya çıkan bu yeni güçlerle hem alanın faaliyetini daha da derinleştirmek hem de yeni çalışma alanlarına açılmak mümkündür.

Bu anlayışı daha da somutlayacak olursak, geçmişte devrimci çalışmanın çok yoğun olduğu bazı alanlarda, gerek devrimcilerin çalışma tarzlarından kaynaklı yaptıkları hatalar ve gerekse devletin yoğunlaşan saldırıları, çok yönlü ve kapsamlı yozlaştırma planları dev-

rimci çalışmalara daha mesafeli bir duruşun ortaya çıkmasına vesile olmuştur. Bu, somut bir gerçek ve bu gerçeği değiştirmek çok ciddi bir emek ister. Yeni bir devrimci heyecan ve coşkun ortaya çıkmasına ihtiyaç duyar. Oysa derin bir yıpranmışlığın yaşanmadığı emekçi semtlerde ortaya konulacak iradi çabalarla daha kısa sürede olumlu sonuçlar almak mümkündür. Elbette ki bu, gerilemenin ve devrimcilerle karşı önemli oranda güvensizliklerin yaşandığı alanlarda tümünden faaliyetin terki anlamına gelmez. Bilakis, kaybedilen güveni yeniden kazanmak, yaşanan dağınılıkları gidermek için ısrarcı tutum sürdürülmelidir.

Bu tür alanlara müdahale ederken objektif, ilkeli ve kazanıcı bir tutum izlemelidir. Öncelikle bizden kaynaklı olan hataları nedenleriyle birlikte orta-

ya koymalıyız. Böylesi durumlarda eleştiriler çok sert ve uç noktada olabilir. Eleştiri sahiplerinin, söylediklerinde ne kadar tutarlı ve samimi oldukları tartışılmaya muhtaç olabilir. **Bu tür durumlarda doğru tutum, doğruya doğru yanlışla yanlış diyebilme duruşudur.** Uzun vadede kazandıracak ve doğru anlayışı yerleştirecek olan bu pratik tutumun kendisi olacaktır. Burada önemli olan en az ilkeli tutum kadar, kazanıcı ve ikna edici bir pratiğin izlenmesidir. Önyargılı, tepkili yaklaşımları sorgulatacak bilimsel tutumu, sabırlı yaklaşımı gösterebilmektir.

Bu noktada kimi yazılarımızda da vurgu yaptığımız gibi çalışmaların denetimi de önemlidir. Var olan örgütlü güçlerin güçlü ve zayıf yanlarının tespiti, zayıflıkların giderilmesi, yeteneklerine göre görevlendirmelerin yapılması için denetim zorunludur. Yerinde ve zamanında yapılacak her denetim, ortaya çıkabilecek olumsuzlukları zamanında önler. Denetim, yalnız müdahaleyi içermemektedir. Aynı zamanda altlardan öğrenmeyi, örgütsel düzenlemeler ve hedefler noktasında daha so-

mut politikaların belirlenmesini sağlar.

Tüm bu projelerin sağlıklı bir tarzda uygulanması için, gerçek manada bir **yoldaşlık ilişkisinin** yaratılması gerekir. **Gerçek yoldaşlık; karşılıklı güvendir, yapıcı eleştiridir, hatalara karşı özleştirel bir tutum izlemedir.**

Bunların yanı sıra mücadeleyi daha ileri mevzilere taşımak için, bütünün sorunlarına kafa yormak ve sorumluluk taşımaktır. Tüm bunların asgari düzeyde uygulanması, sınıf mücadelesi içinde kendimize biçtiğimiz misonondan, ideolojik duruştan bağımsız değildir. Ama şu da bir gerçek ki; ortak üretim, kolektif çaba, karşılıklı güvenin ve paylaşmanın temelini oluşturuyor. Üretilmeden, paylaşılmadan güven ilişkisi yaratılmaz. **Güven, pratik bir sorundur; mücadele alanlarında yaratılır. Ve her bakımdan yoldaşça bir yaklaşım ortaya koymakla sağlanır.**

Ortak üretimde, pratik mücadelede soyut güven söylemlerinin fazla bir değeri yoktur. Acıların, sevinçlerin, kaygıların paylaşımıdır güveni yaratan;

söylemde amaçları aynı ama pratikte icraatları ve öncelikleri farklılaşanların arasındaki güven ilişkisinin zedelenmesi gayet anlaşılır bir durumdur. Bu demektir ki; sarsılan güven ilişkisinin yeniden tesisi ancak pratik mücadeleyle olur.

En geniş yığınları birleştirme hedefi olan komünistlerin, öncelikle varolan toplumun gerçekliğini doğru okumaları gerekir. Nedir o gerçeklik? Sistemin ideolojik zehirlemeleri, bencil-bireyci yaşama tarzı devrimci çalışmada hedef kitlemiz olan kesimleri önemli oranda sarıp sarmalamıştır. Dolayısıyla devrimci saflara katılan her birey, bu hastalıklarıyla birlikte geliyor. Bu da bize her koşulda ikili görevler yüküyor. İçte olanı; ideolojik olarak eğitime, burjuva alışkanlıklarına karşı mücadele etme; dışta olanı ise; yakınlaştırmak için ikna edici-birleştirici bir siyaset izlemelidir. Özellikle burjuva alışkanlıklarının parti içindeki yansımalarını ciddiye almak lazımdır. Bu ciddi yaklaşım hem ilkeli mücadeleyi hem de kazanmayı içermelidir.

Devrimci çalışmalarda birleştirici

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hızırılan şehitleri

1 Kasım 1999 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızırılan Deresi mevkiinde TC askerlerinin pususu sonucu **Barış Aslan** ve **Cem Ergüldü** şehit düştü.

Barış Aslan; Hakan kod adlı Barış Aslan 1978 yılında Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karabalı köyünde dünyaya geldi. 1991 yılına kadar burada yaşadı, daha sonra Almanya'ya gitti. Hamburg'ta hem okumuş hem de mücadele yürütmüştür. 1998 yılında ülkeye gelen Aslan, kendisinden önce gerillaya katılan Hakan Karabulut'un şehit düşmesinden de çok etkilenerek dağların doruklarındaki yerini almıştır.

Cem Ergüldü; Dersimli Kürt bir anne ile Yunanistan göçmeni bir babanın çocuğu olarak 1980 yılında İzmir'de dünyaya gelen Cem Ergüldü, 1996 yılında gençlik alanında mücadeleye başladı. Lise alanında birçok görev üstlenen Cem, Partizan tarafından Bergama köylülerinin mücadelesine katkı sunmak amacıyla gerçekleştirilen eylemlerde görev aldı.

Fethiye Batmaz; 1976 yılında Dersim Ovacık'a bağlı Ada köyünde doğdu. 1993 Eylül'ünde lise son sınıfta iken gerillaya katıldı. 7 Kasım 1993'te Dersim Hozat'ta çıkan çatışmada şehit düştü.

Doğan Erdem; Erzincan Tercan doğumlu ve kod adı Bektaş olan Doğan Erdem, bir Halk Ordusu gerillası iken Kasım 1984'te çığ altında kalarak yaşamını yitirdi.

Ali Haydar Aslan; Ali Bom kod adlı Ali Haydar Aslan 1957 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesi Sındam köyünde dünyaya geldi. 8 Kasım 1983'te Nazimiye merkezinde bombalı pankart asmak isterken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

Nubar Yalımyan; Ermeni milliyetinden olan Nubar Yalımyan 1957 yılında Mardin'in Silopi ilçesinde doğdu. Geçim sıkıntısı nedeniyle ailesinin İstanbul'a yerleşmesi ile birlikte Surpraç Ermeni Lisesi'ne yazılır. Ancak buradan Mardin'den geldiği ve Ermeni olmadığı ileri sürülerek atılır. Bir süre matbaada çalıştıktan sonra Dericiyan Lisesi'nde öğrenim hayatına devam eder. 1976 yılında Partizanla tanışır. Hollanda'ya gittiği 1978 yılına kadar aktif mücadele eder. Hollanda'da mücadelesi düşmanı rahatsız eder. Bunun sonucunda 5 Kasım 1982'de Hollanda'nın Utrecht kentinde bıçak darbeleri ve tabanca kurşunlarıyla MIT tarafından katledilir.

Necdet Oynargül; 1959 yılında dünyaya gelen Necdet Oynargül Balıkanlıdan yaşadığımız coğrafyaya göç etmiş bir ailenin çocuğudur. Genç yaşında Partizanlarla tanışır. Kısa sürede kendini geliştirmesi üzerine askeri komitede görevlendirilir. Kasım 1980'de MIT'ten Ahmet Öztürk'ün cezalandırılmasının ardından düzenlenen operasyonda aynı alanda faaliyet yürüttüğü yoldaşları ile birlikte tutsak düşer ve aman dertirir cellâtlarına. İşkenceciler onu İstanbul Çağlayan'da bir gecekondu semtinde kurşunlayarak katleder.

Hasan Gazoğlu; Kasım 1980'de Necdet Oynargül'ün katledilmesinin ardından yapılan operasyonda gözaltına alınan Hasan Gazoğlu Be-yoğlu Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye katledilir.

Veli Karasu ve Eşref Şahlar; Adana'da öğrencilik yıllarında Partizanlarla tanışan Veli Karasu ve Eşref Şahlar 8 Kasım 1979'da İGD, DDKD, SGB ve Emeğin Birliği sosyal faşistlerinin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledildiler. Partizanların karallığı militanlığı karşısında çareyi onları katletmekte bulan sosyal faşistlerin ele başları Partizanlar tarafından cezalandırılır.

Hüseyin Akdemir, Rıza Akdemir; 1949 Erzincan Çayırılı doğumlu olan Hüseyin Akdemir devrimci düşüncelerle Erzincan Erkek Sanat Enstitüsü'nde tanışır. Öğrenci birliklerinde aktif olarak görev alan Hüseyin Akdemir 1975 yılında Erzincan'da çıkan olaylarda ezilen emekçilerin yanında yer alır. Çayırılı'da o yıllarda görev yapan polis Ömer Usta'nın faşistlere hedef gösterdiği Akdemir, ÜGD üyesi faşistler tarafından 10 Kasım 1976 akşamı işyerinden evine giderken kardeşi Rıza Akdemir ile birlikte pusuya düşürülür. Bıçak, nacak ve sopalarla saldırıya uğrar. Hüseyin bu saldırıda şehit düşerken orada yaralanarak hastaneye kaldırılan kardeşi Rıza Akdemir bir hafta sonra 17 Kasım 1976'da yaşamını yitirir.

değil ayrıştırmacı, yapıcı değil yıkıcı bir tutum izleyenler özünde devrimciliği içselleştirmemişlerdir. Bu konuda Mao yoldaşın gençliğe hitaben yaptığı bir konuşmada ortaya koyduğu şu değerlendirmelere kulak vermeliyiz: "**... Bir gencin devrimci olup olmadığını tayin etmek için ölçüt nedir? Bunun nasıl fark edebiliriz? Bunun için bir tek ölçüt vardır; bu, onun geniş işçi ve köylü yığınlarıyla birleşmeyi isteyip istemediği ve bunu gerçekten yapip yapmadığıdır.**"

Başkan Mao'nun ortaya koyduğu bakış açısına uygun olarak hareket edersek, devrimci militanları değerlendirmede; kitlelerle olan ilişkileri, yani, en geniş kesimleri kazanma, birleştirme çabaları ana kriterlerden biri olacaktır. Kitlelere gitmeyen, geniş kesimleri birleştirip harekete geçirme siyasetine yabancı olan bir devrimcilik tartışmaya muhtaçtır. Böyle bir devrimciliğin söylem düzeyinde parlak cümleler etmesinin pek bir değeri yoktur. Çünkü bu, ışksız bir parlaklıktır; aydınlatacak ve harekete geçirme gücünden yoksundur.

Hükümeti kesinlikle yeneceğiz!

Lalgarh'taki mücadele kadınların yönetime katılmasında ve Adivasi halkının gerçek demokratik yöntemlerle sürece dahil olmasında bundan önceki isyanlara nazaran daha üst bir aşamayı temsil etmektedir.

17 Ekim tarihinde *Open* Dergisi'ne röportaj veren **Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Genel Sekreteri ve Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu Başkomutanı Ganapathy Yoldaş** Hindistan'daki devrimci mücadele üzerine görüşlerini paylaştı.

Asıl adı **Mupalla Laxman Rao** olan Ganapathy yoldaş 1991'de HKP (ML) Halk Savaşı'nın Genel Sekreterliğine gelmiş, iki Maoist partinin birleşmesinin ardından da görevini sürdürmüştür.

Gazetemizde de ayrıntılı şekilde yer verdiğimiz Batı Bengal'in Lalgah bölgesinde on binlerce insanın HKP (Maoist)'in önderliğinde gerçekleştirdiği silahlı ayaklanma ile devleti kovmaları ve kurtarılmış bölgelerinde halk iktidarının nüvelerini oluşturmaları HKP (Maoist) tarafından Yeni Naksalbari* olarak tanımlanmıştır. **Ganapathy yoldaş Lalgah'taki kitle isyanının hem Batı Bengal Eyaletinde hem de ülke genelinde ezilenlere yeni umutlar verdiğini belirterek bu isyanın kitle hareketinde yeni bir modelin oluşmasına sebep olduğunu da sözlerine ekliyor.** Hindistan'da daha öncesinde Maoistlerin de desteklediği çeşitli isyanlar, militan mücadeleler yaşanmıştı. Manipur'da, Kaşmir'de, Dandakaranya'da ordu güçlerinin halka yönelik zulmüne ve Kalimganagar Katliamı'ndan sonra Orissa'da benzer mücadelelere imza atılmıştı. Yine Singur ve Nandigram'da da militan kitle eylemleri gerçekleşmişti. Ancak bu mücadeleler muhalefetteki egemen sınıf partileri tarafından kendi seçim hesaplarına kanalize edilebilmişti.

Ancak Lalgah'taki hareket çok daha geniş çaplı ve siyasi bir kitle hareketi olarak tüm parlamenter partileri hedef almış durumda. Lalgah halkı seçimleri boykot etmiş, tüm gerici parlamenter partilere öfkesini ortaya sermiştir. Ayrıca Lalgah'taki mücadele kadınların yönetime katılmasında ve Adivasi halkının gerçek demokratik yöntemlerle sürece

ce dahil olmasında da diğerlerine nazaran daha üst bir aşamayı temsil etmektedir.

Ganapathy yoldaş, Maoistlerin sürece önderlik etmesinin devletin koluk kuvvetlerinin yoğun baskısı altında sömürülen halkın yanında uzun yıllardır verdikleri mücadele sonucunda kazandıkları güvenin ürünü olduğunu ve **düşmana karşı kararlı şekilde savaşanların halkın güven ve saygısını kazanacağını ifade etmektedir.**

Ganapathy yoldaş, devletin hazırlıklarına başladığı büyük çapta askeri hazırlığa karşı tüm güçleriyle direneceklerini, halkın yanında olacaklarını ve **halkın davasına daha geniş kitleleri daha militan mücadeleler için seferber ederek cevap vereceklerini** vurgulamaktadır.

Devlet yetkilileri Lalgah'da düzenleyecekleri operasyonun gerilla karşıtı mücadele için bir laboratuvar işlevi göreceğini belirttiler de bu isyandan Maoistler de önemli dersler çıkarmıştır. **Kendi beklentilerinin ötesinde bir isyanın gerçekleştiğini vurgulayan Ganapathy yoldaş, devrimci siyasetten etkilenen ileri kitleden insanların yardımıyla sıradan halkın mücadele taktiklerini tespit ettiklerini, kendi öz örgütlerini oluşturduklarını, taleplerini belirlediklerini, çeşitli düzeylerde mücadele biçimlerini iç içe kullandıklarını ve bu şekilde faşist saldırılara karşı direnebildiklerini açıklamaktadır.** Bu nedenle Lalgah halkının mücadelesi yalnızca Bengal'de değil tüm ülkede destek ve sempati toplayabilmiştir.

Maoistler devletin hazırladığı büyük saldırıya karşı ülkedeki tüm ilerici demokratik güçlerin geniş bir birleşik cepheye buluşması çağrısını yapmakta ve Bengal halkının silahlı direnişi de içeren militan kitle hareketi ve Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun (PLGA) güçlerinin birleşmesi ile saldırıyı püskürtmelerini eklemektedir.

Gazetemizde de ayrıntılı şekilde yer verdiğimiz Batı Bengal'in Lalgah bölgesinde on binlerce insanın HKP (Maoist)'in önderliğinde gerçekleştirdiği silahlı ayaklanma ile devleti kovmaları ve kurtarılmış bölgelerinde halk iktidarının nüvelerini oluşturmaları HKP (Maoist) tarafından Yeni Naksalbari olarak tanımlanmıştır. **Ganapathy Yoldaş Lalgah'taki kitle isyanının hem Batı Bengal Eyaletinde hem de ülke genelinde ezilenlere yeni umutlar verdiğini belirterek bu isyanın kitle hareketinde yeni bir modelin oluşmasına sebep olduğunu da söylüyor.**

Operasyonlara karşı kitle desteği

Ganapathy yoldaş devletin merkezi güçlerinin hazırlandığı büyük saldırının kendileri için yeni bir durum teşkil etmediğini, zaten yıllardır aralıksız süren askeri operasyonlara karşı savaştıklarını, önceki hükümetlerin de benzeri iddialarla yola çıktığını ancak bu mücadelenin sonucunda güçlerinin 2 veya 3 eyaletten 15 eyalete çıktığını ve aldıkları önemli kayıplara karşın PLGA'nın büyük zaferlere imza attığını ifade etmektedir. **Maoistlerin aralıksız devam eden operasyonlara karşı direnebilmelerinin en önemli nedeni ise kitlelerin yoğun desteği ve mücadeleye aktif katılımıdır.** Bu durumu sürdürdükleri takdirde Maoistlerin kimi kısmi yenilgilere karşın nihai zaferi elde edecekleri açıktır. Çünkü tarihi yapan kitlelerdir ve baskıya, zulme dayanan hiçbir diktatörlük ile lebet ayakta kalamayacaktır.

faili meçhullere, polis zulmüne karşı çıkanların terörist olarak suçlanacağını belirtmekte ve asıl teröristlerin halkın günlük yaşamında terör estiren gerici sınıfların temsilcileri olduğunu eklemektedir.

Ganapathy yoldaş bu saldırıların yoğunlaşmasının bir diğer sebebinin Maoistlerin hızlı şekilde güçlenmesi olduğunu göstermektedir. Maoistlerin önderliğinde ülkenin birçok bölgesinde hayat bulan **gerçek demokrasinin ve yeni kalkınma modelinin** büyük ilgiyle karşılandığını ifade eden yoldaş, devletin yeni ve gerçek alternatiflere tahammülü olmadığını ve bunların ülke çapında gerçek bir alternatif dönüşmeden bastırmaktan yana olduğunu açıklamaktadır.

Psikolojik savaş argümanları, pratikte parçalanıyor!

Hint devletinin HKP (Maoist)'in önder kadrolarının yaşlı ve hasta olduğu üzerine yaptığı propaganda-

kence yaptığını, yine hayatını mücadeleye adanmış **Niranjan Bose** yoldaşın 92 yaşında şehit olana kadar devrimci propagandayı sürdürdüğünü, birçok "yaşlı" yoldaşlarının günde 16-18 saat çalıştığını ve saatlerce yürüdüklerini ifade etmektedir.

Ancak son yıllarda merkezi düzeyde önemli kayıplar aldıklarını kabul eden Ganapathy yoldaş bunlar üzerinde çalıştıklarını, illegal mücadelede daha fazla ustalaşma doğrultusunda adımlar attıklarını belirtmekte ve son yıllarda partilerinin düşmana verdiğini kayıpların çok daha fazla olduğunu eklemektedir.

Partinin daha önceki açıklamalarında bahsi geçen, Maoistlerin 80'li yılların başlarında LTTE'den (Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları) askeri eğitim aldığı bilgisini düzelten Ganapathy yoldaş bunun doğru olmadığını, partilerinin çeşitli çabalarına karşın LTTE'nin iki parti arasında resmi ilişki kurmayı bilinçli olarak reddettiğini ancak 80'lerin sonla-

empyralizmle, özellikle de ABD empyralizmiyle, İsrail'in saldırgan tutumunun sonucu olduğunu, empyralizmin aynı zamanda İslami köktencililiği Suudi Arabistan, Kuveyt, Körfez Ülkeleri, Irak gibi birçok ülkede desteklediğini belirtmektedir. Direnişçi hareketlerin empyralizme karşı anti-empyralist bir yanının var olduğunu ancak gerici ideolojilerine karşı çıkılması gerektiğini ifade ederek Maoistlerin "küresel teröre karşı savaş" adı altında empyralist saldırganlığa karşı çıktığını, **yalnızca Maoistlerin önderliğinde her milliyetten ve dinden halkın gerçek anti-empyralist mücadeleyi sürdüreceğini ve sınıf birliğini sağlayacağını, Müslüman kitleler içinde komünistlerin ve demokrat-seküler güçlerin faaliyetlerinin oldukça önemli olduğunu vurgulamaktadır.**

Nepal'deki gelişmeler konusunda görüşlerinin sorulması üzerine Ganapathy yoldaş, partilerinin görüşlerini birçok kez ifade ettiklerini, BNKP (Maoist)'in komprador-federal partilerle ittifak yapmasını doğru bulmadıklarını belirtti. Prachanda'nın hükümetinin Hindistan'ın çıkarlarına zarar vermediği sürece yönetimde kalabileceğini belirten Ganapathy yoldaş, Nepalli Maoistlerin Hindistan'ın çıkarlarına karşı gelmeye başladığında da Hindistan'ın müdahale edip UML'yi hükümetten çektiklerini, böylece Prachanda'nın hükümetinin düştüğünü göstermekte ve Nepalli Maoistlerin taktik adı altında izledikleri barışçı çizginin sağ oportünist bir çizgi olduğunu düşündüklerini eklemektedir. **Son dönemde BNKP (Maoist) içinde yükselen iç mücadeleden umutlu olduklarını, köklü bir devrimci geleneğe sahip olan Nepalli Maoistlerin hatalarından döneceklerine inandıklarını vurgulamaktadır.**

Ganapathy yoldaş Halk Savaşında stratejik savunma aşamasında olduklarını, kimi savaş alanlarında inisiyatifin kendi ellerinde, kiminde ise düşmanda olduğunu, son 3 yılda partilerinin gerilla alanında önemli ilerlemeler ve başarılar kazandığını açıklamakta ve **savaşı yükselterek, halkın yakıcı sorunlarına karşı militan kitle hareketlerini geliştirerek ve devrimci halk iktidarlarının inisiyatif alanlarını güçlendirerek, Hindistan faşizminin ve genel empyralist sistemin içinde bulunduğu krizden yararlanarak ve halkın öfkesini örgütleyerek Hint Devrimini en kısa sürede bir üst aşamaya sıçratmayı planladıklarını vurgulamaktadır.**

* 1967'de gerçekleşen ve Komünist Hareketin MLM temelde yeniden oluşturulup silahlı mücadelenin başlatılmasına ilham veren isyan.

2006'da Andhra Pradesh eyaletindeki yenilgisi üzerine sorulan soruya Ganapathy yoldaş bunun yenilgiden öte **Halk Savaşının doğasında yer alan zaman zaman geri çekilmelerden biri** olarak tanımladıklarını, güçlü bir düşmanla karşılaşıldığında güçleri geçici olarak geri çekmenin ve düşmanı çevreden vurmanın Halk Savaşında mevcut bir özellik olduğunu, devrimci mücadelenin önemli bir geleceğe sahip olduğu bu eyalette örgütlenmelerinin çıkarılan dersler sebebiyle daha sağlam olduğunu açıklamakta ve bu bölgede gerilemelerine karşın çok sayıda bölgede mücadelelerini ilerletebildiklerini eklemektedir.

Zaten birçok eyalette yasaklı olan HKP (Maoist)'in tüm ülkede yasaklanarak terörist listesine alınması üzerine Ganapathy yoldaş bunu sınırlı olan legal imkanların da gaspı olarak gördüklerini, artık baskıya,

nın gerçeği yansıtmadığını ve psikolojik savaşın bir parçası olduğunu belirten Ganapathy yoldaş, devrimci mücadelede yaşlı yoldaşlarının da hizmet etmekten geri durmadığını, partinin önderlerinden **Sushil Roy ve Narayan Sanjal**'in 60'lı yaşlarının ortalarında olmasına karşın düşmanın korkulu rüyası olduklarını ve yakalandıklarında düşmanın yaşa bakmadan iş-

rında LTTE'den ayrılan bazı kişilerin kendilerine askeri eğitim verdiğini vurgulamaktadır. Maoistler LTTE'nin yenilgisinden dersler çıkarmakta ve Tamil halkının özgürlük özlemlerinin ve mücadelesinin sona ermeyeceğini, Tamil halkının mücadelesini her zaman desteklediklerini ifade etmektedirler.

Ganapathy yoldaş petrol zengini Arap ülkeleri ve Müslüman ülkelerde güçlenen İslami Hareketlerin

Mücadele büyüyor

25 Eylül'de basına açıklama yapan HKP(Maoist) MK SB üyesi **Kishenji yoldaş** Batı Bengal'de süredir devam eden savaşta 5 bine yakın köyü kontrol ettiklerini belirtti. Bu bölgede faaliyet yürüten büyük işletmelere % 10 vergi uyguladıklarını açıklayan Kishenji, devletle görüşebileceklerini ancak bunun için tüm Maoist tutsakların ve Lalgarh isyanında tutuklananların serbest bırakılmasını şart koştu.

Kishenji bölgede faaliyet yürüten **Manipur Devrimci Cephe**'yle ortak hareket ettiklerini de duyurdu.

Askeri operasyona karşı uluslararası tepki

Maoistlerin ülkedeki 29 eyaletin

20'sinde faaliyet yürütmeye başlaması ve 626 bölgenin 223'ündeki 2 bini aşkın polis karakolunu tehdit etmesi sebebiyle büyük bir askeri operasyona hazırlanan ve hava kuvvetlerini de kullanmayı planlayan Hint devletine karşı Hindistan'dan ve dünyanın dört bir yanından yüzlerce aydın, sanatçı, akademisyen protesto mektubu gönderdi ve operasyonun yapılmamasını talep etti.

Bölgeyi Maoistlerden temizleme iddiasıyla planlanan bu operasyonun milyonlarca yoksul halkın yaşam koşullarını daha da kötüleştirceğini ve insan hakları ihlallerine neden olacağını belirten mektupta neo-liberal politikalarla beraber halkın üzerinde artan devlet baskısına, Özel Ekonomik Bölgeler'e, yer altı kaynaklarının

çok uluslu şirketlere peşkeş çekilmesine karşı direnen halka yönelik uygulanan şiddet protesto edildi.

Mektubu Hindistan'dan aralarında yazar **Arundhati Roy** ile profesör **Amit Bhaduri**'nin olduğu 130'u aşkın kişi ile uluslararası alanda aralarında **Noam Chomsky**, Montly Review'un editörü **John B. Foster** ve tarihçi ve oyun yazarı **Howard Zinn**'in de yer aldığı 170'i aşkın kişi imzaladı.

Askeri operasyonlara karşı genel grev

Hint devletinin hazırladığı askeri saldırıya ve bölgeye gönderdiği 70 bini aşkın polis, komando ve özel kuvvet askerine karşı HKP (Maoist)'in çağrısıyla **12 Ekim**'de Orta ve Doğu Hindistan'daki eyaletlerde 2 günlük genel grev ilan edildi.

Grevin **Bihar, Jharkand, Batı Bengal, Çattışgarh** gibi eyaletlerde büyük bir başarı ile gerçekleştiği, birçok bölgede dükkanların büyük çoğunluğunun kapandığı, tren ve otobüs seferlerinin durduğu, madenlerde iş bırakıldığı belirtildi.

Gerilla saldırıları devam ediyor

Yoğunlaşan operasyonlara karşı taktik askeri saldırılarına hız veren **PLGA** gerillaları devlete önemli kayıpları verdiler.

8 Ekim'de Maharashtra'ya bağlı Gadchiroli bölgesindeki karakola saldıran yaklaşık 150 gerilla aralarında 1 komutanın da bulunduğu en az 17 polisi öldürdü. Bu saldırı yıl içinde gerillaların gerçekleştirdiği en büyük üçüncü saldırı olarak kayıtlara geçti.

14 Ekim'de Patna'da 50 gerillanın özel bir telekom şirketinin binasını bombaladığı bildirildi.

* Almanya'da temizlik işçileri grevde

Almanya'da 21 Ekim'den itibaren aralarında çok sayıda Türkiyelinin de bulunduğu temizlik işçileri, ücret artışı talebiyle süresiz greve başladı. **IG-Bau** sendikası tarafından yapılan açıklamada, grev kapsamında Almanya'nın başkenti Berlin'deki 15 işyerinde yaklaşık 100, Flensburg ve Hamburg'daki 6 işyerinde yaklaşık 150, Saksonya, Aşağı Saksonya, Rheinland Pfalz ve Saarland eyaletlerinde de 100'den fazla temizlik işçisinin greve başladığı bildirildi. Açıklamada, gün içinde diğer bazı işçilerin de iş bırakma eylemine gittiği belirtildi.

Temizlik işçileri için yüzde 8,7 oranında ücret artışı talep eden IG-Bau Sendikası Doğu Almanya'daki temizlikçi maaşlarının da batıdakiyle aynı seviyeye çekilmesini istiyor. Grev kararı 860 bin temizlik işçisinin 1 Ekim'de sona eren toplu iş sözleşmesinin yenilenmesi yanında temizlik işçileri için şirket emeklilik sistemi kurulmasını amaçlıyor.

* Cezayir'de gecekondular ayaklanmasında

Cezayir'in başkentinin gecekondularında polis ile yaşam koşullarını protesto eden halk arasında şiddetli çatışmalar yaşanıyor. **Diyyar-ı Şam** Mahallesi'nde göstericilerin taşlarına ve molotof kokteyllerine hedef olan polislerden en az dokuzunun yaralandığı bildiriliyor.

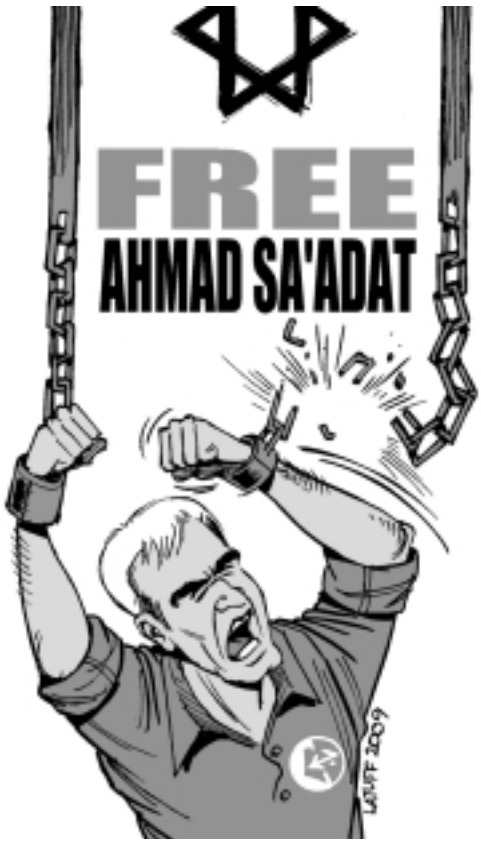
Çatışmalar mahalle sakinlerinin, kent yetkililerinden, kendilerine yaşanabilecek yeni konutlar tahsis edilmesini talep etmeleriyle başladı. Ülkede yıllardır pek görülmemiş boyutlardaki olaylar nedeniyle büyük "güvenlik" önlemleri alındı. Mahalle sakinleri bu yoksul işçi mahallesi'ndeki feci yaşam koşullarını protesto ettiklerini söylüyor ve kent yetkililerinden, kendilerine yeni konutlar tahsis etmelerini istiyorlar.

* Brezilya varoşlarında bir haftada 35 ölü

İki gite arasındaki bir çatışmayı takip eden bir polis helikopterinin düşürülmesinin ardından Brezilya polislerinin başkent **Rio de Janeiro** varoşlarına dönük başlattığı operasyonlar ve süren çatışmalarda ölenlerin sayısı 35'e yükseldi. Olayın gerçekleştiği çevredeki varoşlarda insan avına çıkan Brezilya polislerinin düzenlediği ilk operasyon sırasında ve sonrasında çıkan çatışmalarda üç polis yanı sıra 21 kişi hayatını kaybetmişti. İki gün süren operasyona ilgili konuşan Brezilya devlet başkanı Lula Da Silva, "bu tür bir çatışmanın ortadaysanız, masum insanlar her zaman bedel öder" diyerek operasyonu savunmuştu.

Polisin müdahale ettiği grupların uyuşturucu çeteleri olduğu iddia edilse de, Brezilya polislerinin neredeyse her eve baskın düzenleyerek rasgele tutuklamalara girişiyor olması, durumun daha karmaşık olduğunu ortaya koyuyor. İnsan hakları savunucuları "Brezilya hükümetinin 2016'da Rio de Janeiro'da yapılacak olan Olimpiyatlar öncesinde bir temizlik operasyonuna girişiminin sinyallerini verdiğini" belirtiyorlar.

Ahmad Sa'adat'ın özgürlüğü için...

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin tutuklu Genel Sekreteri **Ahmad Sa'adat** işgalci Siyonist İsrail devleti tarafından Naqap'taki **Ramon Hapishanesi**'nde 6 aylık ağır tecrit altında tutulmaya devam ediyor. Diğer Filistinli ulusal liderler ve hapishane liderleri ile birlikte özel bir tecrit bölümünde tutulan Sa'adat, tecrit altındaki diğer tutsaklarla dahi görüşmesinin engellendiği özel bir hücrede en temel ihtiyaçlarından yoksun bir şekilde bu işkenceye maruz bırakılmakta. Ailesinin ziya-

retinin de yasaklandığı Sa'adat'ın eşi **Abla**, üç aydır kendisini göremiyor. Hapishane havalandırmasında ise yine bir kafes içinde ve ayaklarından zincirlenmiş bir şekilde bir saatlik egzersiz yapmasına izin veriliyor. Ve tüm bunlara yasal zemin olarak bir başka tutsağa verdiği sigaradan kaynaklı aldığı "disiplin cezası" gösteriliyor. İnsani ve sosyal ilişkilere saldırmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan İsrail yönetimi, hem aile ziyaretlerini hem de bu örnekte olduğu gibi tutsaklar arasındaki ilişkilere yasaklamaya çalışıyor.

2002 yılından bu yana tutuklu bulunan Filistinli lider Ahmad Sa'adat Ramon Hapishanesine gelir gelmez 9 günlük bir açlık grevinin örgütlenmesine önderlik etmişti, **22 Ekim** günü ise çıkarıldığı İsrail mahkemeleri tarafından tecrit cezası 6 ay daha uzatıldı. Sa'adat, İsrail mahkemelerini, meşru ve geçerli olmadığını ve adalet komedisinden başka bir şey üretemeyeceğini söyleyerek boykot etmeye devam ediyor. Sa'adat ayrıca bu mahkemeleri, tecriti bir silah olarak kullanan ve Filistin halkına karşı saldırılarını sürdüren savaş makinesinin bir parçası olarak değerlendiriyor. İsrail hapishanelerinde yaklaşık 10 bin Filistinli tutsak bulunuyor. Batı Şeria'da, Filistinli erkeklerin yaklaşık yarısı işgal hapishanelerinde tutuluyor. Bunlar Filistinli politik partilerin ve grupların üyeleri olan aktivist, öğretmen, öğrenci, çiftçi vd.leri...

Filipinler'de tek taraflı ateşkes

Filipinler'de Halk Savaşı veren **Yeni Halk Ordusu**'nun Chadli Molantas Komutanlığı'nın sözcüsü Martin Montana'nın 12 Ekim'de yaptığı açıklamaya göre **YHO**, Ilicos-Cordillera Bölgesi'nde bölgede yaşanan sel felaketi sebebiyle 15-21 Ekim tarihleri arasında tek taraflı ateşkes ilan ettiğini açıkladı.

Ateşkes süresince tayfandan etkilenen halkın ihtiyaçlarının giderilmesi çağrısını yapan YHO, kendisine bağlı gerilla birimlerinin de tüm güçlerini kullanarak halka tıbbi bakım ve ilaç desteği yapacağını, gıda ve diğer temel gereksinimleri ihtiyaç duyan halkın taleplerine karşılık verebilmek için illegal ve legal tüm kitle örgütlerinin, sempati-zanlarının ve ilericilerin harekete geçirileceğini,

evlerin yeniden inşasında, tarım araçlarının tamirinde ve tarlaların üretilebilir hale getirilmesinde çalışacaklarını belirtti.

Açıklamada ayrıca **Devrimci Halk Acil Yardım Tugayları**'nın hızlı şekilde oluşturulup eğitileceği, böylece gerilla bölgelerinde yaşanan doğal afetlere daha koordineli şekilde müdahale edileceği de ifade edildi. Bunun yanı sıra kitlesel çevre bilincini geliştirilmesi için özel eğitim çalışmasının kitleler içinde yapılacağı da duyuruldu.

Tek taraflı ateşkes süresince olası askeri operasyonlara karşı tüm gerilla birimlerinin aktif savunma durumunda olacağı bildirildi.

Peru devletine İsrail desteği

Peru'da son dönemde Peru Komünist Partisi'ne bağlı gerillalar tarafından geliştirilen silahlı mücadele ve artan askeri saldırılar sebebiyle önlemlerini artıran faşist Peru devleti, bir kez daha askeri operasyonlara hız vermektedir. Bunun yanı sıra ordusunda içinde bazı birliklerin özel olarak gerilla savaşına karşı eğitilmesi de gündemdedir. Haaretz Gazetesesi'nin haberine göre bu

doğrultuda Peru Ordusu'nun gerilla karşıtı özel birliklerini eğitmesi amacıyla İsraili özel güvenlik şirketi **Global CST**, 10 milyon dolarlık bir anlaşma ile görevi üstlenmiştir. Gürcistan'da ve Kolombiya'da da faaliyet gösteren şirket askeri güçlerle istihbarat çalışmalarının daha bütünlüklü hale getirilmesi başta olmak üzere çeşitli adımların atılmasını sağlamaktadır. Şirketin yalnızca eğitimle yetinmediği ve ordunun İsrail silahlarıyla donatılmasını sağladığı da belirtilmektedir. Bunun son göstergesi de Peru ordusunun helikopterleri için gece görüş sistemi için İsrail'e 3 milyon dolarlık bir anlaşmaya imza atmasıdır.

Evrensel Bakış

Tüm dünya vatanımızdır: MÜLTECİLER

Günümüzde yeryüzünde milyonlarca insan, ülkelerinden kaçarak bir başka ülkeye sığınmak zorunda bırakılmış durumda. Sanıldığı kadar ve çokça propaganda edildiğinin aksine, mülteciler "daha iyi bir yaşam" için göç etmiyorlar. Onlar çoğunlukla sadece, yaşayabilmek için göçüyorlar. Sayısız insanı, vatanlarını ve tüm köklerini ardında bırakıp; pek çoğu ölümler, büyük dramlarla sonuçlanan zorlu yollara sürükleyen nedenlerin başında şunlar geliyor: Savaşlar, iç savaşlar, ırk, ulus, cinsiyet ayrımları ve siyasi görüşleri nedeniyle baskılara, işkencelere, bunlardan da öte katliamlara, cinayetlere hedef olmaları. Ancak tabii ki ekonomik nedenler ve "doğal" afetler de önem-

li nedenler arasında.

İltica etmek zorunda kalanların ezici bir kesimi **Asya**, **Afrika**, **Latin Amerika**, **Balkanlar** ve **Kafkasya** kökenli insanlar. Yani emperyalistlerin çıkardığı ya da kıstırdığı savaşlar, iç savaşlar, işgaller ve de alabilirdiğine sömürdükleri baskımlı ülkelerin halkı. Örneğin Irak, Afganistan, Sudan, Lübnan, Somali, Filistin, Çeçenistan, Arnavutluk, Romanya, Sri Lanka, Doğu Timor, Brezilya, Meksika gibi ülkelere kitlesel kaçışlar yıllardır devam ediyor.

Emperyalistler bu bölgelere yer altı ve yer üstü zenginliklerini ve ucuz işgücünü sömürecekleri, çoğrafi stratejik konumlanışı kullandıkları, her türlü silah ve mallarını

satacakları, yeni silahlarını deneyecekleri sahalara gözüyle bakıyor, kullanıyorlar.

Emperyalist-kapitalist devletler, milyonlarca insanı mülteci olmaya zorlayan tabloyu yaratmaları yetmezmiş gibi, "insancıl" maskelerini de bir kenara atarak, insanlara mülteciliklerinde de her türlü acıyı yaşatıyor, engeller yaratıyorlar. Mesela iltica başvurularında, başvuru sahibinin zulüm altında olduğunu ispatlaması şart koşuyor; ki bu ispat çoğu durumda olanaksız olduğundan pek çok mülteci ülkelerine iade edilmiştir. Ülkelerine iade edilmenin idam edildiği, öldürüldüğü birçok örnek var!

Egemenler ve burjuva medya, mültecilerin aklınlar halinde "refah" ülkelerine göç ettiğini sık sık tekrarlar. Oysa mültecilerin çok azı bu ülkelerde barınıyor. BM Mülteciler Yüksek Komiseri Antonio Guterres, "...gerçek şu ki mültecilerin yüzde 80'i gelişmekte olan ülkelerde barınmaktadır" (20/06/09 Radikal) diyor açıkladığı

raporda. Emperyalist kapitalist devletler "sınır güvenliği" bahanesiyle mültecileri ülkelerine almıyor, girmeyi başarmış olanları sınır dışı ediyorlar. Bunların en çarpıcı örneklerini, yine elleri en kanlı, milyonlarca mülteci yaratmada en çok payı olanlar sergiliyor: ABD'nin mültecilerin girişini önlemek amacıyla Meksika sınırına kilometrelerce uzunlukta duvar inşa etmesi, ya da Fransa'nın sadece 2008 yılında 30 bin insanı sınır dışı etmesi gibi...

Başka bir ülkede bir şekilde giriş yapmayı başarmış mülteciler ise, toplama kamplarını aratmayan kamplarda, insanlık dışı uygulamalar ve koşullar altında tutuluyorlar. Sağlık, beslenme, eğitim, çalışma, seyahat, sosyal yardım gibi en temel insan haklarından mahrum olarak ve sürekli cinsel taciz, tecavüz, istismar tehdidi ve saldırısı altında. Bunlardan da öte, söz konusu devletin kolluk kuvvetlerinin ve kıstırdıkları ırkçıların fiziksel şiddetine maruz kalıyorlar. Sırf bu nedenlerle ağır yaralanan ya da hayatını kay-

beden pek çok mültecinin hikayesi dönem dönem basına da yansıyor.

Aynı zamanda, mülteciler, sığındıkları ülkelerin egemen sınıflarınca, gittikçe derinleşen emperyalist krizin nedeni olarak gösteriliyor; böylece yerli halkla mülteciler karşı karşıya getirilmeye çalışılıyor. Hatırlanacağı gibi, son yıllarda pek çok AB üyesi ülkede hükümetler göçmenlere yönelik kısıtlayıcı ve mülteci girişini sınırlayan yasalar çıkardılar. Bu ve benzeri yasal ve yasal olmayan saldırılarla mülteciler yıldırılmaya çalışılmakta.

Yeryüzünde en zor şartlar altında yaşayanlar mültecilerin yüzde 80'ini oluşturan kadın ve çocuklar ise durumu en kritik olanlar. Bahsedilen tüm zorlukların yanında, fiziksel ve ruhsal saldırılara, ağır travmalara, cinsel taciz, tecavüz ve istismarlara çok daha fazla açık olduklarından, kadın ve çocuk mülteciler en mazlum gruptur.

Emperyalistlerin gittikçe derinleşen ekonomik krizleri, aralarında rekabeti tırmandırırken, yeni ye-

ni savaşlara, iç savaşlara, etnik çatışmalara, artan silahlanmaya; özellikle bağımlı ülkelerin ekonomilerinin batacak işsizliğin, açlığın, sefaletin derinleşmesine ve yaygınlaşmasına neden oluyor. Demek oluyor ki çözülmek bir yana önümüzdeki süreçte mülteci sorunu hızla keskinleşecek ve büyüyecektir.

Türkiye ise, hem yüz binlerce mültecinin barındığı, geçiş yaptığı bir ülke, hem de dünyanın dört bir yanına dağılmış milyonlarca Türkiyeli mülteci yaratmış bir ülke. Bu nedenle, hem enternasyonal mücadele alanında ve hem de ülke içinde mülteci sorununa önemle eğilmek gerekir. Mültecilerle maddi, hukuki ya da dayanışma halinde olmak, mültecilere ilişkin faaliyetlerde bulunan ilerici kurumlarla işbirliği ve eylem birliği yapmak gibi pek çok şey yapılabilir. Ama en önemlisi de, mülteci üretken bir sömürü ve zulüm sistemini ortadan kaldırma mücadelesini var gücümüzle büyütmemizdir.

“Burjuva karargahları bombalayın!”

1 Ekim 1949'da yüz milyonlarca insan Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde emperyalizme, gericiyle ve feodalizme karşı büyük bir zafer kazandı.

Çin Devrimi'nin izlediği yol dünya devrimci ve komünist hareketine zengin bir deneyim armağan etti. Devrimin gerçekleşmesi komünist topluma doğru atılan adımlardan sadece biriydi. Yol daha çok uzundu. **Devrimden sonra da Çin Komünist Partisi dünya halklarına tarih boyunca tanık olmadıkları “ilginç” deneyimler sunacaktı.** Bunlardan en önemlisi kuşkusuz **Büyük Proleter Kültür Devrimi** idi.

Başkan Mao'nun yoğun kabası ve fiili önderliği ile dünya devrim tarihi belki de **en yaratıcı** ve **kitlesel** hareketlerden birine tanık oldu. Yüz milyonlarca Çinli devrimi gerçekleştirdikten sonra düşmanın neredede olduğunu, ona karşı nasıl savaşılması gerektiğini, bunun yol ve yöntemlerini öğrendi. Başkan Mao'nun parlak zekası ve halk yığınlarına olan sarsılmaz inancı sayesinde Çin halkı büyük bir tufan başlattı. Dışardan bakıldığında her şey iyi gidiyor gibi görünüyordu. Devrim gerçekleşmiş, ÇKP iktidarı ele geçirmiş ve toprak ağaları, emperyalistler ve gericiyle ülkeden kovmuştu. Oysa bu gerçeğin **sadece bir yanıydı.**

Öte yanda ise kapitalistlerin, eski gelenekleri körükleyerek ve modern revizyonizmden beslenerek yürüttükleri büyük bir **savaş** vardı. Başkan Mao, sınıf mücadelesinin iktidarın ele geçirilmesinden sonra alacağı biçimi çözümlenerek, buna karşı mücadele yöntemlerini geliştirdi. Burjuvazinin iktidarı ele geçirmesini ve partinin dolayısı ile Çin'in renk değiştirmesini önleyecek tek gücün kitleler olduğunu belirledi. Kitleler büyük bedeller ödeyerek gerçekleştirdikleri devrime sahip çıkmalı, sınıf mücadelesinin aldığı yeni biçimlere ve burjuvazinin sinsi planlarına karşı daima uyanık olmalı ve yönetime fiili olarak katılmalıydı.

10 Kasım 1965'te Şanghay'da günlük olarak yayınlanan **Ven Hui Pao Akşam Haberleri** gazetesinde **“Hay Juy Daireden kovuldu”** oyununu şiddetle eleştiren bir yazının yayımlanması ile Başkan Mao, modern revizyonizme karşı ilk top atışını yapmış

oldu.

Bu, fırtınanın ilk habercisiydi. Ortalığı yakıp, kavuracak, yıkacak ve yeniden inşa edecek fırtınanın esmeye başlaması uzun sürmeyecekti. Vu Han tarafından yazılan bu oyun Suçov köylülerinin topraklarına el koyan Ming hanedanının memurlarından çektiklerini anlatıyordu. Başkan Mao ilk hamle ile savaşı başlatmıştı. Sonrasında ise adım adım savaşı yükseltecek ve revizyonizmin parti içindeki temsilcilerini teker teker kitlelere teşhir edecekti. Böylelikle hem düşmanı kitlelerin önünde saf dışı bırakacak hem de yığınları eğitecekti.

Nisan sonu ve Mayıs ayına kadar görece sakin geçen tartışmalar propaganda bölümünün devreye girmesi ile giderek şiddetlendi. Kültür Devrimi'ni yönetmek amacıyla **Beşler Grubu** adıyla bir yönetim oluşturuldu. Başkan Mao bu grubun başına revizyonist Peng Çen'i getirdi. **Bu Mao'nun savaş yöntemlerinden biriydi.** Kültür Devrimi'ne karşı olan bir parti kadrosunu bu grubun başına getirerek gerçek kimliğini geniş yığınların gözü önünde teşhir etmek istiyordu. Bu taktiğinin meyvelerini de kısa süre içinde alacaktı.

16 Mayıs 1966'da yayımlanan Tamim'de suçlamalar daha açık bir şekilde ifade ediliyor ve Peng Çeng burjuvazinin temsilcisi olarak eleştiriliyor, Kültür Devrimi'nin esas halkasının proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadeleden ortaya koyuluyordu. Başkan Mao burjuvazinin dışarıda değil içeride tam da komünist partisinin içinde aranması gerektiğini söyleyerek ünlü şiarını ilan ediyordu; **“Burjuva karargahları bombalayın!”**

Kızıl Muhafızlar sahnede...

Kıvılcım giderek büyümüş, bir yangına dönüşmüştü. Milyonlarca Çinli genç bu mücadeleye katılarak revizyonist fikirleri, bunların parti içindeki temsilcilerini; kültür, sanat, edebiyat, dış politika, tarım ve sanayi alanındaki yansımalarını eleştirmeye ve siyaset yapmaya başladı. Çin adeta kaynayan bir kazanı. 16 Mayıs Tamimi'nin yayımlanmasından ardından 25 Mayıs günü Pekin İl Yönetimi'nin üniversite işlerinden sorumlu iki üyesine ve üniversite başkanı Lu Ping'e şiddetli eleştiriler

len yönelten bir duvar gazetesi Pekin Üniversitesi'nin duvarına asıldı. **Bu ilk Marksist-Leninist duvar gazetesi ya da başka bir deyişe Dazubao idi.** Bu hareket büyük bir yankı uyandırdı. Başkan Mao, bu duvar gazetesinin 1 Haziran günü gazetelerde basılmasını ve radyolardan okunmasını istedi. Kültür Devrimi için bu olay bir dönüm noktası oldu. Bundan sonra parti kadrolarına yönelik eleştiriler daha ileri bir düzeye çıktı. Hareket daha geniş kesimlere ulaştı. İşçiler fabrikalarda, köylüler kolektif çiftliklerde, öğrenciler üniversitelerde kadroları eleştiriyor, yönetime dâhil oluyor, fikirlerini dile getiriyor, tartışıyor.

Öğrenciler bu sırada **Kızıl Muhafızlar** adıyla yeni bir örgütlenme oluşturdu. Kızıl Muhafızlar Çin'in dört bir yanında devrimin amacını anlatarak, kitleleri bu harekete katılmaya çağırdı. Tüm bu kargaşa, tartışmalar, eleştiriler, zaman zaman yaşanan şiddet olaylarının sonucunda hareket revizyonistlerin ÇKP içindeki en büyük temsilcileri ve politbüro üyeleri **Liu Şao Çi, Deng Siao Peng, Tao Çu, Tang Çen Lin, Pen Çen ve Lu Ting Yi'yi teşhir edecek düzeye ulaştı. Özellikle Liu Şao'nun, Çin'in Kültür Devrimi'ni baltalamak için yaptığı çalışmalar gözler önüne serildi.**

ÇKP'nin **1 Nisan 1969'da** başlayan IX. Kongresi ile bu büyük tufan sona erdi. Zafer kazanılmış, revizyonistlerin partiyi ele geçirecek Çin'in rengini değiştirmeleri en azından Mao'nun ölümüne kadar engellenmişti.

Yıkılmayan tek kale kitlelerdir!

Başkan Mao, tüm devrim süreci boyunca her fırsatta kitlelerin rolüne ve gücüne vurgu yaptı.

ÇKP, halk yığınlarının desteğini kazandığı için zaferi gerçekleştirebildi. Mao için kitlelerin rolü sadece bununla sınırlı değil; o devrimin sürdürülmesinin de **tek sigortasının** kitleler olduğuna inanıyordu. Kitleler olmadan bir devrimin sürdürülmesi ve korunması mümkün değildi. Pekî, bu nasıl olacaktır?

Yüzyıllar boyunca ezilen, horlanan, aşağılanan, cahil bırakılan ve yönetilmeye alıştıran, bilinci feodalizmin değer yargıları ve burjuvazinin ahlaki ile kirlenen kitleler bunu nasıl sağlayacaktı?

Başkan Mao uzun yıllar bu sorun üzerine düşündü, incelemelerde bulundu. Kitlelere güvenmenin, onları yönetime dâhil etmenin ve politikleştirilmenin zorunlu olduğu sonucuna vardı. Devrimin gerçekleştirilmesi ile burjuvazi kılık değiştirerek iktidarı yeniden ele geçirmek için yığınların geçmişten devraldıkları ölü geleneklere yaslanı. Devrimden sonra savaş ideolojik düzeyde daha ince bir şekilde ve daha derinden yol alır. İşte bunun farkında olan Mao, yüzünü kitlelere döndü.

Yüz milyonlarca Çinli, Kültür Devrimi sırasında eleştiri ve özeleştiriye, düşüncelerini savunmayı, bunlar için savaşmayı ve yönetime katılmayı öğrendi.

Kitleler yeterli örgütlenme bilincine sahip olmadıkları, geçmişin kültürü, düşünce yapısı ile zehirlendikleri ve buna karşı nasıl mücadele edeceklerini bilmedikleri için edilebilirler. Ne var ki tüm bunlar aşılabilir değil. Doğru bir politika ile yığınların yaratıcı gücü açığa çıkarılabilir, eleştirileri dikkate alınarak sürece dahil edilebilir ve hızlı bir şekilde politikleşebilirler. Kültür Devrimi bize bunun yapılabildiğini, hem de dünyanın en kalabalık ülkelerinden birinde başarılabilirliğini gösterdi.

Devrimcilerin kitlelerden görece uzaklaştığı, ilişkilerinin zayıfladığı dönemlerde kültür devriminin deneyimlerini incelemek oldukça

Tarihten kısa kısa...

* **29 Ekim 1978;** Tokat'ta demokrat insanların gittiği bir kahve faşistler tarafından tarandı. 3 kişi öldü.

* **2 Kasım 1976;** İstanbul Teknik Üniversitesi'nde eylem yapan öğrencilerin üzerine polis ateş açtı. 1 öğrenci öldü, 3 öğrenci yaralandı.

* **3 Kasım 1996;** Balıkesir'in Susurluk ilçesi yakınlarında Mercedes marka bir araçla kamyon çarpıştı. Arabada bulunan Ülkü Ocakları eski başkanı ve Bahçelievler katliamı sanığı **Abdullah Çatlı**, eski İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı **Hüseyin Kocadağ** ve eski güzellik kraliçesi **Gonca Us** öldüler, DYP Şanlıurfa milletvekili **Sedat Emin Bucak** yaralandı. **“Susurluk Olayı”** olarak anılan olaydaki arabanın içinde susturuculu silahlar bulundu. Devlet-siyaset-mafya ilişkileri bir kez daha ortaya döküldü.

* **8 Kasım 1980;** Sol Yayıncıları Sahibi yazar **Muzafer Erdost** ve kardeşi yayıncı **İlhan Erdost** gözaltına alındı. Yayıncı İlhan Erdost 10 Kasım günü Ankara Mamak Askeri Hapishanesi'nde askerlerce dövülerek öldürüldü.

* **11 Kasım 1942;** Müslüman olmayan azınlıklara yönelik saldırıların bir parçası olarak varlık vergisi çıkarıldı. Bu yasa ile Ermeni, Rum ve Yahudilerden de mal varlıkları oranında vergi alınmaya başlandı. Vergisini ödeyemeyenlerin mal varlıklarına el konuldu.

* **13 Kasım 1990;** Metal işkolunda örgütlü 50 bin işçi Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası MESS'i protesto için işyerlerinde yürüyüş yaptı.

* **15 Kasım 1924;** İstanbul'da yüksek öğrenim gençliği indirimli tarife uygulamayan İstanbul Tramvay Şirketi'ni protesto etti.

* **15 Kasım 1990;** İstanbul Metaş fabrikasında çalışan 950 işçi üretimi durdurdu. İşçiler eşleri ve çocuklarıyla birlikte açlık grevine başladılar.

yararlı olacaktır. Devrimciler toprağa atılan tohum gibidir. Toprak olmadan tohumun büyümesi, kök salması ve filize durması nasıl imkânsız ise kitlelere güvenmeden bir gelişmenin olmasını beklemek de sadece bir hayaldir. Çünkü tarihin yaratıcısı ve sınıf mücadelesinin motoru kitlelerdir.

Kültür-Sanat

Yeni üretimler için emek ve dayanışmaya...

Tarihsel sürece baktığımızda, devrimci mücadelenin gelişmesi ve başarıya ulaşmasında, devrimci yayınların büyük etkisi olduğunu görürüz. Gerek Ekim gerek ve Çin Devrimlerinin, gerekse diğer devrimci mücadelelerin geliştiği ve başarıya ulaştığı her yerde devrimci yayınlar mücadelede önemli bir mevzi olarak yerlerini almışlardır. **Ekim Devrimi'nde “Pravda”nın Çin Devrimi'nde “Halkın Günlüğü”nün kitleleri devrimle bütünleştirmedeki gücü, yayınların devrimin önemli bir parçası olduğunu örnekleridir.**

Emperyalist-kapitalist sistemin halk kitlelerini kandırmak, kendi propagandasını yapmak, kirli yüzünü saklamak için kullandığı TV, gazete, kitap, dergi vs. birçok yayın çeşidi vardır. Sistem bu araçların büyük mali kaynaklarla destekleyerek kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermektedir.

Tabi bunun akabinde kendi sistemine muhalif olan, kirli yüzlerini ortaya çıkararak, doğruları söyleyen devrimci yayınların baskı ve saldırılarını da artırmaktadır.

Son süreçte ülkemizde devrimci ve sosyalist basına yönelik tutuklamalar, toplantılar, kapatmalar, çalışanların baskı ve şiddete maruz kalması gibi sal-

dırlar artmıştır. İşte tam da devrimci ve muhalif basına yönelik baskıların ve saldırıların arttığı bu dönemde, devrimci basınla dayanışma içinde olmak

daha da anlamlı bir yerde durmaktadır.

Bu bilinçle İzmir'de ülkemizde yıllardır verdiği mücadeleyle halk kitlelerinin sesi olan, tüm baskı ve saldırılara rağmen devrimci ilkelerinden ödün vermeyen, köklü bir geleneğin temsilcisi olan **İşçi Köylü gazetesi ile dayanışma etkinliği** düzenledik.

Etkinliğimizin öncelikle bir kolektifin ürünü olmasına çalıştık. Bunun için ilk adım olarak geniş çapta katabildiğimiz her kesimden insanla bir toplantı örgütledik. Bu toplantıda etkinliğin

amacını ve nasıl yapmamız gerektiğini tartıştık ve önümüze hedefler koyduk. Bu hedefler doğrultusunda etkinliğimizin şiarını **“Yeni üretimler için emek ve dayanışmaya”** olarak belirledik. Belirlediğimiz amaçlara yönelik yoğun bir şekilde herkesin sürece dahil olduğu kitle çalışmasına başladık. Etkinliğin kolektif bir iradenin ürünü olmasının hem devrimci basının sahiplenilmesinde hem de daha verimli geçmesinde önemli bir rol oynadığını düşünüyoruz.

Etkinliğimizi **18 Ekim** günü saat 13.00'de **Konak İskelesi** üzerinde tuttuğumuz salonda gerçekleştirdik. Programımız İzmir Umut Yayımcılık çalışanı bir yoldaşımızın yaptığı açılış konuşması ile başladı. Yapılan konuşmanın ardından İstanbul Umut Yayımcılık çalışanı bir yoldaşımız devrimci yayının önemine ve bugünün maruz kaldığı baskı ve saldırılara ilişkin bir konuşma yaptı. Konuşmalar arasında Gebze ve

Bakırköy Kadın hapishanelerde tutsak Partizan yoldaşların etkinliğimizi selamlayan mesajları okundu.

Ardından ise etkinliğe katılan dostlarımızın duygu ve düşüncelerini aktarabilecekleri bir serbest kürsü bölümü gerçekleştirildi. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krize ve bu krizin emekçi halkımızın üzerindeki etkilerine değinilen bir konuşmanın ardından bir dostumuzun yaptığı konuşma etkinliğimizin amacını ve önemini özetler nitelikteydi.

“Bana bir torba mermi, bir tane de gazete getirin.” Bu sözlerin bir yoldaşından isteklerini belirten bir gerillaya ait olduğunu belirten dostumuz devrimci yayınların verdiğimiz mücadelede hangi koşulda ve nerede olunursa olunsun önemini kısa ama öz ve etkili bir şekilde dile getirdi.

Yapılan konuşmaların ardından etkinliğimize katılan halk ozanlarından **Aliyar, Cano** ve sanatçı dostumuz **Alaattin Us** söyledikleri parçaları ile etkinliğimize destek sundular. Ve son olarak yoldaşlarımızın kısa ama yoğun konuşmaları sonucu oluşturdukları müzik grubu sahne aldı. Etkinlik söylenen türkülerin ve çekilen halayların ardından coşku ile sona erdi.

(İzmir İK okurları)

Min Dit

Kürt ulusal uyanışında, siyasal özenin politik arenada verdiği mücadele, farklı temsil alanlarında genişleyerek devam ediyor. Uyanışın, sanat alanında üretimi doksanlı yıllarda esasen Kürt müzik gruplarıyla verilirken, günümüzde; tiyatro, edebiyat ve özellikle sinema öne çıkmaya başladı. Kürt sinemacılar, merkezinde ulusal inkarın yarattığı problemlerle olmak üzere çeşitli sosyal sorunları konuya işaret etmeyi sürdürüyorlar.

46.sı yapılan **Antalya Altın Portakal Film Festivali** söz konusu ilginç son örneklerinden. Festivalin **“Min Dit”** filmine yerini verirken, Kürt ulusal sorunu konusunda sanatçının resmi ideolojinin hegemonyasından sıyrılmaya başladığı şeklinde okumak doğru değil. Aynı sanatçı jürisinin **Kazım Öz**'ün Kürtçe filmine kapılarını kapattığını unutmamalı.

Amed'de çekilen **“Min Dit”**, gazeteci olan anne ve babalarını jitem kurşunlarıyla kaybeden üç kardeşin sokakta süren hayatlarını konu ediyor. Eski hayatlarından geriye kalan tek şey, annelerinin onlara kendi sesiyle kayıt etmiş

olduğu bir masal kasetidir. Masal **“Zilli Kurt”**u anlatır. Gösterim sırasında, film bitmeden salonu terk ederek başlayan şovenist histeri, söyleşi sırasında devam etmiş; yönetmen Bezar ve oyunculara yöneltilen soruların bir kısmı bu çerçevede sorulmuş.

Filmin oyuncularından **Hakan Karsak**'ın seyircilerden; Filistinli, Kosovalı, Iraklı çocuklar için döken gözyaşlarının bir kez de yan başlarındaki doğulu çocuklar için dökmelelerini isteyerek Türk milliyetçiliğine eklenen kitlelerin gerçekliğini anlatıyor adeta. Milliyetçi zehir insansal duyguları eritir, acılar içinde varlığı için can bedeli savaşan bir ulusun acıları, küçük teferruatlar olarak görülür.

Kürt filmleri yarışmadan ödülleriyle döndü. **“Min Dit”** öykü ödülüne layık görüldü. Şimdi insanın aklına Yaşar Kemal'in **“Bu devlet aydınını zilli kurt yapar”** sözü gelmiyor değil. Vatandaşlarına temel hak ve hürriyetleri çok gören, Kürt ulusal sorununu inkar eden, bunlarla yetinmeyip sürdüren bir devletle karşı karşıyayız çünkü.

(İzmir'den bir İK okuru)

Milyonlarca insanın açlık ve yoksulluk içinde kıvrınmasının, işgallerin, katliamların sorumluları emperyalistler ve işbirlikçileri IMF-DB toplantısı için ülkemize geldiler. Bu süreçte devrimci, demokratik ve ilerici kurumlar çeşitli eylem ve etkinliklerle **6-7 Ekim**'e hazırlık yaptı. Bu kapsamda oluşturulan **IMF-DB KARŞITI BİRLİK** süreci çeşitli eylem ve etkinliklerle örgütlemiştir. Günler öncesinden başlayan süreç içerisinde kimi zaman dar kimi zaman da geniş kitlenin katıldığı eylemler örgütleyerek süreci omuzlamış, Kongre Vadisi'ni zorlayan bir işlev görmüştür.

Partizan olarak, sürece, bileşeni olduğumuz Birliğin çalışma ve eylemlerinin yanı sıra kendi özgün çalışmalarını örgütleyerek hazırladık. Bu çalışmalarda ozalit, bildiri vb. materyallerle birçok semtte emperyalistleri ve işbirlikçilerini teşhir eden, emekçi halkımızı mücadeleye çağırarak propaganda ve ajitasyon çalışmaları yaptık. Ayrıca 4 Ekim günü İstanbul'un iki yakasında aynı saatlerde iki yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdik.

6 Ekim

6 Ekim günü İstiklal Caddesi'nde toplanarak Gezi Park'a kadar yürüdük. Burada okunan basın açıklaması bittikten sonra, **IMF-DB KARŞITI BİRLİK** olarak vadiye yürümeye çalıştık, burada polisin yoğun gaz bombası saldırısıyla karşılaştık. Bu saldırı sonucu kitle kısmi karşı koşullara rağmen geri çekilmiştir. Partizan olarak Cihangir'e çekilerek burada çatışmalara katıldık. Özellikle Siraselviler'de yaşanan çatışmalarda kitlesel bir şekilde yer aldık. Polisin panzerli, gaz bombalı saldırısını sapanlarımızla-taşlarımızla ve kurduğumuz barikatlarla

karşıladık. Barikatlarımızı polis noktalarındaki kulübelere kadar ulaştırdık. Emperyalistlerin finans kuruluşları olan bankalar kitle tarafından tahrip edilmiştir. Buradaki çatışmalar uzun süre sürmüş polis zaman zaman geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Daha sonra belirli yerlerdeki çatışmaların bitmesi, kitlenin geri çekilmesi nedeniyle polis gücünü özellikle iki yere yoğunlaştırmıştır. Bunlardan biri bizim bulunduğumuz yer olan Siraselviler Caddesi'dir. Diğeri ise diğer dostlarımızın olduğu Tarlabası. Bu durum emperyalizmin beklendiğini yapan polisi avantajlı duruma getirmesine rağmen çatışmalar buralarda bir süre daha devam etti. Son olarak polis kalabalık bir şekilde yoğun gaz bombası kullanarak saldırıya geçmiş, ayrıca çeşitli noktalara yığılmak yaparak kitlemizi çembere almaya, sıkıştırmaya çalışmıştır. Bundan kaynaklı İstiklal Caddesi'ne doğru çekildik. Galatasaray Lisesi arkasına kadar polis peşimizden gelmiştir. Buraya kadar az sayıda yaralanan ve gözaltına alınan arkadaşımız olmuştur. Fakat önden giden yoldaşların yanlış kullandıkları inisiyatif kitlemizi bölmüş bir kısım yoldaş Galatasaray Lisesi'nin arkasında beklerken diğer yoldaşlar İstiklal Caddesi'ne çıkmıştır. Buraya çıkan yoldaşlar şiddetli bir saldırıyla karşılaşmış, yaralanmalar ve gözaltılar yaşanmıştır. Gözaltına alınmayan yoldaşlar ise oradan çıkmak zorunda kalmıştır. Lisenin arkasında olanlar olarak İstiklal'e çıkmanın yollarını aradık. Uygun bir yerden Oda Kule'nin olduğu yere çıktık. Orada bulunan diğer devrimci dostlarımızla beraber flamamızı açarak sloganlarla yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında cadde bulunan polis bariyerlerini barikat olarak kullandık. Mis Sokağa yakın bir yere geldiğimizde polis saldırısıyla karşılaştık. Burada da direniş sergilendi. Daha sonra Tarlabası'na çekil-

Düzenlerini başlarına yıkacağız!

dik. Burada eşyalarımızı bir yerde toplayarak eylemi bitirdik.

7 Ekim

İkinci gün kendi toplanma yerimizde bir araya gelerek, kitlenin toplanma yeri olan Agos Gazetesi önüne doğru yola çıktık. Agos Gazetesi önünde yoğun bir polis ablukası vardı. Ayrıca burada toplanmaya çalışanların gözaltına alındığını duyduk. Ergenekon Caddesi'ne doğru yöneldik. Burada kitle toplanmaya başlamıştı. Çeşitli sıkıntılardan kaynaklı buraya kitlesel katılım sağlayamadık. Diğer yoldaşlar Ergenekon Caddesi'ne ulaşmaya çalıştığı sırada polis saldırısı gerçekleşti. Burada yaşanan çatışmalardan sonra Şişli yönüne doğru geçtik. Bu arada diğer yoldaşlarımız bizi bulmuş, çatışmalara dahil olmuşlardı. Barikatlar kurarak sapanlarımızla polis saldırısına direndik. Şişli yönüne doğru, sloganlarla yürüten IMF-DB Karşıtı Birlik, emperyalistlerin kuruluşları olan bankaların camlarını ve ATM lerini taşlarla kırdı. Daha sonra E-5'e çıkılarak Çağlayan köprüsünde eylemin bitirilmesi kararı alındı. E-5 üzerinde sloganlar atarak yürüten kitle, yol üzerinde önüne çıkan bazı polis araçlarını taşıladı. Burada polis silah kullanarak kitleyi dağıtmak istedi. Ayrıca İETT ve Metrobüslere girerek halka emperyalizmi teşhir eden, eylemlerimizin amacını anlatan ajitasyonlar çıktık.

Daha sonra eylem ortak karar sonucu sona erdirilmiştir.

Çatışmalara ilişkin kısa bir değerlendirme ve öneriler

Sokak gösterilerinde-çatışmalarında yaşananlar, olumlulukları ve eksiklikleriyle birlikte kapsamlı bir değerlendirme istemektedir. Yapılacak olan kapsamlı değerlendirmeler, daha ayrıntılı ve somut görevlerin belirlenmesini beraberinde getirecektir. Şehir faaliyetimizin bir parçası haline gelen bu çatışmalara ilişkin profesyonelleşmeli, inisiyatifimizi güçlendirmeli, örgütümüzü şekillendirmelidir.

2008, 2009 1 Mayıs'ları ve IMF-DB karşıtı eylemlerde gösterdiğimiz direniş bir öncesinden daha ileri, daha hazırlıklı bir şekilde örgütlenmektedir. Bunda deneyimlerin paylaşılması, değerlendirmelerin yapılması, eksiklerin giderilmesinin payı vardır. Bu üç eylemde görülmüştür ki her seferinde, daha üst boyutta eksikliklerimizi tartışmaktayız. Bu bir gelişmenin

yaşandığı anlamına gelmektedir. Mücadelemizin bir parçası olan sokak gösterileri ve çatışmaları bu şekilde geliştirilecek ve zenginleştirilecektir. Bu anlamda son yıllarda yaşanan eylemlere ilişkin yapılması gerekenler üzerine kafa yorarak, pratiğimizden ders çıkarmak, değerlendirmek yapmak, tartışmak, kolektife sunmak, her Partizanın görevidir. Bu değerlendirmeler ışığında önümüzdeki dönemde daha etkili ve kapsamlı eylemlerin örgütlenmesini sağlayabiliriz.

* Bu eylemlerde yetersiz kaldığımız en önemli noktalarla biri propaganda ve ajitasyondur. Her eylem öncesi, gerçekleştirildiği an ve sonrası olarak planlanması gerekiyor. A/P'yi eylem öncesi ve anıyla sınırlı tutmaktayız. A/P çalışmalarını eylem öncesi, yetersiz de olsa yürütülmede, eylem anında ise çok sınırlı bir şekilde gerçekleştirilmektedir. Eylem sonrası ise, A/P'nin önemli kendini yakıcı bir şekilde hissettirmektedir. Bundan sonraki süreçte eylem sonrasında planı da yapılmalı, hakim sınıfların eylemlerimizi burjuva-feodal medya aracılığıyla manipüle etmesinin önüne geçecek A/P faaliyetleri yürütülmelidir.

* Eylemleri görüntülemek, fotoğraflamak bir arşiv yaratmakla beraber, ileriki süreçlerde A/P araçları olarak değerlendirileceği açıkken bu konuda görevimizi yerine getirmedeki zaafımız devam etmektedir. Birden fazla yoldaşın bununu ilgili görevlendirilmesi bu sorunu çözmeyi sağlayacaktır.

* Mücadelemize zarar veren, düşmana kullanacağı bir malzeme veren anarşist ve küçük burjuva hareketlerle aramıza çizgi çekmeliyiz. Halka zarar veren bu anlayışlara karşı mücadele etmeli, halka dönük saldırılarını engellemeliyiz.

* Saldırı anında, düşmanı engellemede ve geri çekilmede örgütlü hareket etmek, inisiyatif elden bırakmamak, düşmana etkili vuruşlar yapmamızı, eylemi uzun süre sürdürmemizi sağlayacak, sivil faşistlerin saldırılarının ve yaklaşımlarının önüne geçecektir. Bu konuda bir gelişme sağlanamıza rağmen, inisiyatif ve örgütlü hareket etmede yetersizliklerimiz devam etmektedir.

* Sokak çatışmalarında üzerinde düşünülmesi gereken ve önemli bir işlev gören küçük gruplar halinde örgütlenmektedir. Yetenekli yoldaşlardan daha küçük ve hareketli grupların oluşturulması gerekmektedir. Burada önemli olan dayanışma ve kopukluklara neden olmamak için bu grupların birbiriyle ve geri kalan

kitlemizle ve oluşturulacak başka gruplarla olan koordinasyonudur. Eğer bu sağlanırsa daha inisiyatifli ve aktif bir rol oynayabiliriz.

Düşmanla karşı karşıya geldiğimiz bu çatışmalarda ve her anımızda, ezilen milyonların, canını-kanını karşılıksız bu davaya adanmış şehitlerimiz, hapishanelerde tecrit koşullarında direnen tutsaklarımızın, dağ başlarında isyan ateşlerini yakan yoldaşlarımızın, acısını, öfkelerini, kinini, sevgisini, coşkusunu yüreğimizde taşımaktayız. Kitlelerin devrimcilerle bağlarının zayıfladığı, desteğinin azaldığı bu süreci tersine çevirmek bizim elimizdedir. Milyonlarca işçi ve emekçi sömüren bu düzeni yıkmak için yola çıkanlar olarak, unutmamalıyız ki halkın gözleri üzerimizdedir. Mücadeledeki duruşumuz halkımıza umut olmak, düşmana korku salmak zorundadır. Ezilen sömürülen halkımıza güvenimiz, yoldaşlarımızla bağlılığımız, davaya inancımız, mücadelemizi büyütecektir.

(İstanbul'dan bir İK okuru)

Polis, IMF eylemcilerini basına sordu!

İstanbul Emniyet Müdürlüğü 6-7 Ekim tarihlerinde IMF ve DB toplantılarını protesto etmek amacıyla yapılan eylemleri takip eden gazetecilerden çektikleri görüntüleri istedi.

Polisin bu talebi gazetecilerin bağımsızlığı tartışmalarını yeniden başlattı. Çağrı, devletin gazetecilikten ne anladığını da göstermektedir. Gazetelerden ise bu çağrıya herhangi bir tepki gelmedi.

Bu elbette yeni tanık olduğumuz bir durum değil. Polisin görüntülerini paylaşmasını istediği burjuva-feodal medyadır. Burjuva medyanın bu eylemler sırasında yaptığı haberler efendilerine layık olduğunu bir kez daha gösterdi. Dünya halklarına açlık ve sefalet getiren sömürücüleri göklere çıkaran, onları protesto eden emekçileri ise "terörist" etiketi ile karalayarak medya tam da polisine layık bir habercilik yaptı. Dünyayı sömüren uluslararası tekelere ve ülkemiz patron-uşaklarına ait bankaları ve alışveriş merkezlerini esnafın dükkânı olarak yansıtan burjuva basın gerçekleri kararttı.

Antep Üniversite-si'nde faşist saldırı

9 Ekim Cuma öğle saatlerinde üniversitenin akademik yılı açılışı yapıldı ve açılışa bakan **Mehmet Şimşek** de katıldı.

Üniversite yönetimi açılışa katılan öğrencileri önceden belirlemiş ve bunun dışında kalan öğrencileri yoğun "güvenlik" önlemleri olarak açılışa almamıştır. Bu durumu protesto etmek isteyen **Genç-Sen** ve **Gençlik Muhalefeti**'nden 5 öğrenci faşist ÖGB tarafından engellendi ve içeri alınmadı. Ardından satırılı saldırıya uğradı. Yaralanan arkadaşlarımız hastanede tedavi edildikten sonra karakolda ayrı ayrı ifade verdiler ve suç duyurusunda bulundular.

Bu saldırıyı kınamak için **KESK, DİSK, Genç-Sen, ÖDP, İHD, TKP, 78'li Derneği**, Mücadele Birliği, **ESP** ve Partizan tarafından saat 14.00'te Öğretmen Evi önünde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında saldırıların amacının üniversitedeki muhalefeti engellemek olduğuna dikkat çekilirken, polis çete işbirliği teşhir edildi.

Devrimci dayanışma ve militan eylem

Yapılan faşist saldırıyı kınamak için yemehane önünden başlayan yürüyüş saldırı alanından geçerek üniversite girişine kadar sürdü. Eylemde **"Faşizm dışarı, bilim içeri"** YDG, Genç-Sen, Gençlik Muhalefeti ve TKP imzalı pankart açıldı. Yürüyüş sırasında kitle, müdahale etmeye ve yürüyüşü engellemeye çalışan ÖGB'ye militan bir duruş göstererek müdahaleyi engelledi. Eyleme DGH, ESP, Mücadele Birliği, İHD, Eğitim-Sen, SES, 78'li Derneği ve Öğrenci Kolektifleri de destek verdi.

Eylemin devrimci dayanışma ve militan bir duruşla gerçekleşmesi gelecek açısından önemli bir tecrübe oluşturdu. Üniversite yönetimi ise eyleme katılan herkese soruşturma açılacağı, herkesin ailelerine video ile haber verileceği tehditlerini yağırdı. Bu eylem ayrıca son 6-7 yılda yapılan emilitan eylem olurken Antep'teki kara bulutların dağılacağına simgesi oldu. (Antep YDG)

Rektör patron, öğrenci müşteri!

6 Kasım 1981'de üniversite öğrencilerini baskı altına alma ve gerici faşist nitelikte şekillendirmenin aracı olarak kurulan **YÖK** kuruluşundan günümüze kadar görevini layıkıyla yerine getirmektedir. Özellikle 1999 sonrası **Bologna Projesi** kararlarını uygulamaya görevini üstlenen YÖK, devrimci ve demokrat kamuoyunun sıklıkla dile getirdiği "öğrencilerin üniversite yönetimlerinde söz, yetki, karar hakkının olmayışı" gerçekliğini somutlar nitelikte adımlarına hız vermiştir.

Üniversitelerde öğrencilerin haricinde herkesin söz hakkının olduğunu çok rahat ifade edebiliriz. Özel güvenlik görevlileri bile üniversitelerde daha çok hakka sahiplerdir. Üniversitelerin kapıları öğrencilere ve bilime kapanırken YÖK'ün hazırladığı son paket ile

beraber kapılar patronlara sonuna kadar açılmaya çalışılmaktadır.

Türkiye'nin 2001 yılında katıldığı Bologna Projesi gerekçe gösterilerek hazırlanan uygulamaya göre sanayi, ticaret ve meslek odaları ayrıca da sivil toplum örgütlerinin "görüş ve önerilerini" alınmasını öne sürdüğü danışma kurullarını kurmaya hazırlanıyor.

Rektör patronlar;

Bologna Projesi çerçevesinde hazırlanan yönetmeliğe göre, kurulacak **danışma kurullarının** "yükseköğretimin paydaşlarının" ihtiyaçları doğrultusunda programlarını geliştirmesinde katkıda bulunacağı öne sürülüyor. Diğer bir ifadeyle patronlar kendi ihtiyaçlarına göre yetiştirilen öğrencilerin yani müşteri-

rilerinin yeterli yetiştirilmediğine kanaat getirmiş oluyor. Ve haklı olarak kendilerine hizmet eden bir sistemde söz sahibi olmak istiyorlar! Peki bu kurullarda kimler olacak?

- Üniversitenin bulunduğu ildeki **sanayi ve ticaret odası başkanları**,
- Üniversite mezunlar derneği başkanı,
- TMMOB'ya bağlı meslek odaları,
- Milli Eğitim Müdürü ve diğer kamu kuruluşları içinde valiliğin belirleyeceği iki kurum müdürü,
- O ildeki paydaş olan diğer sivil toplum örgütlerinin ikisi,
- İlin belediyesi ile büyükşehir belediye başkanı.

Kurul üyelerinin görev süreleri 3 yıl olarak öngörülüyor. Görüldüğü gibi öğrenciler

haricinde üniversitelerle alakası olmayan sanayi ticaret odaları, belediyeler vs. tamamen söz sahibi olabiliyorlar. Hazırlanmak istenen bu yönetmelik bizlere gösteriyor ki kırıktaş-tilimye çalışan üniversiteler ile bilimsel ve akademik faaliyet patronların hizmetine sokulmaya çalışılıyor.

1999 tarihinde 29 Avrupa ülkesinin eğitim bakanlarının bir araya gelmesi ile başlayan ilk önce 2010 yılına kadar ancak sonrasında ise 2020 yılına uzatılan Bologna Projesi **"öğrenim reformu"** olarak nitelendiriliyor. Egemenler tarafından tarif her ne kadar böyle olsa da proje yönelimi eğitimi kamusal alandan çıkarıp patronlara nitelikli emek gücü sağlanmasında kullanırken, eğitim alanı da karlı bir yatırım alanı haline getirilmeye çalışılıyor. Bugüne kadar Bologna Projesi hedeflerinden bir çoğu eğitim sisteminde yaşam bulmuştur ve devam etmektedir. (İzmir)

Erzincan'da liselilere faşist saldırılar

Erzincan'da liseli devrimci, demokrat ve Alevi öğrencilere yönelik baskı ve saldırılar artıyor. Gençler, karalama ve hakaretlerin yanı sıra polis-idare ve sivil faşist işbirliği ile çeşitli fiziksel saldırılara da maruz kalmaktadırlar.

Son olarak **17 Ekim Cumartesi** günü Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan faşist grup, dershane öğrencilerine saldırılmıştır. Faşist grubun saldırısına karşı sloganlarla Cumhuriyet Mahallesi'ne çekilen öğrenciler, faşistleri halka teşhir etmiştir. Burada toplanan devrimci-demokrat ve Alevi gençlere müdahale edemeyen faşistler geri çekil-

irken, yardım bahanesiyle oraya gelen işbirlikçi mahalle muhtarı da halka teşhir edilmiştir.

Bu saldırı 18 Ekim Pazar günü Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. **"Polis-idare ve faşist saldırılara son! Erzincan Gençlik Derneği ve Liseli Gençlik"** yazılı pankart ile **"Halk için bilim, halk için eğitim"**, "Baskılar bizi yıldıramaz", **"Polis-idare işbirliğine son"** yazılı dövizler taşıyan 35 kişi, düzenledikleri basın açıklamasının ardından alkışlarla dağıldı. Eyleme YDG de destek verdi. (Erzincan)

412'mizi geri istiyoruz!

9 Eylül Üniversitesi'nin kampüslerinde ücretsiz servis yapan belediyenin **412** nolu otobüsünün kaldırılması üzerine **DEÜ Genç-Sen** olarak bir çalışma başlattık. Üniversitede ve kantinlerde yaptığımız bildiri dağıtımlarında öğrenciler ile yaptığımız sohbetlerde ücretsiz ulaşım hakkımızın gasp edildiğini, belediyenin yeni çıkartacağı Kent Kart ile birlikte cebimizdeki paraya göz diktiğini, bu uygulamalara karşı mücadele etmemiz gerektiğini anlatarak yapacağımız eyleme çağrıda bulunduk.

21 Ekim günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdik.

Yapılan basın açıklamasının ardından 3 öğrenci arkadaşımız CHP'li Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu ile görüşmek üzere Belediye'ye girdi. Ancak özel kaleminin Kocaoğlu'nun olmadığı söylemesi üzerine Belediye Başkanı ile görüşme yapılamadı. Özel Kalem Müdürü öğrencilere yaptığı açıklamada ise diğer bölgeden gelen öğrencilerin otobüs ücretini ödediğine değinerek böylesi bir uygulama ile var olan "eşitsizliğe ortadan kaldırdığını" söyledi. **"Sermaye bursumdan, ulaşımından, yemeyinden, cebimden elini çek!"** yazılı pankartının açıldığı eylemde öğrenciler belediye önünde uzun süre oturma eylemi gerçekleştirdi ve sık sık **"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim"**, **"Başkan Aziz bakiyemiz yetersiz"** sloganlarını attı. (İzmir YDG)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tambul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
ÖNSEL Baskı: SM Matbaacılık Adres: Ço-
bançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Söğmeç İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Emperyalist tekellerin yeni kâr alanı: DOMUZ GRİBİ

Yaşanan tüm felaketler, tarih boyunca dünyanın yoksullarını vurmuştur. Bu durum, sömürü sisteminin ortaya çıktığı dönemlerden itibaren geçerliliğini korumaktadır.

İnsanlık tarihi incelendiğinde yoksulların ezilenlerin tüm tarihi süreç boyunca, ne-redeyse savaşlarda olduğu kadar, doğal afetlerde ya da salgın hastalıklarla, sayıları milyonlara varan hatta aşan düzeyde yaşam-larını yitirdikleri görülür.

Kapitalizm sermayeye kâr, yoksula ölüm getirdi

Kapitalizm daha doğduğu yıllardan itibaren, insanın insan üzerindeki sömürüsünün vahşi boyutlara varmasını da beraberinde getirmiştir. Ücretsiz köleliğin yerini ücretli köleliğin aldığı bu tarihi aşama, kapitalist üretim araçlarını ellerinde bulunduran sömürücü sınıfların zenginliklerini, genelde hesaplanamaz boyutlarda artırmıştır. Artan zenginliğe paralel olarak, savurganlık, olağanüstü lüks ve tüketim, egemen sınıfların temel yaşam biçimi haline gelmiştir. Bu süreç, ezenler ile ezilenler arasındaki ayrım çizgisini giderek kalınlaştırmış, özellikle de kadın ve çocuk emeği üzerinden gerçekleştirilen azgınca sömürü, emekçi halk yığınlarının yaşam koşullarını altından kalkamaz

ölçüde ağırlaştırmakla kalmayıp ortadan kaldırmıştır. Açlık sefalet, işsizlik, evsizlik, yoksul yığınlar için artık “olağan” hale gelmiştir. Ancak tüm bu süreçler boyunca yoksulları kuşatan sadece açlık sefalet ve her türden yoksunluk değildir. Ezilen yığınlar, gerçekte tüm bu koşulların ortaya çıkardığı **salgın hastalıklarla** da kuşatılmaya başlamıştır.

Avrupa ve Amerika gibi kapitalizmin hüküm sürdüğü bölgeler de dahil olmak üzere, dünyanın dört bir yanındaki geniş emekçi yığınlar, sağlıksız yaşam koşullarıyla birlikte hızla yayılan difteri, tifo, kolera, tüberküloz gibi salgınlardan, kitlesel olarak kırılmaya başlamıştır.

Gerek bilimin henüz yeterli düzeyde gelişmemiş olması gerekse –ve de asıl olarak– egemen sınıfların hizmetinde tekelinde olması, yoksulları vuran salgın hastalıklara, uzunca yıllar köklü çareler bulunamamasını da beraberinde getirmiş, salgınlar daha on yıllar boyu yoksul yığınların canını, hem de kitlesel biçimde almayı sürdürmüştür. Anlaşılan o ki, bilimi tekellerine alarak, kendi çıkarları doğrultusunda kullanan egemen sınıflar, bu yönlü namuslu çabalar içinde olan az sayıda bilim insanını da etkisiz hale getirerek olacak, yoksulların kitlesel ölümlerine neden olan salgın hastalıklara çare bulmakta hiç de acele etmemişler.

Emperyalizmin kâr hırsı insanlığı tehdit etmeye devam ediyor

Bilim ve teknolojinin geçtiğimiz yüzyıllarla ölçülemeyecek derecede gelişmiş olduğu günümüzde, sistemin çok yönlü krizinin iyice derinleştiği bu dönemde, yoksulların payına, işsizlik, sefalet ve daha bir dizi yaşamlarını ağırlaştıran koşulların yanı sıra, salgın ve/veya tedavisinin mümkün olmadığı söylenen hastalıklar düşmekte. Aslında son birkaç on yıldır adım adım gelişen bu durum **AİDS** denilen hastalıkla kendini göstermeye başladı denebilir. Uzunca zaman **AİDS**'in Afrika'nın yoksul bölgelerinden yayıldığı iddia edilse de, geçtiğimiz kısa dönem içinde yayımlanan kimi araştırma sonuçları, bu iddiayı yal-

anlamaktadır. Araştırmaların ortaya çıkardığına göre, **AİDS** hastalığına yol açan virüs **CIA'nın laboratuvarlarında** üretilmiştir. Ayrıca hastalık ilk olarak Afrika'da değil ABD'de görülmüş, ancak gizlenmiştir. Hastalık ancak daha sonraki yıllarda yoksul bölgelerde ortaya çıkmıştır.

Emperyalizmin kâr hırsının dünyanın ekolojik dengesini bozması ve buna bağlı olarak ortaya çıkan, sel, deprem, fırtına gibi “doğal afet”ler son yıllarda insanlığa dönük en büyük tehditler arasındadır. Bu tehdit ise, ardarda yaşanan felaketlerden hareketle, Asya'nın yoksulları başta olmak üzere, dünyanın yoksul halklarının kâbusu haline gelmiş bulunmaktadır.

Bu kâbus sürerken, emperyalizmin kâr hırsının yol açtığına kesin gözüyle bakılması gereken, geçmişte adı-sanı duyulmamış türlü salgın hastalıklarda birbirini ardına ortaya çıkmaya devam ediyor. Bu salgınların sonucunu ise “**domuz gribi**” özgülünde yaşanan salgındır.

Domuz gribi ile “panik havası” yaratılıyor

“Domuz gribi” hatırlanacağı üzere adını ilk kez geçtiğimiz yıl duyurdu. Daha önceki yıllarda “kuş gribi” olarak ortaya çıkan grip türüne yol açan unsurun mutasyon (değişim) geçirmiş hali olduğu duyuruldu ilk dönemlerde. Salgın halini alacağı ve önlem alınmazsa tüm dünyayı kapsayacağı söylenen

“domuz gribi” kuş gribinden daha tehlikeliydi. Elbette bunlar resmi ağızlardan ve o ağızları sorgusuz-sualsiz onaylayan egemen medyadan gelen iddialardı.

Geçtiğimiz kış aylarında birkaç ülkede ortaya çıkan domuz gribinin yayılmasına ilişkin söylentiler-tartışmalar yaz aylarına doğru gündemin gerilerine itildi, hatta sözü edilmez oldu denebilir. Çünkü salgının seyri yaz aylarında yavaşlıyor, hatta duruyordu.

Kış ülkemize yaklaşırken, domuz gribi başlıca gündemler arasında yerini almakta gecikmedi. Hem de sadece ülkemizde değil, ABD ve Avrupa başta olmak üzere, dünya gündeminin ilk sıralara yerleşti denebilir.

Hastalığın hızla yayıldığı yönlü yaratılan panik havası, “yegâne çözüm” olarak “domuz gribi aşısı”nın piyasaya sürülmesi tartışmalarıyla devam etti/ediyor.

Yine aynı günlerde aşının çok sayıda ülkeye, hem de milyonlarca ifade edilen miktarlarda satıldığını, yüklemelerin başladığını öğrendik. ABD'de ise aşı geniş yığınlara, hem de “zorunlu” olarak yapılmaya başlamıştı bile.

Ülkede “domuz gribi” tartışmalarını ya da yaratılmaya çalışılan panik havasını tetikleyen gelişme ise, Özel Bilkent İlköğretim Okulu'nda birden fazla vakanın ortaya çıkması ile yaşandı sayılır. Okulun “önlem” olarak bir hafta süreyle tatil edilmesi üzerine, tartışmaların seyri, hastalığa karşı alınması gereken önlemlere ve bunların neler olması gerektiği noktasına kaydı.

Duyarlı sağlık ve eğitim örgütlerinin de anında dahil olduğu tartışmalarda hemfikir olunan ortak nokta ise, hükümetin ve de onun sağlık bakanlığının, soruna ilişkin hiçbir etkin önleme başvurmadığı idi.

Salgının okullarda yayılma riskinin büyük olması, gözleri buralara çevirdi. Ortaya çıkan tablo ise, okulların mevcut fiziki ve personel yapısının hastalıkla etkin bir mücadelede elvermediği yönündeydi. Sağlık Bakanlığı 1 yılı aşkın süredir gündemde olan salgına ilişkin hiçbir önlem geliştirmiyor, Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu ise akıllara ziyan “okulları tatil eder, dersleri televizyondan veriziz” aymazlığında bulunuyordu.

Salgın hastalıklarda alınması gereken en basit önlemleri bile almaya yanaşmayanların, tek çözümün aşı olduğu yönlü ısrarları ve bu yönlü propagandaları olanca hızıyla sürüyor. “Aşı yapılırsa şu kadar, yapılmazsa bu kadar insan ölür” yönlü topluma korku ve panik

yaymaya dönük söylemleri eşliğindeki tartışmalar devam ederken, söz konusu aşının ilişkin başka gerçeklikler de ortaya serilmeye başladı bile.

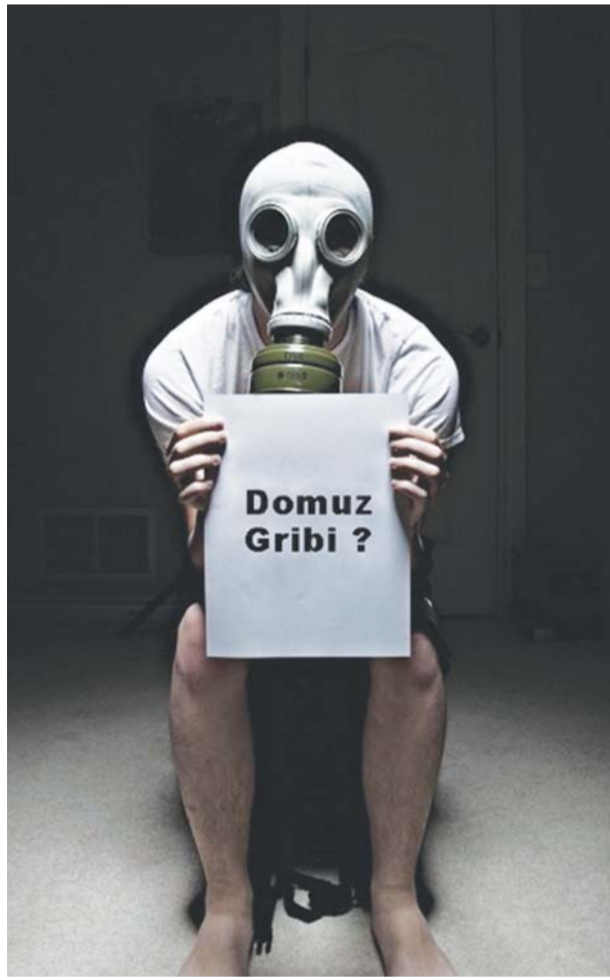
Aşıya ilişkin ortaya çıkan gelişmelerden biri, aşının maliyetine dair... Tüm dünyada sayısız ülkede yapılması planlanan aşının maliyeti, açıklamalara göre, 37 milyon doları aşmakta. **Bu maliyetin, mali krizin bugüne kadarki toplam maliyetinin üzerinde olması aşırı önemli yapan esas nedeni oluşturmakta.** Aşının sadece 3 ilaç tekeli tarafından ürettiği düşünülecek olursa, bu önem –tabi ki bu ilaç tekelleri açısından– oldukça büyük. Bu durum aslında “domuz gribi” ve aşısı etrafında yaratılan panik havasının neden ısrarla büyütüldüğünü de önemli ölçüde açıklamakta.

H1N1 virüsü olarak adlandırılan “domuz gribi” aşısını üreten 3 firmadan 2'sinin henüz lisans almadığı, aşıları lisanssız olarak piyasaya sürdüğü kesinlik kazanırken, daha önemlisi aşının yan etkileri noktasında ortaya çıkıyor. Lisanslı ya da lisanssız her üç firmanın ilacının da yan etkilerinin virüsün kendisinden daha tehlikeli olduğu iddia ediliyor.

Emperyalist neo-liberal politikalar gereği çıkardıkları SGK gibi sosyal yıkım yasaları ile halkı sosyal güvenceden mahrum bırakmakta, sağlığı adım adım paralı hale getirerek, yoksulların hastane kapılarında ölmelerine neden olmakta sakınca görmeyenlerin, sağlıklı ilgili sicilleri en son İzmir'de onlarca hamile kadına günü geçmiş kızamıkçık aşısı yaptırmakla iyice teşhir olan Sağlık Bakanlığı ve emrinde olduğu egemen sınıfların “domuz gribi” aşısındaki ısrarlarının nedenleri aslında açıktır!

Ve sadece ülkemiz egemen sınıflarının değil, aşırı kendi yoksul halklarına yapma ısrarındaki diğer ülke egemen sınıflarının bu yönlü gayretleri de açık ve ayndır!

Bu nedenlerden biri, bu kriz ortamında emperyalist tekellere azami kârlar sağlanmakken, birincisinden kopuk olmayan bir diğer neden de henüz sınıma aşamasındaki, lisanssız aşılarla, geniş yoksul yığınların kobay olarak kullanılmasıdır. Kısacası açlıkla, yoksullukla, işgal ve katliamlarla “terbiye edilmeye”, başları ezilmeye çalışılan dünyanın ezilenleri şimdi de denek haline getirilmeye, ölümcül sonuçlu aşılarla sınanmaya çalışılmaktadır. Bu da emperyalizmin kâr hırsının geldiği noktaya işaret etmektedir.

Kitlelere güven devrimci savaşları yükselt!

Emperyalizmin içine girdiği ekonomik kriz ve Çin Devriminin 60. yılı **24-25 Ekim** tarihlerinde gerçekleştirilen bir seminerde tartışıldı.

Yeni Demokrat Gençlik, Devrimci Demokratik Sendikalar Birlik ve İşçi-Köylü Gazetesi tarafından örgütlenen seminerin ilk gününde “**Emperyalizmin krizi ve mücadele olanakları**” tartışıldı.

Genel-İş Sendikasında devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu ile başlayan etkinlikte “**Emperyalizmin anlamı ve Emperyalist krizlerin nedenleri**” konulu ilk sunumda kapitalizmin ortaya çıkışı, gelişimi ve kapitalist sömürünün biçimi güncel örneklerle ele alındı. Sunumda kapitalizmin işçinin ödenmemiş artı değerine el koyarak bir sermaye birikimi yarattığı ve zaman içerisinde gelişerek emperyalizm aşamasına ulaştığı kaydedildi. Emperyalizmin, kapitalizmin en üst ve çürüyen, asalaklaşan aşaması olduğu, bunun da sermayenin giderek üretimden kopmasından kaynaklandığı dile getirildi.

Ardından “**Son küresel ekonomik krizin nedenleri, gelişimi ve etkileri**” konulu ikinci sunum yapıldı. Bu sunumda son ekonomik krizin nasıl ortaya çıktığı ve geliştiği dile getirildi. Verilen aranın ardından “**İşçi sınıfına yönelik genel saldırılar**” başlıklı sunum DDSB tarafından sinevizyon eşliğinde gerçekleştirildi. Krizle birlikte işçi sınıfı ve emekçilere yönelik işten çıkarma, sendikasıztırma, taşeronlaştırma, esnek çalışma gibi saldırıları inceleyen bu sunumda geçmişten günümüze çalışan nüfus içinde sendikacı işçi sayısının zamanla nasıl eridiği gösterildi. Semtlerde yaşanan sorunlar ve örgütlenme olanakları da hazırlanan bir sunumla incelendi. Semtlerde barınma, konut, altyapı ve yozlaştırma başlıkları altında çok sayıda saldırı olduğunun altı çizilen bu sunumda bu alanlarında DDSB'nin örgütlenme hedefleri arasında olduğu dile getirildi.

Bu sunumun ardından sözü Esenyurt Belediyesi'nde 68 gündür direnişte olan bir işçi aldı. Belediye işçisi **Alişan Abalay**, dire-

nişe başladıkları sürecin gelişimine ve sendikaların buna yaklaşımlarına değindi. Direniş süreci boyunca işçiden yana olan ve olmayan sendikacıları tanıma fırsatı bulabildiğini söyleyen Abalay, sendika ağalarına karşı mücadele verilmesi gerektiğini vurguladı.

Son sunum öğrenci hareketi üzerine oldu. İlk günün sonunda kendiliğinden gelişen hareketlere yaklaşımımız üzerine bir tartışma yürütüldü. Canlı geçen bu tartışmada kendiliğinden hareketlerin içinde yer almanın önemli olduğu, böylesi hareketlere önyargılı yaklaşılması gerektiği, mücadele içerisinde bu hareketlerin niteliğinin değiştirilebileceği üzerinde duruldu.

İkinci gün TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda “**60. yılında Büyük Çin Devrimi**” başlığı altında devam etti.

İlk sunumda Çin Devriminin tarihçesi özetlendi. Çin Komünist Partisi'nin ortaya çıkışı ve geçirdiği evreler Başkan Mao'nun parti içerisinde verdiği iki çizgi mücadelesi ve bu mücadele içinde Çin gerçekliğini arş-

tirarak kendi stratejisini geliştirmesi aktarıldı.

İkinci sunumda ise “**Çin Devrimi ve halk savaşı**” irdelendi. Bu başlık altında Halk savaşının daha önce Marks, Engels ve Lenin'de belli vurguları olsa da Başkan Mao tarafından sistemleştirilen askeri bir strateji olduğu ve yarı-sömürge, sömürge ülkelerde uygulanabileceği, Çin Devriminin sıcak pratiği içinde inşa edildiği ifade edildi.

Verilen aranın ardında Maoizm'in gelişimi incelendi. Mao'nun çelişki yasası, sosyalizmde sınıf mücadelesi, kitlelerin rolü, demokratik halk diktatörlüğünün biçimi, sosyalizmden geri dönüşler sorunu üzerine

katkıları irdelendi. Ardından “**Günümüzde Çin'in durumu**” başlıklı sunum yapıldı. Başkan Mao'dan sonra Çin işçi ve emekçilerinin yaşamında meydana gelen değişiklikler verilerle birlikte incelendi. Revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesinden sonra işsizlik ve yoksulluğun arttığı, gelir dağılımı konusunda dünyanın en adil ülkesi iken bugün en kötü ülkesi durumuna geldiği, eğitim ve sağlığın paralı hale getirildiği dile getirildi. Emperyalist krizin tüm dünyayı etkisi altına aldığı bir süreçte Çin Devriminin önemli bir miras sunduğu açıktır. Modern revizyonizme güçlü darbeler indiren Başkan Mao'nun tespitlerinin güncelliği bugün ülkemizde yaşanan pek çok gelişme ile de ortaya çıkmaktadır. Emperyalistlere, onların işbirlikçi ve uşaklarına karşı Maoistlerin önderliğinde dünyanın birçok ülkesinde güçlü halk savaşlarının gelişimi de bunu göstermektedir. (İstanbul)